

Майкъл Муркок

Амулетът на лудия бог

КНИГА ПЪРВА

И така, узнахме как Дориан Хоукмун, последният дук на Кьолн се освободи от властта на Черната перла и спаси град Хамадан от посегателствата на Тъмната империя на Гранбретан. След като унищожи своя заклет враг – барон Мелиадус – Хоукмун се отправи на запад, към обсадения Камарг, където го очакваше неговата годеница, Изелда – любимата дъщеря на граф Медни. Придружаваше го в това пътешествие Оладан, човекът-звяр от Българските планини. От Персия двамата поеха към Кипърско море и пристанището Тарабулус, където се надяваха да открият кораб с достатъчно храбър капитан, та да ги отведе право в Камарг. Ала стана така, че се изгубиха сред пясъците на Сирийската пустиня и едва не умряха от жажда и изтощение, докато един ден съзряха руините на Сориандум, в подножието на зелени хълмове, по които пасяха диви овце... А по това време почти навсякъде в Европа вече царуваше Тъмната империя, докато незнайно къде по света Руническият жезъл пулсираше, упражнявайки влиянието си от хиляди мили разстояние върху няколко човешки души, надарени с изключителен характер и неустрашим нрав...

Из „Преданието за Руническият жезъл“

Първа глава Сориандум

Градът бе неимоверно стар, почти заличен от времето. От пясъците стърчаха излъскани от ветровете каменни плочи и рухнали стени, малкото оцелели кули бяха наклонени, а покривите – хлътнали. Диви овце хрупаха от зелените стръкове, които се показваха в цепнатините на напукания паваж, птици с ярки пера гнездяха между колонадите с избеляла мозайка. Някога великолепен и бляскав, сега градът бе причудливо красив в своето тъжно усамотение. Двамата странници навлязоха сред руините, скрити под покривалото на утринната мараня, заслушани в меланхоличната песен на скитащия из улиците вятър. Копитата потропваха приглушено сред извисяващите се кули, покрити с мъх и плесен, сред разцъфналите в цепнатините на мазилката оранжеви, охрави и пурпурни цветове. Ето такъв видяха Сориандум – градът, изоставен незнайно кога от своите жители.

Двамата конници и едрите животни, които яздеха, не се отличаваха

по нищо, под плътния слой прах, който покриваше дрехите им – сякаш бяха наскоро оживели пясъчни статуи. Движеха се бавно и оглеждаха в почуда красотите на този мъртъв град.

Първият от двамата бе висок и строен и въпреки изморения си вид имаше стойката на трениран и опитен воин. Дългата му, руса коса бе избеляла от слънцето, а в светло сините му очи се долавяше намек за спотаено безумие. Ала най-странното, което веднага се набиваше в очи, бе мътно-черната перла сраснала се с челото му, точно над веждите, по средата между очите – стигма, която бе наследил от перверзните експерименти на един учен-магьосник от Гранбретан. Името на този воин бе Дориан Хоукмун, дук на Кьолн, прокуден от наследствените си земи благодарение завоюванията на Тъмната империя, която жадуваше да властва над целия свят. А Дориан Хоукмун се бе заклек да отмъсти на тази най-могъща нация, обитаваща разкъсаната от войни планета.

Съществото, което яздеше втория кон носеше огромен лък през рамо, а на гърба си бе привързало кочан със стрели. Облечено бе в кожени бричове и цървули от мека, щавена кожа, но цялото му тяло, включително и лицето, бе покрито със ситна червеникава козина. На ръст странно-то същество едва стигаше до гърдите на Хоукмун. Това беше Оладан, кръстоска между планинска гигантка и магьосник от Българските планини.

Оладан изтупа праха от кожената си наметка и се огледа смутено.

– Не бях виждал толкова красив град. Защо ли обаче е изоставен?

Хоукмун потърка замислено черната перла на челото си, както правеше когато бе озадачен.

– Може би някаква болест – кой знае? Да се надяваме, че ако е болест, вече е напуснала тези места. После ще му мислим. Стори ми се, че чух шум от течаша вода – а това сега е най-важното. После идва храната и накрая – спането, скъпи мой приятелю Оладан...

На един от просторните градски площади откриха стена изсечена от сивкаво-синя скала и покрита с барелефи. Чиста планинска вода бликаше от очите на една красиво изваяна девица и се стичаше към коритото в краката ѝ. Хоукмун се наведе, отпи от водата и избърса с влажни ръце напращеното си лице. После отстъпи място на Оладан, а накрая оставиха конете да се напоят до насита.

Междувременно Хоукмун бръкна в един от многобройните вързопи на седлото и извади напуканата пергаментова карта, с която ги бяха снабдили в Хамадан. Той плъзна пръст по картата и го спря върху разкривения надпис „Сориандум“. На лицето му цъфна облекчена усмивка.

– Не сме се отдалечили твърде много от пътя – заяви той. – Ей зад тези планини тече Ефрат, а на седмица път нататък е Тарабулас. Тази нощ ще отдъхнем тук, а утре освежени и отпочинали ще продължим пътя.

В отговор Оладан се ухили.

– Обзалагам се, че дотогава ще разгледаш целия град. – Той напърска с вода побелялата си от прах козина, после се изправи и се зае да привързва кочана и лъка. – Но първо да се погрижим за следващия проблем – храната. Няма да се бавя много. Одеве зърнах един див козел сред хълмовете. Довечера ще те гошавам с козе печено. – Той се метна на коня и препусна към порутената градска порта, а Хоукмун смъкна одеждите си, наведе се над коритото и като сумтеше доволно, наплиска запотеното си тяло. Когато привърши с миенето, извади от вързопа чисти дрехи, копринена риза и памучни бричове – дар от царицата на Хамадан Фраубра и ги облече. Беше свалил тежката кожена ризница, подплата с метални пластини докато пресичаха пустинята, защото не очакваше да се натъкнат на патрули на Тъмната империя. На краката си Хоукмун завърза чифт леки сандали, а като се облече не пропусна да затъкне сабята в пояса си.

Малко вероятно бе някой да ги е проследил до тук, а и градът изглеждаше толкова спокоен, че бе почти невъзможно в него да се спотайва каквато и да било заплаха.

Хоукмун разседла коня, завърза го в сянката на близката стена, излегна се до него и зачака завръщането на Оладан.

Следобедът вече преваляше, когато започна да се пита къде ли се бави другарят му. Още няколко пъти се унася в дрямка, преди тревогата му да нарасне дотолкова, че той стана и наново оседла коня.

Хоукмун знаеше, че за опитен и обигран стрелец като Оладан е твърде маловероятно толкова дълго да преследва своята плячка. Но въпреки това не усещаше присъствието на каквато и да било заплаха. Може би Оладан бе полегнал, също като него, за да подремне, преди да донесе улова. Дори и това да бе причината за неочакваното забавяне, Хоукмун сметна, че ще е добре ако провери сам.

Отпърво насочи коня към градската пора, а след като напусна очертаванията на града, отправи се към близките хълмове. Враният жребец изглежда бе възстановил предишната си енергия, защото копитата му едва докосваха тревата и Хоукмун дори трябваше да му стегне юздите, за да намали неговия бяг, когато навлязоха в планината.

Малко по-напред забеляза стадо диви овце, водени от едър, рогат

овен, може би същият, който бе споменал Оладан. Само че дребничкият войн не се виждаше никакъв.

– Оладан! – извика гръмогласно Хоукмун и се огледа. – Оладан!

Ала в отговор чу само ехото.

Хоукмун се намръщи, пришпори коня си нагоре по склона, надявайки се, че от високо ще вижда по-надалеч. Овцете се разбягаха от пътя му. Когато излезе на върха, Хоукмун заслони очи от яркото слънце. Огледа се във всички посоки, но не забеляза нито следа от Оладан.

Въпреки това продължи да се озърта с надежда да зърне някъде другаря си и не след дълго забеляза някакво движение долу в града близо до площада с чешмата. Дали очите го мамеха, или наистина бе видял някакъв мъж да се скрива в сянката на улицата, която водеше към източния край на площада? Възможно ли бе Оладан да се е върнал по друг път? Ако е така, защо не бе отвърнал на Хоукмун, когато го повика?

Хоукмун почувства как козината на гърба му настръхва, но това все още не можеше да повярва, че в града дебне заплаха.

Той пришпори коня обратно и прескочи през един участък, където градската стена бе съвсем порутена.

Копитата удряха приглушено в дебелия слой прах, покриващ улицата и Хоукмун насочи коня право към площада, викайки по име другаря си. Ала и този път отговор бе само ехото. На площада нямаше и следа от дребния планинец.

Хоукмун се огледа навъсено, вече почти убеден, че двамата с Оладан не са били сами в града. Но площадът беше съвсем безлюден.

Хоукмун пое по една от близките улици. Ето че скоро дочу съвсем слаб шум, идещ отгоре. Той вдигна глава и присви очи към слънцето, почти сигурен, че е разpoznал шума. Малко след това го видя – тъмно очертание, зареяно в небето над него. Лъчите на слънцето блеснаха ослепително върху металната му повърхност и в следния миг шумът се усили – беше металическото дрънчене на огромни бронзови крила. Сърцето на Хоукмун замря.

Над града бавно се спускаше покрит с разноцветни орнаменти орнитоптер, с формата на гигантски кондор. Само една единствена нация на Земята притежаваше подобни машини. Орнитоптерът без съмнение принадлежеше на Тъмната империя на Гранбретан.

Сега вече изчезването на Оладан придобиваше смисъл. В Сориандум имаше войници на Тъмната империя. Не беше изключено да са познали Оладан и да са предположили, че Хоукмун е някъде наблизо.

Защото Хоукмун бе най-големият враг на Тъмната империя.

Втора глава Хюлам д'Аверк

Хоукмун хлътна в една сенчеста пряка, надявайки се, че не са го забелязали от орнитоптера.

Възможно ли бе гранбританците да са го проследили през пустинята? Малко вероятно. Но как тогава да обясни присъствието им в този затътен край?

Хоукмун извади масивната сабя от ножницата и скочи от седлото. Чувстваше се беззащитен, докато се прокрадваше край стената, облечен само в тънка копринена риза и памучни бричове.

Орнитоптерът прелетя едва на няколко стъпки от върха на най-високата кула и почти сигурно търсеше именно Хоукмун – човекът, осъден от самия крал-император Хуон на смърт заедо с „предал“ Тъмната империя. И въпреки че Дориан бе посякъл барон Мелиадус по време на битката за Хамадан, нямаше съмнение, че крал Хуон е изпратил нов емисар, който да залови омразния и досаден противник.

Младият дук на Кьолн не се бе надявал, че пътешествието ще мине безпрепятствено, но и не очакваше бедата да го сполети толкова скоро.

Най-сетне застана пред порутена къща, от която повяваше приятна прохлада. Промуши се през вратата и се озова в тесен, облицован с мрамор коридор, чийто стени бяха покрити с мъх и лишеи. На отсрещния край имаше тясна, извита стълба, която го отведе в малка стая на горния етаж, озарена през отвори в стената от лъчите на залязващото слънце. Хоукмун се притисна до стената, наведе се и надзърна през близкия отвор. От тук виждаше съвсем ясно доста голяма част от града, ниско над който летеше орнитоптерът, докато пилотът с маска на лешояд оглеждаше улиците.

Още по-нататък забеляза кула от светлозеленикав гранит. Тя се издигаше горе-долу в центъра на Сориандум и доминираше над града. Орнитоптерът започна да кръжи около тази кула и отпърво Хоукмун предположи, че пилотът го търси именно в нея, но малко след това летящата машина се приземи на плоския ѝ покрив. От кулата изскочиха някакви тъмни фигури и изтичаха при машината.

Въпреки разстоянието, нямаше съмнение, че новопоявилите се също са гранбританци. Облечени бяха в тежки брони и наметала и въпреки горещината носеха масивни черни маски. Такива бяха извратените нрави на хората от Тъмната империя – независимо от обстоятелствата те

никога не се разделяха с маските си. Изглежда с металните маски ги свързваха някакви невидими и неразривни психически връзки.

Маските бяха оцветени в рубинено червено и млечно жълто и оформени така, че да приличат на мечи муцуни – със зловни перлени очи, които лъщяха на слънцето и огромни бивни от слонова кост, извити зловещо напред.

С други думи, тези войни принадлежаха към Ордена на мечката, прославен с жестокостта си из цяла Европа. Шестима души стояха изправени на площадката, заобиколили своя водач, висок и строен мъж, чиято маска от злато и бронз се отличаваше с далеч по-фина изработка – до такава степен, че дори окарикутуряваше останалите маски от ордена. Мъжът се подпираше на раменете на двама от подчинените си – единият толкова едър и мускулест, че наподобяваше исполин, с яки напълно обезкосмени крайници. Дали водачът не беше болен, или ранен? – зачуди се Хоукмун. Но имаше нещо изкуствено, почти театрално в начина, по който се осланяше на хората си. Изведнъж Хоукмун се досети кой може да е водачът на мечките. Нямахше съмнение, че това е Хюлам д'Аверк, французин по произход, ренегат, на времето прочут художник и архитект, привлечен от каузата на Тъмната империя далеч преди Франция да бъде покорена. Човек със загадъчни и странни нрави, д'Аверк несъмнено беше изключително опасен противник.

Ето че водачът на мечките заговори с пилота на орнитоптера, който поклати глава. Изглежда не бе видял самия Дориан, но посочи с ръка мястото, където бе изоставил коня си. Д'Аверк – ако това беше той – се обърна към един от помощниците си, нареди му нещо и той изчезна, за да се появи само след миг, сграбчил с ръце дърпащия се, ядно озъбен Оладан.

Хоукмун въздъхна облекчено, докато гледаше как двама от маскираните войни доближават Оладан до процепа между бойниците. Ако не друго, приятелят му поне бе жив.

В този миг водачът даде нов знак, пилотът се пхна в тясната кабина на орнитоптера и подаде отвътре разширен като фуния мегафон. Иполинският войн се пресегна, взе мегафона и го нагласи пред устата на своя водач.

Внезапно тишината, легнала над града, бе разцепена от изпълнения с досада, изморен от света глас на водача на мечките.

– Милорд дук фон Кьолн, знаем, че си в града, защото заловихме твоя слуга. След час е залез слънце. Ако дотогава не се предадеш сам, ще подложим приятелчето ти на мъчения...

Сега вече Хоукмун не се съмняваше, че отсреща стои именно д'Аверк. Едва ли имаше друг водач, с подобна осанка и такъв на пръв поглед изморен от всичко глас. Гигантът подаде мегафона на пилота, сетне помогна на своя водач да се дотътри до бойницата, където д'Аверк се подпря и загледа надолу към улицата.

Хоукмун се постара да овладее гнева си и се опита да прецени разстоянието до кулата. Ако скочи през процепа в стената, ще може да премине по серия от ниски плоски покриви, които завършваха с каменна купчина, чийто отсрещен край опираше в основата на кулата. А от там до бойницата пътят не изглеждаше много. Нямахше съмнение обаче, че щяха да го забележат веднага щом напусне прикритието си. Би могъл да тръгне по тъмно, но тогава Оладан можеше и да не е между живите.

Хоукмун плъзна разколебано длан по гладката повърхност на черната перла – спомен от робството, наложено му от Гранбретан. Знаеше, че ако се предаде, ще го убият незабавно, или ще го отведат в сърцето на Тъмната империя, където щяха да го подложат на безкрайни и перверзни мъчения, за да позабавлява господарите на Гранбретан. Помисли си за Изелда, на която бе дарил обичта си, за граф Медни, на когото бе обещал, че ще се върне за да помогне в борбата с Тъмната империя – и за Оладан, на когото пък се бе заклел във вечна вярност, след като дребният човекозвяр му бе спасил живота.

Имаше ли право да пожертва приятеля си? Би ли могъл да оправдае подобна постъпка, дори ако логиката подсказваше, че трябва да остане жив на всяка цена, за да продължи борбата срещу Гранбретан? Но Хоукмун осъзнаваше, че логиката тук не може да бъде от полза. Съзнаваше също така, че жертвата му може да е напразна, защото нямаше никакви гаранции, че водачът на Мечките ще освободи Оладан, веднъж сложил ръка на Хоукмун.

Дориан прехапа устни, стисна здраво дръжката на сабята, сетне взе решение, промуши се през отвора в стената и като се вкопчи с ръка в каменния парапет, размаха острието така, че да го зърнат от кулата. Д'Аверк лениво завъртя глава.

– Първо пусни Оладан и тогава ще дойда при теб – извика Хоукмун. – Защото, ако питаш мен, всички гранбретанци са долни лъжци. Имаш моята дума, че веднага щом освободиш Оладан ще се предам доброволно.

– Може и да сме лъжци – произнесе апатичният глас, – но глупаци не сме. Нима мога да се доверя на думата ти?

– Аз съм дук на Кьолн – произнесе скромно, но гордо Хоукмун. –

Никой от моя род не лъже.

Тих, подигравателен смях отекна зад мечата маска.

– Ти може да си наивник, Дориан Хоукмун, но сър Хюлам д'Аверк не е. Ще ми позволиш ли да предложи компромисно решение?

– И какво е то? – запита предпазливо Хоукмун.

– Предлагам ти да изминеш половината от разстоянието, което ни дели, така че да си в обсега на огнестрелите в орнитоопера и тогава ще освободя твоя слуга. – Д'Аверк се изкашля отпаднало и се подпря на бойницата. – Какво ще кажеш?

– И това ако е компромис – извика Хоукмун. – Така ще убиеш и двама ни, без да рискуваш нищо.

– Скъпи мой милорд дук, кралят-император Хуон предпочита да те получи жив и здрав. Уверен съм, че го знаеш. В такъв случай, не разбираш ли, че рискувам собствените си интереси? Ако те убия, най-много да получа баронство, но докарам ли те жив в двореца на краля, титлата пер не ми мърда. Ама ти не си ли чувал нищо за мен? Всички ми викат амбициозният Хюлам д'Аверк.

Въпреки, че предложението звучеше искрено, Хоукмун знаеше добре, че французинът е известен със своята изобретателност. И макар наистина цената му да бе далеч по-висока жив, не беше изключено ренегатът да реши, че не бива да рискува и да убие Хоукмун веднага щом навлезе в обсега на огнестрелите.

Хоукмун обмисли двете възможности, после въздъхна.

– Май ще трябва да приема предложението ти, сър Хюлам. – Той прикликна, готов да скочи на ниските, плоски покриви под него.

И тогава Оладан извика:

– Не, дук Дориан! Нека ме убият! Животът ми не струва тази жертва!

Хоукмун продължи, сякаш не беше чул гласа на своя приятел, отлепи се от корнизата и се приземи меко върху покрива. Каменната плоча под краката му потрепери и за миг Хоукмун си помисли, че няма да удържи тежестта му. Но плочата издържа и той затича по нея право към кулата.

Оладан отново изкрещя нещо и се задържа в ръцете на двамата войни.

Без да му обръща внимание Хоукмун продължаваше напред, стиснал сабята в ръка, но забравил, че може да му потрябва.

Изведнъж Оладан успя да се отскубне и се втурна по тясната площадка, следван от проклинащите гръмогласно войници. Хоукмун го зърна тъкмо когато Оладан спря в дъното на площадката, поколеба се за

миг, сетне се праметна през парапета.

В първия миг Дориан застина ужасен, неспособен да разбере смисъла на тази саможертва.

След това стисна още по-здраво дръжката на сабята, вдигна глава и прониза с блеснал от ярост поглед д'Аверк и хората му. Приведе се и се затича към ръба на покрива, усещайки как го следват дулата на огнестрела. Изведнъж зад него се разнесе пронизителен съскащ звук, нетърпимо гореща вълна го удари в гърба и в следния миг Хоукмун скочи и се залюля, увиснал на самия край на покрива, а далеч под краката му се виждаше улицата.

Погледът му спря върху каменните релефи в стената пред него. Хоукмун се люшна така, че да ги доближи и обви ръка около най-близкия, който се спускаше надолу, почти до нивото на улицата. Това бе единственият възможен път за бягство, но дали скулптурата щеше да издържи тежестта му? На места бе покрита с дебели пукнатини.

Нямаше време за губене. Хоукмун се плъзна, хвана се за една удобна издатина и в същия миг чу подозрително пропукване, като от строшен изгнил зъб. Хоукмун побърза да се прехвърли на следващата издатина, после на тази под нея, а отгоре се сипеха парчета натрошени камъни и се разбиваха далеч под него, в паважа на улицата.

Още няколко прехвърляния и Хоукмун скочи в праха, сред камъните от скулптурата. Веднага се затича, но не встрани от кулата, а право към нея. Не разполагаше с готов план, движен бе единствено от желанието час по-скоро да отмъсти на д'Аверк за убийството на Оладан.

Не след дълго стигна входа на кулата и още щом влезе, до ушите му стигна металното дрънчане от подкованите ботуши на войните на д'Аверк, които бързаха надолу по стъпалата. Хоукмун се втурна насреща им и избра подходящо място, където бе достатъчно тясно, та противникът да го напада поединично. Пръв насреща му се появи самият д'Аверк, спря като видя Хоукмун, сетне посегна с облечената си в бронирана ръкавица ръка и измъкна дългата сабя.

– Виждам, че си бил достатъчно глупав да не се възползваш от възможността за бягство, която ти предостави глупавата саможертва на твоя другар – проговори почти състрадателно прикритият зад мечата маска рицар. – А сега, искаш или не, ще трябва да те убия... – при тези думи той се закашля, преви се на стълбите в привидна агония и се подпря отпаднало на стената. После даде знак на якия набит мъж зад него, който Хоукмун бе забелязал горе на площадката. – Ще помоля за прошка, скъпи милорд дук... но проклетата болест намери твърде

неподходящ момент за поредния пристъп. Екардо, ще бъдеш ли така добър...?

Мускулестият Екардо скочи с готовност напред, изсумтя нещо неразбрано и измъкна от пояса къса двуостра бойна секира. В другата си ръка държеше сабя, а на лицето му изгря щастлива усмивка.

– Благодаря, господарю. Да видим сега, колко ги бива нещастниците, лишени от маски. – Той приближи Хоукмун с котешка пъргавина.

Дориан зае позиция, готов да посрещне първата атака.

Изведнъж Екардо се хвърли със страшен вик напред и секирата му срещна острието на Хоукмун. В следния миг сабята на Екардо полетя към незащитената гръд на Дориан. Все още невъзстановен напълно от изтощителното пътуване и глада, Хоукмун едва успя да избегне смъртоносния удар. Но все пак острието разпори бричовите му и го одраска по крака.

В същия миг Хоукмун се извъртя от натиска на секирата и удари със сабята си право в маската на Екардо, разчупвайки закривените напред бивни. Екардо изруга и отново опита да го промуши със сабята, но Хоукмун го притисна към стената, а секирата на противника остана заключена под тялото му. В този момент Дориан пусна сабята си да виси на късия шнур, сграбчи китката на Екардо и я стисна, принуждавайки го да разтвори стисналите дръжката на бравата пръсти.

Екардо вдигна бронираното си коляно и го заби в слабините на Хоукмун. Въпреки острата болка Хоукмун не разтвори хватката си, дръпна Екардо, извъртя го и го блъсна надолу по стълбите с цялата си тежест.

Екардо се стовари с оглушителен грохот на площадката и не помръдна.

Хоукмун вдигна поглед към д'Аверк.

– Е, сър, възстановихте ли се?

Д'Аверк отметна назад покритата с орнаменти маска и отдолу се показа бледо, болнаво лице на инвалид. Устата му беше сгърчена в измъчена усмивка.

– Ще се постарая – рече той. После пристъпи напред с гъвкавостта и бързината на опитен и добре трениран фехтовач.

Този път Хоукмун взе инициативата и скочи, изпълнал сабята пред себе си, надявайки се да изненада своя противник. Ала въпреки привидно болнавия си вид и ленивите маниери д'Аверк отби удара с непредвидена пъргавина.

Едва сега Хоукмун си даде сметка колко опасен е противникът му. Спомни си също, че Екардо може всеки миг да дойде на себе си и

отново да се включи в боя и тогава Хоукмун щеше да е затиснат между двама.

Танцът на остриетата бе толкова бърз, че сякаш двамата опоненти бяха разделени от стоманена преграда. Д'Аверк се усмихваше, а очите му блестяха от удоволствие. Изглеждаше като човек, който се наслаждава на рядко и великолепно изпълнено музикално произведение.

Изнурен от дългия път през пустинята, все още неукрепнал от неволите, Хоукмун осъзнаваше, че няма да издържи дълго в тази надпревара. Отчаяно търсеше някаква, дори най-малка пролука в защитата на д'Аверк. Ето че ненадейно противникът му се подхлъзна на едно срутено стъпало. Хоукмун нанесе рязък удар, но не само бе отблъснат, а и получи като добавка лека рана на ръката.

А зад д'Аверк пристъпваха нетърпеливо и останалите войни от Ордена на мечката, очакващи да довършат Хоукмун, стига да им се отдаде подобна възможност.

Хоукмун бързо губеше сили и не след дълго премина в защита, като едва успяваше да отбие остриите удари, прицелени в очите, шията, сърцето или корема му. Отстъпи крачка назад, после втора.

На третата чу зад гърба си сподавен стон, което означаваше, че Екардо идва на себе си. Още малко и щеше да падне в ръцете на мечките.

Но му беше все едно, след като неговият приятел – Оладан, бе загинал. Хоукмун отбиваше все по-отпаднало ударите и предчувстващ близката победа д'Аверк се усмихна още по-широко.

Решил да не остави Екардо зад гърба си, Хоукмун заотстъпва бързо надолу по стълбите, без да се обръща. Изведнъж рамото му се блъсна в някакво тяло и той се извърна, очаквайки да види насреща си Екардо.

Ала в следния миг от изненада едва не изпусна сабята си.

– Оладан!

Дребният човекозвяр тъкмо вдигаше сабята – доскоро принадлежала на Екардо – над главата на размърдващия се мечок.

– Аха – жив съм. Но не ме питай как. И за мен самия е мистерия.

В същия миг Оладан стовари плоското на сабята върху шлема на Екардо. Рицарят се отпусна безжизнено.

Нямаше повече време за приказки. Хоукмун едва успя да отбие следващия удар на д'Аверк. Ала пътем зърна изненада в погледа му.

Хоукмун използва този миг на колебание за да се прокрадне под гарда на противника си, острието му удари бронираното рамо на д'Аверк, но той успя да го отклони встрани и на свой ред се хвърли в

атака. Зад гърба му се хилеха зловещо мечите маски на останалите войни.

Хоукмун и Оладан заотстъпваха към вратата, надявайки се да запазят преимуществото на позицията си. През следващите десетина минути боят продължи без нито една от страните да наклони везните на своя страна, а в това време двамата приятели успяха да убият трима гранбританци и да ранят други двама. Ала Хоукмун едва държеше сабята си.

Изцъклените му от умора очи с мъка различаваха противниците, които ги обкръжаваха все по-плътно. Изведнъж до ушите му стигна тържествуващият вик на д'Аверк: „Искам ги живи!“ и после той рухна под наплива на металната вълна.

Трета глава Призрачният народ

Осукани в тежки вериги така, че едва си поемаха дъх, Хоукмун и Оладан се озоваха в подземията на кулата, които изглежда на дълбочина достигаха толкова, колкото се издигаше постройката над тях.

Най-сетне спряха пред масивната врата на някаква подземна килия, която преди вероятно е служила за склад, но сега изпълняваше ролята на тъмница.

Тук ги захвърлиха на голия каменен под. Оставиха ги да полежат известно време, сетне ги претърколиха грубо с ботуши, а над двамата се надвеси, с факла в ръка, мускулестият Екардо, чиято зловещо ухилена маска лъщеше заканително в мрака. До него бе застанал д'Аверк, все още вдигнал маската си назад, а зад двамата издигаше ръст високият войн, който Хоукмун бе съгледал по-рано. Д'Аверк попиваше устните си с алена копринена кърпа и се облягаше уморено на мускулестото рамо на своя подчинен. Той се закашля театрално и се усмихна на своите пленници.

– Опасявам се, господа, че скоро ще трябва да ви напусна. Този подземен въздух хич не ми влияе добре. Но предполагам, че едва ли ще причини вреда на двама млади руменобузи здравеняци като вас. Все пак, мога да ви успокоя, че вие също няма да останете дълго тук. Помолех да ми изпратят по-голям орнитоптер, който да ви откара и двамата в Сицилия, където е станът на нашите главни сили.

– Значи вече сте превзели Сицилия? – попита почти равнодушно Хоукмун. – И този остров ли падна в ръцете ви?

– Да. Тъмната империя не си губи времето. Ще ви призная, че именно аз, – д'Аверк се закашля с насмешлива скромност и прикри устни с кърпа – съм героят на Сицилия. Благодарение на моето гениално командване островът падна без особени усилия. Не искам да кажа, че съм постигнал кой знае какъв успех, защото Тъмната империя разполага с множество кадърни пълководци. Но все пак, през последните месеци Империята набеляза значителни успехи – както в Европа, така и на изток.

– Но Камарг все още се държи – подхвърли Хоукмун. – И това сигурно вбесяха вашия крал-император.

– О, Камарг едва ли ще издържи на продължителна обсада – отвърна безгрижно д'Аверк. – Защото смятаме да съсредоточим главните си сили, цялото си внимание ако щете, върху тази малка провинция. Кой знае, може вече да е паднала...

– Не и докато граф Медни е жив – усмихна се Хоукмун.

– Ах да... – поклати глава д'Аверк. – Наскоро чух, че бил тежко ранен, а в последната битка загинал фон Вилач.

Хоукмун не знаеше да вярва ли на д'Аверк. Макар лицето му да не издаваше нищо, новината го беше разтърсила дълбоко. Наистина ли беше паднал Камарг – и ако е така, каква съдба бе сполетяла Изелда?

– Виждам, че новината те разтревожи – промърмори д'Аверк. – Но не се страхувай, дук Дориан, защото дори да превземем Камарг, ще го запазим непокътнат. Възнамерявам да поискам за себе си тази провинция – като възнаграждение за залавянето ти. А на моите верни сподвижници – той махна небрежно с ръка към заобикалящите го войни – ще раздам постове, та да управляват, когато отсъствам. Те всички споделят не само неволите, но и радостите – колкото и малко да са – на моя живот. Няма да е честно, ако не са част и от този предстоящ триумф. Екардо, например ще стане мой пръв заместник, а Питър смятам да направя граф.

Зад маската на гиганта се разнесе доволно сумтене. Д'Аверк се усмихна.

– Вярно, момчето не е особено обременено с мозък, но затова пък силата и лоялността му не подлежат на съмнение. Може би ще го поставя на мястото на граф Медни.

Хоукмун се размърда ядосано.

– Ти наистина си отвратително чудовище, д'Аверк, но не смятам да се поддам на уловките ти, макар че именно това целиш. Моето време отново ще дойде. Може би ще успея да избягам. Ако го направя – тогава

ти ще заживееш в постоянен страх от деня, когато можем да се срещнем, но с разменени роли.

– Какъв невероятен изблик на оптимизъм, скъпи Дориан. Но моля те, почивай си, събирай сили, защото ще са ти нужни, когато те върна в Гранбретан.

При тези думи д'Аверк се поклони подигравателно и излезе, следван от хората си. Светлината в килията угасна и Хоукмун и Оладан останяха в непрогледен мрак.

– Знаеш ли – промърмори не след дълго Оладан – направо не е за вярване докде стигнахме за толкова кратко време. Все още не зная сънувам ли, мъртъв ли съм, или това е голата действителност.

– Но какво се случи с теб? – попита Хоукмун. – Помислих, че си загинал, след като се строполи от високото.

– Така и трябваше да стане – съгласи се Оладан, – ако по средата на падането не бях прибран от призраци.

– Призраци ли? Шегуваш се.

– И през ум не ми минава. Тези същества – дето приличат на призраци – се появиха от един прозорец на кулата и ме отнесоха безпрепятствено до земята. На външен вид са като хора, само дето не усещах докосването им...

– Паднал си, ударил си се и всичко това ти се е привидяло.

– Може и да си прав – рече Оладан, но после продължи с променен глас. – Но ако е така, значи продължавам да сънувам. Я погледни наляво.

Хоукмун изви глава и възкликна изумено от гледката. Съвсем ясно различаваше фигура на мъж, само че беше с мътновато-бял цвят и стената отзад прозираше.

– Това ако не е класически призрак – каза Хоукмун. – Странно, че споделям съня ти...

Тих, музикален смях се разнесе от изправената над тях фигура.

– Вие не сънувате, странници. И ние сме хора като вас. Само дето масата на нашите тела е леко променена. Истината е, че не съществуваме в едно и също измерение с вас. Ала в действителност сме напълно реални. Ние сме жителите на Сориандум.

– Значи не сте изоставили града си – сети се Оладан. – Но как тогава достигнахте това... странно състояние.

Човекът-призрак се засмя отново.

– Чрез контрол на ума, научни експерименти, както и овладяване тайните на времето и пространството. Искрено съжалявам, че не мога да

се разпростра по-обстойно върху този въпрос, защото в процеса на нашето усъвършенстване ние изобретихме, между всичко останало, и един напълно нов език и термините, които би трябвало да използвам, няма да ви говорят нищо. Но в едно ще ви уверя още сега – не сме изгубили способността си да преценяваме характера на нашите събеседници и веднага определихме, че вие сте наши приятели, а онези другите – истинските врагове.

– Ваши врагове? Но защо? – учуди се Хоукмун.

– По-късно ще обясня. – Призрачният човек полетя над пода и накрая увисна пред Хоукмун. Младият дук почувства странен натиск върху тялото си и неочаквано се издигна във въздуха. Въпреки прозрачния си вид човекът-призрак притежаваше далеч повече сила от обикновения смъртен. В този момент от сенките изплуваха още две призрачни създания, едното вдигна Оладан, а второто разтвори ръце и от дланите му лумна ослепителна светлина, която затрептя по стените на тъмницата и озари цялото помещение. Хоукмун забеляза, че призрачните хора са високи и стройни, с аристократични лица и очи бели като на слепци.

Първоначално бе предположил, че жителите на Сориандум се движат свободно през стените, но сега видя, че са се спуснали от широк отвор в тавана, зад който започваше тъмен тунел. Може би в далечното минало от тук са спускали вързопите със стоки.

Ето че призрачните хора се издигнаха към гърлото на тунела и влязоха в него, а далеч над тях се виждаха мъждукащите в небето звезди и лъщящата месечина.

– Къде ни отнасяте? – прошепна Хоукмун.

– В едно безопасно място, където ще можем да ви освободим от веригите – отвърна човекът, който го носеше.

Когато стигнаха горния край на тунела и почувстваха хладния полъх на нощта в лицата си, групата спря, а третият член, останал без товар, продължи напред, за да провери дали отвън не се спотайват гранбретанци. После даде знак на останалите да го последват и те продължиха да се носят из разрушението улици на потъналия в мълчание град, докато накрая спряха пред една най-обикновена на вид триетажна сграда, която изглеждаше малко по запазена от останалите постройки, но пък бе лишена от врати, или прозорци на първия етаж.

И отново призрачните хора вдигнаха Оладан и Хоукмун и ги пренесоха през широкия прозорец на втория етаж във вътрешността на къщата.

Стаята, в която се озоваха, бе съвсем оголена.

– Какво е това място? – запита Хоукмун все още объркан от преживяното.

– Тук сме се настанили – отвърна призрачният човек. – Не сме много. Вярно е, че живеем векове наред, но не можем да се възпроизвеждаме. Такава беше цената, която заплатихме, за да се превърнем в това, което сме сега.

В това време през вратата проникнаха още няколко призрачни фигури – не само на мъже, но и на жени. Всички бяха с крехки, стройни тела и красиви, фини черти, нямаха никакви дрехи и на пръв поглед изглеждаха изтъкани от полупрозрачна, млечновата субстанция. Лицата и телата им изглеждаха недокоснати от времето и от тях се излъчваше такава спокойствие, че Хоукмун почувства как неусетно се отпуска.

Един от новодошлите носеше миниатюрен инструмент, не по-голям от кутрето на Хоукмун. Той докосна с него катинарите, с които бяха заключени веригите. Един по един тежките катанци изщракаха и само след минута Хоукмун и Оладан бяха свободни.

Хоукмун седна и разтърка схванатите си мускули.

– Благодаря ви – каза той. – Спасихте ме от неминуема зла участ.

– Щастливи сме, че ви бяхме от полза – отвърна един от призрачните, който се отличаваше с малко по-нисък ръст. – Аз съм Ринал, бивш главен съветник в управата на Сориандум. – Той се приближи със засмяно лице. – Всички се питаме, дали на свой ред и вие бихте се съгласили да ни помогнете.

– С удоволствие ще сторя всичко, което е по силите ми, за да се отплатя за помощта ви – отвърна с готовност Хоукмун. – Та какво се иска от мен?

– Става дума, че ние също сме заплашени от странните войни, с техните зловещи маски на чудовища – каза му Ринал. – Защото те са намислили да изтрият от лицето на земята Сориандум.

– Да го изтрият? Но защо? Този град не ги заплашва с нищо – пък и е твърде отдалечен, за да събужда апетитите им.

– Не съвсем – поклати глава Ринал. – Ние подслушахме разговорите им и узнаехме, че Сориандум им е нужен със строго определена цел. Намислили са до построят някаква висока кула, която да побира стотици от техните летящи машини. А от тук ще изпращат тези машини в още по-далечни страни, където да участват в предстоящите сражения.

– Ясно – промърмори Хоукмун. – Сега вече всичко си застава на мястото. Затова значи са избрали именно д'Аверк, който е бивш архитект, да оглавява тази мисия. Наоколо има достатъчно строителен

материал, който ще използват за да построят база за орнитоптерите, а от друга страна мястото е достатъчно затънтено, та никой да не разкрие замисъла им. И този път Тъмната империя се готви да изненада своите противници с неочакван ход. Трябва да бъдат спрени!

– Трябва, дори за да бъдем спасени ние – продължи Ринал. – Защото, виждате ли, ние сме неразривно свързани с този град, далеч повече, отколкото бихте могли да си представите. Ние съществуваме като едно цяло. и ако градът бъде разрушен, с него ще загинат и жителите му.

– Но как да ги спрем? – чудеше се Хоукмун. – И с какво бих могъл да ви помогна аз? Вие сигурно разполагате с далеч повече възможности, благодарение на изключителните ви научни познания. А аз имам само една сабя – и тя е в ръцете на д'Аверк!

– Нали казах, че сме свързани с града – продължи да обяснява търпеливо Ринал. – И тъкмо в това е въпросът. Не можем да го напуснем. Много отдавна се отървахме и от такива ненужни неща, като машините. Закопахме ги в един хълм на много мили от Сориандум. Но ето, че сега се нуждаем от една от тези машини, ала няма как да я вземем. Вие можете да го сторите вместо нас, защото макар и смъртни, сте надарени с възможността да се движите на воля.

– С удоволствие ще го направя – съгласи се Хоукмун. – Опишете ми точно къде е тази машина и аз веднага ще отида за нея. Колкото порано, толкова по-добре, защото не след дълго д'Аверк ще узнае за бягството.

– Вярно, че бързината е от съществено значение – съгласи се Ринал, – но пропуснах да ви кажа нещо важно. Пренесохме тези машини в онези далечни времена, когато все още можехме да напускаме града, поне на известно разстояние. Но за да сме сигурни, че никой няма да ги докосне в наше отсъствие, построихме едно метално чудовище, което да ги охранява от нежелани посетители. Тази машина-пазач може да убива – и ще погуби всеки, независимо от произхода му, дръзнал да проникне в пещерата.

– И как ще обезвредим това чудовище? – попита Оладан.

– Има само един начин – рече с въздишка Ринал. – Трябва да се сражавате с него и да го победите.

– Разбрах – усмихна се Хоукмун. – Значи, избягахме от една заплаха, за да срещнем друга, макар и по-малка.

Ринал го спря с ръка.

– Не съвсем. Защото решението за това трябва да е изцяло ваше. Ако смятате, че животът ви е по-ценен в името на някоя друга кауза,

тогава забравете молбата ни и си вървете.

– Дълга ви своя живот – каза Хоукмун. – И съвестта ми няма да е чиста, ако напусна Сориандум със съзнанието, че градът ви ще бъде унищожен, а жителите – погубени, докато Тъмната империя ще се сдобие с още една възможност да всее хаос сред народите на Изтока. Не – ще извърша каквото се иска от мен, макар че без оръжия задачата изглежда непосилна.

Ринал даде знак на един от сподвижниците си, той изчезна и не след дълго се върна, носейки сабята на Хоукмун, както и късия меч, лъка и стрелите на Оладан.

– Това беше най-лесната част – усмихна се Ринал. – Но освен това сме приготвили още едно оръжие за вас. – Той подаде на Хоукмун миниатюрния прибор, с чиято помощ бе отключил катинарите на веригите. – Запазихме го, когато се разделихме с всички останали машини. Може да отваря всяка брава – достатъчно е само да го насочите към отвърстието. С негова помощ ще проникнете в голямата пещера, където механичното чудовище охранява всички стари машини на Сориандум.

– И коя машина по-точно ви е нужна? – попита Оладан.

– Не е голяма, горе-долу колкото човешка глава. Ще я забележите, защото блести във всички цветове на дъгата. Прилича на кристал, но всъщност е метална. Основата ѝ е от оникс, а над нея е монтиран осмоъгълен предмет. В склада сигурно има две. Ако можете донесете и двете.

– И какво прави тази машина? – попита Хоукмун.

– Ще видите сами, като се върнете с нея.

– Ако се върнем – подчерта с мрачно изражение Оладан.

Четвърта глава

Механичното чудовище

След като се подкрепиха с храна и вино, отмъкнати от продоволствените запаси на д'Аверк от призрачните хора, Хоукмун и Оладан препасаха оръжията и се приготвиха да напуснат къщата. Двама от призрачните подхванаха всеки от тях и ги отнесоха до улицата.

– И нека Руническият жезъл да ви пази – прошепна единият от тях, – защото научихме, че му служите.

Хоукмун се извърна, с намерение да попита откъде другият е чул този слух. За втори път някой споменаваше, че е служител на Руническият жезъл, макар Хоукмун да нямаше ни най-малка представа за това.

Но преди да успее да заговори призрачният човек беше изчезнал.

Хоукмун се намръщи озадачено и пое към края на града.

* * *

Когато навлязоха сред хълмовете, на няколко мили от Сориандум, двамата спряха за да се ориентират. Ринал им бе казал да търсят грамадна каменна пирамида, издигната преди векове от неговите предци. Най-сетне я забелязаха – нейните излъскани от ветровете каменни плочи лъскаха като сребро на лунната светлина.

– Сега трябва да поемем на север – каза Хоукмун – и да намерим хълма, от който е бил изсечен гранитът за пирамидата.

Още половин час им беше нужен, докато открият търсения хълм. Изглеждаше сякаш бе отсечен с гигантски меч, но с времето целият бе покрит с трева и буенаци.

Хоукмун и Оладан приближиха основата, в единия край скрита от гъсти храсталаци. Шмугнаха се между тях и откриха тясна цепнатина, която се губеше навътре в скалата. Това беше тайният ход за пещерата, в която хората от Сориандум бяха скрили своите машини.

Отвъд цепнатината се разполагаше просторна подземна галерия. Оладан запали факлата, която бяха взели за тази цел и на трепкащата светлина от пламъка двамата огледаха пещерата, чийто стени бяха така гладки, че явно са били изсечени от човешка ръка.

Припомняйки си дадените инструкции Хоукмун пресече галерията и огледа отсрещната стена, търсейки белег в стената, горе-долу на нивото на очите. Най-сетне го забеляза – няколко драскулки на непознат език и под тях мъничка дупка. Хоукмун извади прибора, който му бяха дали и го насочи към дупката.

В същия миг почувства леко потръпване в пръстите на ръката. Скалата пред него се разтърси. Отнякъде нахлу въздух и пламъкът на факлата едва не угасна. Стената отпред започна да сияе, стана прозрачна и накрая съвсем изчезна.

– Всъщност тя ще си е на мястото – беше им обяснил Ринал – само че временно ще бъде преместена в друго измерение.

Стиснали саби в ръце, двамата продължиха предпазливо в широкия тунел, озарен от хладна, зеленикава светлина, която бликаше от стените като през замъглено стъкло.

Точно пред тях имаше още една стена. В средата ѝ мъждукаше малка червена точка и Хоукмун насочи инструмента към нея.

Отново повя топъл въздух. Този път течението бе толкова силно, че

едва не ги събори. После стената засвети в бяло, стана млечновата и накрая изчезна от погледа.

Следващият участък от тунела бе озарен в синьо сияние, а стената отпред бе съвсем черна. Когато и тя изчезна, озоваха се в тунел от жълти камъни и вече знаеха, че пещерата с машините и нейният механичен пазач е пред тях.

Хоукмун спря, за да използва инструмента за последен път.

– Ще разчитаме на две неща – хитрост и бързина – рече той на Оладан. – Защото чудовището зад стената ще бъде задействано в мига, когато влезем.

Той млькна, защото до ушите им долетя зловещ звук от метално дрънчене и тежък тропот. Стената отпред потрепери, сякаш нещо огромно се бе подпряло на нея.

Оладан я огледа, а в погледа му се четеше съмнение.

– Дали да не се откажем. В края на краищата, защо да рискуваме животите си напрасно...

Но Хоукмун вече бе включил инструмента и стената започна да губи материална субстанция, докато въздухът в тунела отново се раздвижи. Зад стената се разнесе смразяващ душата вопъл, едновременно на болка и разочарование. Преградата, която ги делеше от последната галерия порозовя, избледня и накрая изчезна – разкривайки металното чудовище.

Изглежда внезапното изчезване на стената го беше смутило, защото в първия миг то остана неподвижно. Беше приклекло на металическите си крака и разноцветните му стоманени люспи ги заслепяваха с блясъка си, а двамата изглеждаха като джуджета пред него. По цялото протежение на гръбнака, ако се изключеше врата, стърчаха остри като нож шипове. Тялото донякъде напомняше на горила, с къси предни крака, а задните бяха издължени и завършваха със завити метални нокти. Очите му бяха фасетни, като на насекомите и лъщяха сменящи се цветове, а широко разтворената паст бе изпълнена с наточени като бръснач зъби.

Зад гърба на механичното чудовище се виждаха купища от най-различни машини, подредени покрай стените. Помещението поразяваше с размерите си. Някъде по средата, тъкмо на мястото, където предполагаше Ринал, забелязаха двата кристални прибора, заради които бяха тук. Хоукмун ги посочи с ръка и понечи да заобиколи чудовището, за да изтича при тях.

Внезапното му движение сякаш изкара чудовището от объркването, в което го бяха заварили. То изпищя пронизително и се втурна по

петите им, а от устата му бълваше непоносим мирис на разлагащ се метал.

Хоукмун зърна с крайчеца на окото, че огромната, снабдена с метални нокти ръка се протяга към него. Извъртя се рязко и в същия миг се блъсна в някаква крехка машина, която се стовари шумно на пода и се разхвърча на хиляди части. Ръката прелетя само на сантиметри от лицето му, сви се в пестник, сетне отново се разтвори и замахна за повторен удар. Този път Хоукмун беше подготвен и отскочи навреме.

Чудовището изрева разочаровано, завъртя се, забеляза Оладан и връхлетя върху него.

Оладан задраска отчаяно назад, но не беше достатъчно бърз, металното чудовище го сграбчи в шепата си и бавно го поднесе към отвратителната си стоманена зурла. Хоукмун извика и удари със сабя чудовището в слабините. То изхърка и пусна жертвата си. Оладан остана да лежи безжизнено в ъгъла, изгубил съзнание, или убит...

Хоукмун отстъпи пред напредващото чудовище, после внезапно смени тактиката, преви се и се шумгна между разтворените му крака. Докато металното чудовище се извърташе, той се шумгна повторно.

Чудовището изрева свирепо и размаха заострените си нокти наоколо. Изведнъж подскочи високо във въздуха, стовари се на земята с оглушителен грохот и се затича към Хоукмун, който се прокрадваше зад две по-масивни машини, опитвайки се да приближи инструментите, заради които бе дошъл.

Чудовището разблъска машините встрани, изпълнено със сляпо желание да довърши жертвата си. Хоукмун спря, съгледал една машина разтворена като фуния в единия край. На другия край на фунията стърчеше дръжка. Машината приличаше на някакво странно оръжие. Без повече да мисли Хоукмун дръпна ръчката. Разнесе се едва доловим шум, но това изглежда бе единственият резултат от действието му.

А чудовището вече се надвесваше над него.

Хоукмун се приготви за отчаяна защита, решен да удари чудовището в очите, които му изглеждаха единственото слабо място. Ринал му бе казал, че чудовището не може да бъде победено в директен двубой, но успее ли да го заслепи, ще има известни шансове.

В мига, когато чудовището застана на една линия с машината, то внезапно се олюля и от устата му се отрони мъчителен стон. Може би някакъв невидим за окото лъч го бе засегнал, или по някакъв начин бе повлиял на функционирането на сложните му вътрешни механизми. Хоукмун извика радостно, убеден, че е надвил чудовището. Но почти

веднага металното създание разтърси тяло и започна да напредва отново, макар и с бавни, сякаш болезнени движения.

Хоукмун видя, че чудовището доста бързо си възвръща силите. Трябваше да го удари веднага, защото втора възможност едва ли щеше да му се отдаде. Той изтича напред. Чудовището бавно завъртя глава. Хоукмун скочи на хлъзгавите му плещи, изкачи се по люспите и обви с крака врата на металното създание. Чудовището изръмжа и вдигна ръка за да го смъкне от себе си.

Хоукмун се изви отчаяно напред, замахна с дръжката на сабята и изби първо едното, а сетне и второто око. По пода се посипаха ситни прозрачни частици.

В отговор металното чудовище изпищя и вдигна ръце, но не към Хоукмун, а към повредените си очи, а младият дук използва този миг за да скочи на земята и да изтича при кристалните машини.

Пътем разтвори торбата, която бе взел със себе си и напъха вътре машините.

А механичното чудовище покосяваше всичко около себе си. от ударите със стените и околните машини хвърчаха искри. Макар и ослепено, то не бе загубило силата си.

Хоукмун се прокрадна пъргаво покрай бясно въртящото се чудовище изтича при вратата, където лежеше Оладан, метна дребосъка на рамо и се втурна в тунела.

Изглежда чудовището бе доловило шума от стъпките му, защото се понесе след него. Хоукмун затича още по-бързо, а сърцето му удряше така лудо, сякаш щеше да изхвърчи от гърдите.

Преследването продължи по тесните тунели, докато неочаквано Хоукмун се озова в предната галерия, завършваща с тясна цепнатина, зад която бе външният свят. Металното чудовище нямаше да успее да го последва отвъд цепнатината.

Хоукмун побърза да се промуши през нея и още щом почувства хладния нощен въздух той въздъхна облекчено и положи Оладан на пясъка. Малкият човекозвяр дишаше и на пръв поглед не се виждаше нищо счупено. По-сериозно изглеждаше само кървавото охлузване на челото му, което можеше да обясни и защо е в безсъзнание. Докато опипваше тялото му за други рани през цепнатината се мярнаха блестящите люспи на чудовището.

От устните на Оладан се отрони тих стон.

– Оладан, жив ли си? – повика го изплашено Хоукмун.

– Уф... главата ми ще се пръсне – изстена Оладан. – Къде сме?

– В безопасност. Опитай се да станеш. Скоро ще се зазори, а трябва да сме в Сориандум преди изгрев слънце, инак хората на д'Аверк ще ни забележат.

Оладан се надигна, олюлявайки се и смръщи болезнено чело. От цепнатината долетя яростния вопъл на чудовището и металическо дрънчене от ударите в скалата.

– В безопасност, казваш? – рече Оладан и се огледа. – Но за колко дълго?

Хоукмун се извърна. Огромна пукнатина зееше над тесния проход в скалите и се разширяваше при всеки удар на механичното чудовище.

– Мисля, че сега му е времето да се махаме – извика Хоукмун, вдигна вързопа и затича към Сориандум.

Не бяха изминали и половин миля, когато зад тях се разнесе оглушителен трясък. Двамата се озърнаха тъкмо на време, за да видят как скалата се разцепва и през новообразувания широк отвор се появява чудовището. Околните хълмове се огласиха от свирепия му вик, който сигурно бе стигнал чак до Сориандум.

– Чудовището е сляпо, – обясни Хоукмун – така че едва ли ще може да ни последва. Но ще сме в по-голяма безопасност, когато стигнем града.

Затичаха се още по-бързо и скоро се озоваха в покрайнините на Сориандум.

Зазоряваше се, когато доближиха къщата, обитавана от призрачния народ.

Пета глава Машината

Ринал и още двама от призрачните ги посрещнаха пред къщата и ги отнесоха до втория етаж. В този момент слънцето изгря на хоризонта и под ярките му лъчи хората-призраци изглеждаха още по-нереални. Изгубил търпение Ринал пръв се зарови във вързопа на Хоукмун.

– Точно такава я помнех – промърмори той, докато въртеше кристалната машина пред очите си, за да я огледа по-добре. Ръката му допря леко осмоъгълният предмет, монтиран върху подложката от оникс. – Не е необходимо повече да се боим от маскираните войни. Сега вече можем да им избягаме, когато пожелаем...

– Но нали казвахте, че няма никакъв начин да напускате града? –

учуди се Оладан.

– Това е вярно. Но с помощта на тези машини можем да вземем целия град с нас – стига да имаме късмет.

Хоукмун тъкмо се готвеше да разпита Ринал по-подробно, когато от улицата долетя някаква глъчка и той изтича при прозореца, за да надникне предпазливо. Долу стояха д'Аверк и още двадесетина войници. Един от тях сочеше с ръка прозореца.

– Вероятно са ни видели – прошепна Хоукмун. – Трябва да се махаме. Не можем да се бием с тях – твърде много са.

Ринал го погледна разтревожено.

– Но не можем и да си тръгнем. Ако решим да използваме машината точно сега, това би означавало да ви оставим право в лапите на д'Аверк и хората му. Не зная какво да реша.

– Използвайте тази ваша машина – посъветва го Хоукмун – и оставете на нас да се тревожим за д'Аверк.

– Не можем да ви оставим да загинете! Не и след онова, което направихте за нас.

– Използвайте машината!

Но Ринал все още се колебаеше.

От улицата достигна нов шум и Хоукмун надникна през прозореца.

– Донесли са стълба. Всеки момент ще са тук. Използвай машината си, Ринал.

Ето че и жената-призрак подкрепи Хоукмун.

– Използвай машината, Ринал. Ако това, което чухме, е вярно, тогава наистина нашият приятел едва ли ще пострада, когато попадне в плен при д'Аверк.

– Какво искате да кажете? – попита Хоукмун. – Откъде знаете?

– Защото имаме приятел, който не е от нас – обясни му жената. – Понякога ни гостува и ни носи новини от външния свят. Той също служи на Руническия жезъл...

– Да не е Рицаря в Мрамор и Злато? – прекъсна я Хоукмун.

– Ами да и той ни каза, че вие...

– Дук Дориан! – извика Оладан, като сочеше прозореца. Първата от мечите маски се беше показала през него.

Хоукмун извади сабята от ножницата, хвърли се към парапета и заби острието в гърлото на нахалника, точно под подбрадника. Мъжът полетя назад и се строполи на улицата със сподавен вик. Хоукмун сграбчи стълбата и се опита да я тласне назад, но тя бе солидно закрепена отдолу. Още един войн се изравни с прозореца, Оладан го удари със сабята

по металния шлем, но мъжът продължаваше да се държи. Хоукмун пусна стълбата и посече с острието пръстите на нападателя. Мечият войн изкрещя от болка и рухна надолу по стълбата.

– Машината! – извика отчаяно Хоукмун. – Използвай я, Ринал. Не можем да ги задържим дълго.

Зад гърба му се разнесе лек мелодичен звън и за миг Хоукмун почувства леко замайване, но трябваше да отбива устрема на следващия нападател.

Изведнъж всичко наоколо затрептя, а стените на къщата се озариха в ярко червена светлина. Долу на улицата войните крещяха с цяло гърло – не от изненада, а по-скоро от страх. Хоукмун не можеше да си обясни какво толкова ги беше уплашило.

Вдигна глава и забеляза, че целият град сияе в същата алена светлина и всички къщи, до последната тухла трептят в синхрон с вибрациите на машината. После неочаквано градът изчезна и Хоукмун полетя надолу към земята.

Някъде отдалеч до слуха му достигна гласът на Ринал:

– Оставяме на твое разположение двойника на тази машина. Това е нашият дар, за да ти помогнем срещу твоите врагове. Машината е в състояние да премества цели участъци от Земята в други, малко по-различни измерения на време-пространството. А нашите врагове никога не ще получат Сориандум...

В този миг Хоукмун се приземи на паважа, Оладан тупна близо до него и двамата откриха, че от града не е останала и следа. Вместо това земята наоколо беше разровена, сякаш някой съвсем наскоро я беше изорал.

Недалеч от тях се бяха скупчили войните от Гранбретан, начело с д'Аверк и всички до един се озъртаха ужасено.

Незнайно как металното чудовище беше стигнало града и се беше устремило право към тях. Само след минута земята под краката му се изпълни с трупове на гранбретанци. Останалите войни, подканвани от д'Аверк, се опитваха да заобиколят чудовището и да го унищожат.

Острите стоманени шипове лъщяха ярко на слънцето, металните зъби потракваха в зловещата паст, а ноктите му сграбчваха меката плът на войните и я късаха като хартия.

– Виждам, че чудовището ще се погрижи за тях – рече Хоукмун. – Виж – конете ни. – Само на триста стъпки от тях стояха двата могъщи коня. Хоукмун и Оладан изтичаха при тях, възседнаха ги и ги пришпориха далеч от мястото, където доскоро се намираще градът Сориандум,

и където металното чудовище правеше на пихтия войните на д'Аверк.

След като уви грижливо странния подарък от призрачния народ, Хоукмун даде знак да продължат към брега.

В застланата с изсъхнала трева степ се яздеше значително по-леко и двамата не след дълго подминаха хълмистата земя и се спуснаха в долината, през която течеше река Ефрат.

Решиха да лагеруват на брега на широката река, докато обсъдят по какъв начин да я прехвърлят, защото водите ѝ бяха буйни и ако можеше да се вярва на картата, която носеше Хоукмун, най-близкият брод бе на няколко мили на юг от тях.

Хоукмун плъзна поглед по реката, чийто води бяха озарени в кървачервено от залазващите лъчи на слънцето. От устните му се отрони тиха, но мъчителна въздишка и Оладан вдигна учудено глава от леглото си при огъня.

– Какво те гризе, господарю Дориан? Не се ли радваш, задето се измъкнахме толкова лесно?

– Ако нещо ме гризе, това е мисълта за бъдещето, Оладан. Помисли само – ако д'Аверк не ни е излъгал и граф Медни наистина е тежко ранен, а фон Вилач убит, тогава страхувам се, че като се върнем, ще намерим в Камарг само пепелища – както се бе закарнал на времето барон Мелиадус.

– Нека първо стигнем там – опита се да го ободри Оладан. – Не е изключено д'Аверк да те е заблудил преднамерено. В едно не се съмнявам – че Камарг още се държи. От онова, което си ми разказвал, стигнах до заключението, че тази провинция е добре подготвена за продължителна обсада и не се съмнявам, че ще може да издържи на атаките на Тъмната империя. Ще видиш, че...

– Дали ще видя? – произнесе Хоукмун, свел поглед към земята. – Ще видя ли, Оладан? Д'Аверк беше толкова самоуверен, когато говореше за победите на Гранбретан. Ако наистина Сицилия е тяхна, тогава трябва да са завладели вече и части от Италия и Испания. Не разбираш ли какво означава това?

– Да си призная, географските ми познания отвъд Българските планини са доста слаби – поклати засрамено глава Оладан.

– Това означава, че всички пътища за Камарг – както по суша, така и по море – са отрязани от ордите на Тъмната империя. Дори и да стигнем морето, дори да намерим кораб, какви шансове имаме да пресечем безпрепятствено Сицилианския канал? Морето сигурно гъмжи от гранбретански кораби.

– Но защо да пътуваме по море? Защо да не използваме пътя, по който ти стигна изток?

Хоукмун сбърчи вежди.

– По-голямата част от този път го летях с фламингото. Освен това, ще се забавим поне два пъти повече, ако минен от там. А не е изключено да срещнем по пътя си войски на Гранбретан.

– И така да е – ще заобиколим земите, които са преминали в тяхна власт. – Но поне ще имаме някаква възможност, докато в открито море, както сам казваш, няма къде да се скрием.

– Вярно е – кимна замислено Хоукмун. – Но това означава да пресечем Туркия – ще пътуваме няколко седмици. От друга страна, ще вземем кораб в Черно море, в което доколкото знам, все още рядко се срещат корабите на Тъмната империя. – Той разгледа картата. – Точно така – през Черно море ще стигнем Румъния, а там вече опасността ще расте с всеки изминал ден, защото силите на Тъмната империя ще са навсякъде. Но струва ми се, че имаш право – шансовете ни по този маршрут са по-големи, особено ако успеем да убием няколко гранбретанци и да се преоблечем в дрехите им. Това им е недостатък на тези маски – че никога не знаеш кой се крие под тях – приятел или враг. Ако не беше този проклет таен език, който използва всеки от ордените, щяхме да си пътуваме спокойно чак до Камарг – прикрити зад техните брони и маски.

– Значи променяме пътя – рече Оладан.

– Да. Утре призори потегляме на север.

Следващите няколко дни двамата вървяха покрай брега на Ефрат, право на север, пресякоха границата на Сирия и Туркия и достигнаха тихото бяло градче Бирачек, където Ефрат ставаше река Фират.

Подозрителният съдържател в страноприемницата на Бирачек отпърво ги взе за войници на Тъмната империя и отказа да им даде стаи, но Хоукмун посочи перлата в челото си и каза: „Името ми е Дориан, аз съм последният дук на Кьолн и заклет враг на Гранбретан“ и се оказа, че дори гостилничарят в това забутано градче е чувал за него.

Малко след това двамата се наместиха в бирхалето на страноприемницата и поръчаха леко сладко вино. Близо до тях седяха търговци от пътуващ керван, които бяха пристигнали по-рано през деня в Бирачек.

Търговците бяха мургави на вид мъже, с черни къдравии коси и лъскави бради, като намазани с олио. Носеха кожени ризи и ярко оцветени вълнени фусти и се загръщаха в дебели вълнени наметала, покрити с геометрични фигури в оранжево, черно и жълто. Както сами се похвалиха на околните, тези наметала сочели, че са хора на Йенаха, заможен

търговец от Анкара. В поясите си бяха затъкнали къси ятагани, с богато инкрустирани дръжки и покрити с надписи остриета. Личеше си, че тези търговци са опитни не само в альш-вериша, но и в ръкопашния бой.

Водачът им, Салем, с ястребов нос и пронизителен поглед се наведе през масата и заговори тихо на Кьолнския дук и Оладан.

– Сигурно сте чули, че емисари на Тъмната империя са посетили Истанбулския халиф, който е разрешил срещу солидно заплащане един доста голям отряд от маскирани войни да се настани зад стените на града?

Хоукмун поклати глава.

– Напоследък бяхме откъснати от света. Но щом казвате, сигурно е така. Пък и е съвсем типично за гранбретанците, каквото не могат да вземат със сила, получават го срещу злато. Едва когато парите им привършват предпочитат да прибегват до своите армии и оръжия.

Салем кимна.

– И аз така мисля. Значи смятате, че Туркия също не е в безопасност от западните пълчища?

– Нито една част на света не е в безопасност. Те протягат ръка дори към Амарек. Мечтаят да завладеят земи, за които се говори в легендите. Намислили са да покорят и Азиакомуниста, но първо ще трябва да я открият. Арабия и Изтока са само попътна спирка за техните армии.

– Но ще им стигнат ли силите? – учуди се Салем.

– Сила имат предостатъчно – отвърна уверено Хоукмун. – Безумие също, а то ги прави свирепи, ненаситни и изобретателни. Имах възможност да посетя Лондра – столицата на Гранбретан – и да се уверя, че архитектурата ѝ е като превърнат в реалност брилиантен кошмар. Срещнах се лично с краля-император, в неговия тронен глобус, изпълнен с млечнобяла течност – този човек е надарен с мъдрост, безсмъртие, а гласът му е звънлив като на юноша. Разгледах лабораториите на техните учени-магьосници – безброй галерии с чудновати машини, много от тях преоткрити или изобретени наново от самите гранбретанци. Разговарях с техните велможи, научих какви са амбициите им и се уверих, че в тях се крие безумие, каквото никой от нас, простосмъртните не е в състояние да си представи. Те са безчовечни, безчувствени и гледат на нас като на низши същества, а отношенията по между им са хладни като лед. Те разпъват мъже, жени и деца, пък дори и животни, за да украсят друмищата, по които стъпват техните завоевателни армии...

Салем се облегна назад и вдигна ръка към челото си.

– О, стига, дук Дориан, не преувеличавате ли...?

Хоукмун се изправи рязко и надникна в очите на Салем.

– Слушай какво ти казвам, търговецо от Туркия – с нито една дума не съм преувеличил злото, което иде от Гранбретан!

Салем отпърво се намръщи, а сетне потрепери.

– Аз... аз ви вярвам – промърмори той. – Но ми се иска, да се лъжете. Защото, как тогава бедният народ на Туркия ще спре такава сила?

Хоукмун въздъхна.

– Нямам готово решение. Бих казал, че трябва да се обедините, да не им позволявате да ви отслабят чрез злато с подкупи, но само ще си загубя времето, защото хората по природа са алчни и не желаят да видят истината, когато са заслепени от блясъка на златото. Противопоставяйте им се, ще ви посъветвам аз, с благородство и храброст, с мъдрост и вяра в идеалите. Ала онези, които дръзват да го сторят нерядко изчезват безследно, или биват подложени на страшни мъчения, пред очите им изнасилват или разчекват жените им, децата им се превръщат в перверзно забавление за войниците или изгарят на кладите, поглъщащи понякога цели градове. Но пък ако не им се противопоставяте, ако бягате от битката на живот и смърт, тогава и вас ще ви сполети тази участ или ще се превърнете в същите уроди, жадуващи за безчестия и участващи в зловещите насилия само за да отървете кожата. Говоря ви искрено, макар искреността да не ми позволява да ви подбуждам към подобни деяния. Аз съм техен заклет враг, посветил съм живота си на борбата срещу тях, но нямам нито могъщи съюзници, нито кой знае какъв късмет, а и осъзнавам, че няма вечно да им се изплъзвам, макар досега да успявах с лекота. И все пак, ако се вслушате в съветите ми, помнете едно – бъдете хитри. Използвайте хитрости, любезни приятелю. Това е единственото оръжие срещу Тъмната империя.

– Значи, да се престорим, че ще им се подчиним, така ли? – попита замислено Салем.

– Аз така и направих. И както виждате съм жив и дори свободен...

– Ще запомня думите ви, храбри Дориан.

– Запомнете ги до последната – предупреди го Хоукмун. – Защото най-трудният компромис на този свят е когато се преструваш, че правиш компромис. Нерядко измамата се превръща в реалност дълго преди да го осъзнаете.

Салем почеса брада.

– Разбрах ви. – Той огледа помещението. Блещукащите свещи внезапно бяха придобили зловец и заплашителен изглед. – И колко дълго ще продължи това?... Почти цяла Европа е вече тяхна.

– Нищо ли не сте чули за една малка провинция на име Камарг? – попита го Хоукмун.

– Камарг, да. Земя на рогати зверове и чудовища-получовечеци с мъгъща сила, които единствени не се предават пред устрема на Тъмната империя. Водел ги някакъв непобедим титан, когото наричали граф Медни...

Хоукмун се засмя.

– Все една, че слушам легенда. Граф Медни е човек от плът и кръв, а в Камарг чудовищата се броят на пръсти. Единствените рогати зверове са биковете от тресавищата и конете. Но това, което ме вълнува е, дали още се държат срещу набезите на Тъмната империя? Да знаете нещо за графа, за фон Вилач, или за дъщерята на графа – Изелда?

– Чух, че графът бил убит, също и неговият поручик. Но не зная нищо за съдбата на момичето – и доколкото разбрах, Камарг все още не е паднал.

Хоукмун неволно потърка черната перла.

– Все пак и на тези сведения съм благодарен. Но не мога да повярвам, че Камарг ще се държи, ако графът наистина е мъртъв. Падне ли той, пада и тази малка провинция.

– Е, предадох само това, което съм чул – рече Салем. – Местните слухове, които разнасяме, често са достоверни, но онова, което иде от Запад е забулено в мъгла и тайнственост. Но не идвате ли и вие от Камарг?

– Това е моят втори дом – кимна Хоукмун. – Ако все още съществува.

Оладан положи ръка на рамото му.

– Не губи надежда, дук Дориан. Нали сам каза, че не може много да се вярва на подобни сведения. Почакай да стигнем на място и сами ще узнаем.

Хоукмун си наложи да прогони мрачните мисли, поръча с ободрен глад още вино и нареди на всички да поднесат от купите с късове изсушено месо и горещи, прясно опечени питки. Ала въпреки привидно веселия си вид, дълбоко в себе си той продължаваше да се бори със страха, че всички, които обича, са загинали и че дивата красота на Камарг е била потъпкана и превърната в димящо пепелище.

Шеста глава Корабът на Лудия бог

Хоукмун и Оладан се присъединиха към кервана на Салем и стигнаха първо Анкара, а сетне и пристанищното градче Зонгулдак, на брега на Черно море. Тук, пак благодарение на Салем и неговият господар, се сдобиха с разрешително да се качат на борда на „Засмяното момиче“ – единственият кораб, който можеше да ги откара в Симферопол, на брега на полуостровната страна, наречена Кримия. Всъщност „Засмяното момиче“ не се отличаваше с кой знае каква красота, нито пък на борда му цареше радостна атмосфера. Капитанът и неговият екипаж тънеха в мърсотия, а в трюма вонеше на разложено. Ала въпреки това, трябваше да плащат скъпо и прескъпо за привилегията да плават с този съд, макар каютите, които им отредиха да не се отличаваха по нищо от моряшките бърлоги в кубрика. Капитан Мусо имаше тънки, мазни мустаци и лукави очи, които не вдъхваха никакво доверие, а в косматата си ръка неизменно стискаше гърлото на бутилка долнопробно вино.

Все пак Хоукмун се успокояваше с мисълта, че в този вид корабът едва ли ще представлява интерес за пиратите – а по същата причина и за кораби от Тъмната империя – и двамата с Оладан се настаниха на борда малко преди отплаване.

„Засмяното момиче“ се възползва от сутрешния отлив за да напусне пристанището. Веднага щом бяха вдигнати омазнените платна, корпусът на кораба заскърца жално, а носът се насочи право на север, където просветляващото небе бе изпълнено с навъсени гръмоносни облаци. Утрото бе хладно и сиво и толкова тихо, че човек просто губеше желание да нарушава този привиден покой.

Хоукмун се настани на бака, увит в плътно наметало и загледан в изчезващия в далечината Зонгулдак.

Още преди брегът да се скрие зад тях по палубата заблъскаха едри дъждовни капки. Оладан излезе от каютата и се подпря до Хоукмун.

– Почистих стаите доколкото можах, господарю Хоукмун, но от миризмата няма отърване, нито от тлъстите плъхове, които не се плашат дори от мен.

– Ще го понесем някак – произнесе стоически Хоукмун. – Виждали сме и по-лошо, а и пътуването ще трае само два дни. – Той погледна кормчията, надникнал в този миг от кабинката си. – Но щях да съм малко по-спокоен, ако капитанът и моряците от кораба вдъхваха повече

надежда. – Хоукмун се усмихна. – Както гледам, ако кормчията продължава да се налива, а капитанът падне в несвяст, току виж ние сме се оказали най-старши на кораба!

Въпреки проливния дъжд двамата приятели предпочетоха да останат на палубата, вместо да слизат във вмирисаните каюти. Вперил поглед в хоризонта на север, Хоукмун се чудеше каква ли участ е сполетяла Камарг.

А тъжният кораб продължаваше да се носи по вълните, сред също така навъсения ден, пришпорван от постоянно засилващия се вятър, заплашващ всеки миг да се превърне в щорм. От време на време капитанът заставаше олюлявайки се на мостика, изреваваше нещо на моряците си, или ги подкарваше с камшик и ругатни да свалят някое платно, или да закрепят друго. Както Хоукмун така и Оладан често намираха решенията на капитан Мусо за доста спорни.

Привечер Хоукмун събра сили и се изкачи на мостика, за да прави компания на капитана. Мусо го посрещна с познатото лукаво изражение.

– Добър вечер, сър – рече той и обърса зачервения си нос с опакото на ръката. – Надявам се, че пътуването ви е приятно.

– Горещо-долу, благодаря. Как се движим засега?

– Много добре, сър – отвърна капитанът и завъртя глава, за да скрие очите си от прямия поглед на Хоукмун. – Много добре. Да наредя ли на готвача да ви приготви вечерята?

– Защо не? – кимна Хоукмун.

В този момент под мостика застана кормчията, който тихичко си пееше и очевидно бе доста пиян.

Изведнъж корабът се люшна под ударите на внезапен шквал и корпусът изскърца заплашително. Хоукмун се вкопчи в перилата, изпълнен с ужасното предчувствие, че всеки миг корабът ще се разпадне. Капитан Мусо обаче сякаш не бе забелязал промяната, а кормчията се беше проснал на палубата с бутилка в ръка и бавно, но неумолимо се плъзгаше към единия ѝ край.

– Ще взема да му помогна – рече Хоукмун.

Капитанът се изсмя гръмко.

– Нищо му няма – ще го пази пиянският късмет.

Ала междувременно тялото на кормчията се претърколи, опря в перилата, а ръцете му чак до раменете се провесиха отвън. Хоукмун скочи на палубата, изтича при падналия кормчия и го изтегли към средата на платформата, докато корабът се люшна от поредния удар на вятъра и

този път високите вълни го прехвърлиха.

Хоукмун втренчи поглед в човека, когото беше спасил. Кормчията лежеше по гръб, затворил очи, а устните му продължаваха да помръдват в такт с пиянската песен, която бе подел по-рано.

Хоукмун се усмихна, завъртя учудено глава и извика на капитана.

– Прав си – този човек има пиянски късмет. – Той вдигна глава и изведнъж му се стори, че вижда нещо във водата. Смрачаваше се доста бързо, но въпреки тъмнината беше почти сигурен, че наблизко има друг съд.

– Капитане – забелязахте ли нещо ей там? – извика той и посочи с ръка през завесата на проливния дъжд.

– Прилича ми на сал – отвърна гръмогласно Мусо.

Хоукмун се приведе над перилата и при следващото просветляване различи далеч по-ясно плаващия предмет. Наистина беше сал, за който се държаха трима души.

– Трябва да са корабокрушенци – обади се равнодушно Мусо. – Бедните копелдаци. – Той сви рамене. – Всъщност, какво ме е грижа...

– Капитане, трябва да ги спасим – викна Хоукмун.

– Никога няма да успеем в тая тъмница. Пък и само ще си изгубим времето. Трюмът ми е празен, единствените които плащат за това пътуване сте вие и ако не стигна на време в Симферопол, някой друг ще ми грабне под носа товара.

– Трябва да ги спасим – повтори твърдо Хоукмун. – Оладан – дай въже.

Българинът изтича в кабината на кормчията, вдигна от там навито-то въже и дотича с него. Салът все още се виждаше, а лицата на тримата корабокрушенци белееха в мрака. от време на време го покриваше някоя по-голяма вълна, но след секунда се показваше наново. Разстоянието между него и кораба растеше бавно, но неумолимо и Хоукмун осъзнаваше, че не след дълго салът ще бъде далеч извън обсега им. Той привърза единия край на въжето за перилата, другия омота около кръста си и след като свали сабята и наметалото, се хвърли в разпененото море.

Само след миг Хоукмун си даде сметка в каква опасна ситуация е попаднал. Почти невъзможно бе да се плува при подобно вълнение и всеки момент можеше да бъде блъснат в корпуса на кораба при това с такава сила, че да изгуби съзнание и да се удави. Въпреки това той замахна с ръце, опитвайки се да се задържи на повърхността, докато се озърташе за сала.

Ето го! Тримата бяха забелязали кораба и махаха като подивели

към него. Изглежда обаче, не бяха видели плуващия към тях Хоукмун.

От време на време Хоукмун зърваше лицата им, от гребена на някоя вълна, но не можеше да ги различи ясно. Двама от тях продължаваха да се борят, докато третият седеше почти безучастно на сала.

– Дръжте се! – извика Хоукмун, като се опитваше да надвие свирепия вой на вятъра и тътнежа на вълните. Той напрегна сили, заплува с резки движения и не след дълго доближи сала, който почти бе погълнат от разпенените черни води.

Хоукмун сграбчи сала и видя, че двамата, които плуваха отстрани, се блъскаха един друг. Видя също така, че на лицата си носеха мечи маски.

Тримата корабокрушенци бяха войници на Гранбретан.

За един кратък миг Хоукмун се поколеба дали да не ги остави на волята на съдбата. Но после се отказа. Първо трябваше да ги спаси, а сетне да решава как да постъпи с тях.

Той извика на двамата, които продължаваха да се бият, но те изглежда не го чува. Крещяха нещо неразбрано и махаха настървено с ръце, та Хоукмун си помисли, дали не са си изгубили разсъдък в това премерджие.

Хоукмун се помъчи да се изтегли на сала, но му попречиха напоените с вода дрехи и завързаното около пояса въже. Все пак в този миг седящият в средата на сала мъж го забеляза и Хоукмун махна с ръка.

– Помогни ми – изпъшка той. – Инак и аз не ще мога да ви помогна.

Мъжът се надигна, надвеси се над двамата си приятели, неочаквано ги сграбчи за гърлата и ги тласна назад в бурното море.

– Хоукмун, скъпи ми приятелю! – извика нечий глас зад маската. – Колко съм щастлив да те видя. Ето – помогнах ти – сега салът олекна и...

Хоукмун се вкопчи отчаяно в един от потъващите, който дори сега продължаваше да се бори с другия. С тези тежки маски и доспехи двамата щяха да потънат всеки миг. Но ръката му се изплъзна. Оставаше му само да проследи безпомощно, как маските им изчезват сред вълните.

Той вдигна глава към единствения оцелял, надвесил се над него с протегната ръка.

– Д'Аверк, ти уби приятелите си! Чудя се, дали да не те оставя да ги последваш.

– Приятели? Скъпи мой Хоукмун, та те не ми бяха никакви приятели. По-скоро верни слуги. – Д'Аверк се подхлъзна и едва не

падна при следващата вълна, а Хоукмун задраска отчаяно по гредите на сала. – Никакви приятели. Верни – както вече казах – но и ужасно досадни. И невероятно тъпи. Ей това не можех да го понасям. Хайде, позови ми да ти помогна. Салчето е малко, но ще се поберем...

Хоукмун се остави на д'Аверк да го изтегли на сала, после се обърна и махна към кораба, който едва се различаваше в тъмнината. Въжето се опъна и Оладан започна да ги дърпа към себе си.

– Какво щастие, че минавахте наблизко – промърмори с безгрижен глас д'Аверк, докато се приближаваха до кораба. – Тъкмо вече смятах, че съм загубен и че не ще мога да изпълня великите предназначения, заради които съм бил създаден и тогава кой мислите ми се притече на помощ – самият благороден дук на Кьоли! Съдбата отново ни събра, Дориан.

– Така е, но ако не си затвориш устата и не ми помогнеш с въжето с удоволствие ще те изпратя след твоите двама приятели – изръмжа Хоукмун.

Салът се плъзна по склона на вълната и шумно удари изгнилия корпус на „Засмяното момиче“. Някой им хвърли въжена стълба и Хоукмун се закатери по нея, прехвърли се през перилата и се строполи задъхан на палубата.

В този миг Оладан съзря маската на изкачващия се след него мъж, изруга гневно и понечи да извади сабята си, но Хоукмун навреме го спря.

– Той е наш пленник. По-добре да го запазим жив, та да има с какво да търгуваме, ако изпаднем в беда.

– Ето една разумна постъпка! – похвали го с възхищение д'Аверк, после изведнъж се закашля. – Простете, но опасявам се, че съвсем отпаднах от това преমেждие. Топли дрехи, чаша горещ грог и здрав сън – ето от какво се нуждая, за да се възстановя по-бързо.

– Радвай се, ако не ти сложим пранги – озъби се Хоукмун. – Отведи го в каютата, Оладан.

Присвити в тясната, нискосводеста каюта, Хоукмун и Оладан гледаха как д'Аверк си сваля маската, ризницата и подгизналите дрехи.

– И как стигна до този сал, д'Аверк? – попита го Хоукмун, докато французинът се триеше енергично с кърпа. Беше изненадан от хладнокръвието на своя събеседник и дори с изненада установи, че донякъде изпитва симпатия към него. Може би се дължеше на откровеността, с която д'Аверк говореше за своите амбиции, както и на нежеланието да осъжда постъпките си, като например убийството, което бе извършил

съвсем наскоро.

– Това е дълга история, любезни приятелю. Та значи, ние тримата – Екардо, Питър и моя милост – оставихме другите да се справят със сляпото чудовище, което насъскахте срещу нас и избягахме сред близките хълмове. Не след дълго орнитоптерът, който бяхме поръчали за вас, се появи и започна да кръжи – няма съмнение, че пилотът бе поразен от изчезването на града – както и ние, длъжен съм да призная, но надявам се по-късно да ми го обясниш. Както и да е, дадохме сигнал на пилота и той се приземи. Малко по-късно започнахме да осъзнаваме в какво затруднено положение сме изпаднали... – д'Аверк се огледа – Ама тука няма ли нищо за ядене?

– Капитанът поръча да приготвят вечерята – отвърна Оладан. – Продължавай.

– Та значи, бяхме трима, лишени от коне и изоставени в един доста затънтен край на света. На това отгоре бяхме позволили на тъй важния пленник да се измъкне – всъщност, пилотът беше единственият жив свидетел на този наш пропуск...

– Нима го убихте? – учуди се Хоукмун.

– Ами, да. Налагаше се. После се натоварихме на машината, с идеята да отлетим към най-близката база.

– И какво стана? – попита Хоукмун. – Знаехте ли как се управлява орнитоптерът?

Д'Аверк се засмя.

– Позна и този път. В тази област съм кръгла нула. Успяхме някак да се вдигнем във въздуха, но после проклетата машина отказа да се насочи в посоката, в която искахме и ни понесе бог знае накъде. Да си призная, в този момент за пръв път се притесних. Орнитоптерът се носеше като побъркан и накрая взе, че полетя към земята. Поне успях да го насоча към брега на някаква река и там се приземихме безпрепятствено. Екардо и Питър обаче си изгубиха ума, непрестанно се караха и държанието им ставаше все по-негърпимо. Все пак намерихме малко материал за сал, заплавахме надолу по реката и излязохме при някакъв град...

– На този същия сал ли? – прекъсна го Хоукмун.

– На същия, да.

– Но как се озовахте в морето?

– Отливът, скъпи приятелю – отвърна д'Аверк и махна безгрижно с ръка. – Течението. Нямах представа, че сме толкова близо до устието. С такава скорост бяхме издърпани навътре в морето, че не след дълго брегът се изгуби от погледите ни. На този сал – това проклето късче дърво

– прекарахме цели шест дни, а Питър и Екардо непрестанно се дрънкаха и се обвиняваха взаимно, вместо да се досетят, че виновният всъщност бях аз. О, дук Дориан, не можеш да си представиш колко досадно бе всичко това.

– Заслужаваш по-лоша съдба – заяви Хоукмун.

На вратата се почука. Оладан отвори и в каютата влезе някакъв хлапак с подпухнали бузи, носещ поднос с три идентични купи, пълни със зеленикаво-сива каша.

Хоукмун пое подноса и подаде на д'Аверк голяма лъжица. Д'Аверк се поколеба за миг, сетне загреба лакомо. Очевидно преглъщаше храната с усилие на волята. След няколко загребвания омете кашата и положи лъжицата в празната купа.

– Много вкусно – рече той. – Съвсем добре за корабна кухня.

Отвратен от вида на поднесената храна Хоукмун му подаде своята купа и след миг Оладан последва примера му.

– А, благодаря ви – закима д'Аверк. – Но човек трябва да се храни с мярка. Стига ми каквото хапнах.

Хоукмун се подсмихна от деликатността на французина. Нямаше съмнение, че вкусът на кашата е бил отвратителен, но в глада си д'Аверк я бе погълнал цялата при това доста лакомо.

Французинът се протегна и костите му изпукаха шумно.

– Ах – прозя се той. – Простете нахалството ми, господа, но ми се ще да поспя. От няколко дни не съм мигвал.

– Вземи моето легло – предложи услужливо Хоукмун и посочи тясната си койка. Все пак пропусна да отбележи, че при предишния оглед бе открил, че завивките гъмжат от дървеници – сякаш цяло едно племе се бе заселило вътре. – Ще попитам капитана дали няма някой хамак.

– Премного благодарен – отвърна д'Аверк с такава дълбока трогателност, че Хоукмун изненадано спря на прага.

– За какво?

Д'Аверк се закашля аристократично, после вдигна глава и продължи с познатия, подигравателен тон:

– Ама, как, скъпи ми Дориан, задето ми спаси живота, разбира се.

На сутринта бурята бе утихнала и въпреки, че морето продължаваше да се вълнува, изглеждаше далеч по-спокойно от предния ден.

Хоукмун срещна д'Аверк на палубата. Французинът носеше бричове от зелено кадифе и бе загърнат в пелерина, но бе свалил ризницата.

– Добре ли спа? – попита го Хоукмун.

– Чудесно – отвърна д'Аверк, но в очите му блестяха весели

пламъчета и Хоукмун предположи, че дървениците добре са се забавлявали с него.

– Тази нощ ще стигнем пристанището – каза му той. – Ти ще бъдеш мой пленник – или заложник – ако предпочиташ.

– Заложник? Да не мислиш, че някой в Тъмната империя го е грижа жив ли съм, ли съм хвърлил топа?

– Ще видим – каза Хоукмун и докосна перлата в челото си. – Но да знаеш – при първия опит за бягство ще те убия – също както и ти уби твоите хора.

Д'Аверк се закашля в кърпичката, която държеше в ръка.

– Аз ти дължа живота си – рече той. – Прави с мен каквото пожелаеш.

Хоукмун смръщи вежди. Д'Аверк беше далеч по-хитър и лукав противник, отколкото предполагаше. Вече съжаляваше за взетото решение. Французинът можеше да се окаже по-скоро бreme, отколкото да донесе полза.

В този момент на палубата изтича Оладан.

– Дук Дориан, – викна той като сочеше с ръка зад борда – виж, платна – насочени са право към нас.

– Няма страшно – усмихна се Хоукмун. – Едва ли представляваме интерес за пиратите.

Но не след дълго Хоукмун забеляза първите признаци на паника сред моряците и когато капитанът изтича край него, той го сграбчи за ръкава.

– Капитан Мусо – какво става?

– Опасност, сър – изхриптя капитанът. – Страшна опасност. Не видяхте ли онази гемия?

Хоукмун доближи парапета и забеляза, че приближаващия ги кораб бе вдигнал само едно черно платно. Върху него бе изрисуван някакъв герб, но не можеше да го различи от такова разстояние.

– Едва ли ще се занимават с нас – промърмори той. – Защо им е да се трепят за едно продънено старо корито, пък и нали сам казвахте, че не носите никакъв товар.

– Тези хора не се интересуват от товара ни, сър. Те нападат всичко, което им се изпречи на пътя. Те са като косатките, дук Дориан – изпитват удоволствие от унищожението!

– Но кои са те? – намеси се д'Аверк. – Не ми приличат на гранбританци.

– Така е, пък и войните от Тъмната империя не биха си губили

времето с нас. Този кораб принадлежи на Култа към Лудия бог. Екипажът му е от московциани, които се появиха в тези води само преди няколко месеца, за да всяват ужас и хаос.

– Май наистина са решили да ни нападнат – подхвърли с безгрижен глас д'Аверк. – С любезното ти съгласие, Дориан, ще слеза долу за да си сложа ризницата и сабята.

– Аз ще слеза за оръжията – прекъсна го Оладан. – Ще взема и вашите.

– Шо трябва са бием? – извика в пиянски унес кормчията и размаха поредната бутилка вино. – Я по-добре да са фърлим в морето.

– Прав е – кимна капитан Мусо и проследи с поглед отдалечаващите се към каютата Оладан и д'Аверк. – Напълно е прав. Повече са от нас и живи ще ни разкъсат. А пленят ли ни, ще ни измъчват дни наред.

Хоукмун понечи да отвърне нещо, но бе прекъснат от силен плясък. Верен на дадената дума кормчията бе напуснал палубата. Хоукмун изтича при отсрещния борд, но не виждаше нищо в морето.

– Няма смисъл да му помагаме – по-добре да го последваме – прозвнесе мрачно капитанът. – Той взе мъдро решение.

Вражеската гемия се носеше право към тях, а черното ѝ, изрисувано в яркочервени криле платно плющеше от вятъра. В центъра на платното се виждаше огромно, чудовищно лице с разкривена в зловеща усмивка уста. На палубата под него се бяха скупчили две дузини полуголи диваци, които размахваха в ръце блестящи саби. Освен масивните портупи, носеха само тежки метални нашийници. Над водната шир се разнесе някакъв странно познат, но разкривен звук, който отпърво Хоукмун не можа да определи. После погледна отново към черното платно и се досети за произхода му.

Това беше див, налудничав смях, сякаш целият пъкъл се тресеше от истерично веселие.

– Корабът на Лудия бог – рече капитан Мусо, а очите му бяха пълни със сълзи. – Обречени сме.

Седма глава

Пръстенът на ръката

Хоукмун, Оладан и д'Аверк се изправиха рамо до рамо на палубата, загледани в приближаващата се гемия.

Моряците от своя страна се бяха скупчили около капитана – на

другия край на кораба, колкото се може по-далеч от нападателите.

Втрещил поглед в изкривените от ярост и безумие лица на моряци-те от гемията, Хоукмун си повтаряше, че шансовете им за измъкване са почти нищожни. Няколко закривени, вързани на въжета абордажни куки изсвистяха във въздуха и се забиха в мекия борд на „Засмяното момиче“. Секунда след това тримата войни се заеха да секат въжетата.

– Вдигнете хората по платната – извика Хоукмун на капитана – накарайте ги да завъртят кораба. – Но уплашените моряци не смееха да помръднат. – Това е единственият ни изход! – викна им Хоукмун. Моряците пристъпваха от крак на крак, но не предприемаха нищо.

Хоукмун извърна поглед към атакуващия ги кораб, тъкмо в мига, когато бордът му се блъсна в техния и нападателите започнаха да се прехвърлят през парапета, стиснали в зъбите си закривени саби. Въздухът кълтеше от оглушителен смях, а по запотените лица на пиратите се четеше зловеща кръвожадност.

Ето че един от тях връхлетя върху Хоукмун, размахвайки неистово сабя. Дориан завъртя ловко китка, прониза го право в гърдите и отметна тялото му назад, така че то полетя в тесния процеп между блъскащите се бордове. Само след миг всичко наоколо бе изпълнено с гърчещи се потни тела, които висяха по платната, рейките и мачтите, подскачаха като подивели или се прехвърляха на ръце по абордажните въжета. Тримата рицари успяха да спрат първата вълна, а палубата се превърна в кръвава баня, но безумците продължаваха да заливат кораба им и постепенно ги изтласкаха назад, като компенсираха липсата на бойно умение с небрежното отношение към собствения си живот.

Хоукмун неусетно бе разделен от другарите си и нямаше представа живи ли са, или вече са покосени. Навсякъде около него танцуваха голи тела, но той продължаваше да размахва сабята, стиснал дръжката с две ръце и сякаш бе заграден от плътна блестяща стоманена завеса. Беше опръскан в кръв от главата до петите и само очите му блестяха, сини и спокойни, зад спуснатото забрало на шлема.

А през цялото това време войните на Лудия бог продължаваха да се смеят – смеховете им кълтяха дори когато ги посичаха, или обезглавяваха.

Хоукмун знаеше, че няма да издържи много и скоро ръката му ще отмалее. Усещаше, че сабята е натежала, а и коленете му започваха да треперят. Опрям гръб в стената на каютата той сечеше и пронизваше този на пръв поглед безкраен поток от кикотещи се безумци, чийто блестящи остриета святкаха все по-близо пред очите му.

Наоколо се въргаляха обезглавени и разчленени трупове, но с всеки удар силите на Хоукмун се топяха.

Тъкмо отбиваше поредната атака, когато краката му внезапно се подкосиха и той падна, като се подпря на едно коляно. Смехът наоколо се усили и с триумфиращи усмивки войните на Лудия бог се нахвърлиха да го довършат.

Хоукмун завъртя наново острието, отсече китката на един от нападателите, а втория прониза и издърпа сабята му, така че сега имаше две оръжия. С пленената сабя отбиваше ударите, а със своята нанасяше, така че за малко съумя да поразчисти мелето около себе си и дори да се изправи на крака. После Хоукмун използва мига, когато бе покосил поредния противник и се втурна в каюткомпанията, зад която бе мостикът. Изкачи се на него и там се обърна за да продължи сражението, но този път имаше съществено тактическо преимущество, защото безумните войни трябваше да се катерят по тесните стълби. Едва сега видя, че Оладан и д'Аверк се бяха покатерили по такелажа откъдето отбиваха доста успешно атаките на пиратите. Погледна към кораба на безумците. Беше привързан към техния, но палубата му бе съвсем безлюдна. Целият екипаж се беше прехвърлил на борда на „Засмяното момиче“. На Хоукмун изведнъж му хрумна една идея.

Той се завъртя рязко, обърна гръб на вражеските войници, скочи на перилата на мостика и сграби едно провиснало от мачтата въже. После се залюля над палубата.

Молеше въжето да е достатъчно дълго и когато се озова отвъд борда на кораба, разтвори ръце и полетя надолу. В последния миг успя да сграби перилата на вражеската гемия. Прехвърли се през тях, изтича по палубата и докато сечеше абордажните въжета, извика колкото му глас държи:

– Оладан, д'Аверк! Бързо – при мен!

Двамата мъже го зърнаха и продължиха да се катерят нагоре, следвани по петите от войниците на Лудия бог.

Гемията бавно се отдалечаваше от нападнатия кораб и разстоянието между двата борда растеше с всяка секунда.

Д'Аверк скочи пръв, хвърли се самоотвержено към такелажа на отплаващия кораб, успя със сетни сили да се вкопчи в едно от въжетата и се залюля заплашително, като едва не се стовари върху палубата.

Оладан го последва, но поучен от примера му отрязва едно въже и се люшна на него, като същевременно се плъзна надолу и накрая се просна по лице на палубата.

Неколцина от безумните войници се опитаха да ги последват и дори успяха да се докопат до парапета на кораба и без да спират истеричния си кикот се нахвърлиха върху Хоукмун.

Дориан почти нямаше сили да се защитава. Една сабя го удари в рамото, друга издрънча по забралото на шлема му. Неочаквано сякаш от небето между голите войни се спусна облечен в ризница рицар и ги посече с бързи и ловки движения.

Това беше самият д'Аверк с познатата мечка маска, опръскан в диящата кръв на своите жертви. Зад него притича и Оладан, посъвзел се от падането и с боен вик на уста.

Не мина минута и всички добрали се до гемията пирати бяха избити. Техните събратя продължаваха да се хвърлят от борда на „Засмяното момиче“ право в разпенените води и смеейки се все така неудържимо, се опитваха да ги достигнат с плуване.

Хоукмун огледа внимателно „Засмяното момиче“ и за своя изненада откри, че по-голямата част от моряците като по чудо бяха отървали кожата, главно благодарение на това, че се бяха изкатерили високо по мачтите.

Д'Аверк изтича на кърмата, сграбчи със здравите си ръце кормилото и отрязва въжетата, които плуваха зад тях във водата.

– Уф – въздъхна Оладан, затъкна сабята и се зае до оглежда получените в битката рани. – Май се измъкнахме накрая – при това с нов кораб.

– Ако имаме късмет, ще стигнем в пристанището преди „Засмяното момиче“ – ухили се Хоукмун. – Дано все пак да го срещнем, защото всичкия ни багаж остана там.

Д'Аверк насочи с опитни движения гемията право на север. Платното се изду от попътния вятър и плуващите сред вълните безумци останаха зад тях. Смехът им продължаваше да кънти, докато морето ги поглъщаше един по един.

След като помогнаха на д'Аверк да завърже кормилото така, че да следват маршрута на север, те се заеха да оглеждат кораба. Трюмът буквално беше натъпкан със съкровища, събрани от безброй потопени кораби, но освен това имаше какви ли не на пръв поглед безполезни вещи – счупени оръжия, корабни инструменти, вързопи с дрехи – а не рядко и полуизгнили трупове, разчленени, или оковани един за друг.

Тримата решиха първо да се отърват от труповете, загърнаха ги в изпокъсани наметала, или във вързопите и ги хвърлиха зад борда. Работата беше ужасно неприятно и трудоемка, защото немалко човешки

останки бяха заринати под купищата със съкровища.

Погледът на Оладан се закова върху отрязана до лакътя човешка ръка, която неизвестно по какъв начин се беше мумифицирала. Той я вдигна с неохота и разгледа пръстенът, поставен на кутрето. Сетне извърна глава към Хоукмун.

– Господарю Дориан...

– Какво има? Не си губи времето с този пръстен. Хвърли цялата ръка.

– Почакай. Виж пръстена. Погледни каква странна изработка...

Хоукмун се надвеси нетърпеливо, втренчи поглед в пръстена и изведнъж го позна, а на лицето му се изписа изумление.

– Не. Не може да бъде!

Това беше пръстенът на Изелда. Същият, който граф Медни бе поставил на ръката ѝ в деня на нейния годеж с Дориан Хоукмун.

Хоукмун вдигна ръката, занемял от ужас, с обещени очи.

– Какво? – извика Оладан. – Какво те тревожи?

– Нейният е. Това е пръстенът на Изелда.

– Но как ще се озовала в тези далечни морета, на хиляди мили от Камарг? Това е изключено, господарю Дориан.

– Това е нейният пръстен. – Хоукмун премести поглед върху ръката. – Но тази ръка не е на Изелда. Вижте, пръстенът едва влиза в малкия пръст. А когато граф Медни ѝ го сложи, стоеше дори малко хлабаво. Тази ръка е на някакъв крадец. – Той измъкна безценния пръстен и запрати мумифицираната ръка с презрително изражение. – Някой, който може би е бил в Камарг и е откраднал пръстена... – Дориан поклати глава. – Не ми изглежда много вероятно. Но какво ли е истинското обяснение?

– Може би тя е пътувала насам – търсила те е? – предположи Оладан.

– Не е толкова глупава, че да го стори. Но кой знае? По-важното обаче е, къде е самата Изелда?

Оладан понечи да отвърне нещо, когато над тях се разнесе груб, сподавен смях. Дватама вдигнаха глави към люка на трюма.

Отгоре се беше надвесило безумно, ухилено до уши лице. Изглежда, че все пак един от пиратите бе успял да се покатери на борда. И ето, че сега се готвеше да скочи върху им.

Хоукмун едва успя да оголи сабята и безумецът връхлетя, святкайки с острието. Стомана се удари в стомана.

Оладан на свой ред извади сабята, отнякъде дотича и д'Аверк, но Хоукмун им викна:

– Искам го жив! Жив ми трябва!

Докато Хоукмун разменяше удари с пирата, д'Аверк и Оладан прибраха оръжията и го заобиколиха отзад. На два пъти безумецът се освобождаваше от хватката им, но накрая успяха да го съборят и набързо го овързаха с първото попаднало им въже. Макар и завързан здраво, безумецът продължаваше да се кикоти, а от устата му капеше безлезна пяна.

– И за какво ни е жив? – попита с вежливо любопитство д'Аверк. – Защо да не му прережем гърлото и да приключим с въпроса?

– Това, – вдигна ръка Хоукмун – е скъп за мен пръстен, който открих наблизко. Той принадлежи на Изелда, дъщерята на граф Медни. Искам да узная откъде тези нещастници са се сдобили с него.

– Странно – намръщи се д'Аверк. – Доколкото знаех девойката е в Камарг и се грижи за ранения си баща.

– Значи графът е ранен?

Д'Аверк се засмя.

– Така е. Но Камарг все още се държи. Просто исках да те ядосам, Дориан. Не зная колко е тежка раната на графа, но той още е жив. А онзи неостаряващ мъдрец – Боуджентъл – му помага в командването на войската. Последното, което чух бе, че резултатът между Камарг и Тъмната империя все още е равен.

– И нищо ли не знаеш за Изелда? Не си ли чул, че е напуснала Камарг?

– Не – отвърна д'Аверк и се навъси. – Чакай, май си спомням... Ах, да – за един от офицерите в армията на графа. Свързали са се с него и са го подкупили да отвлече момичето, но опитът се е провалил.

– Откъде знаеш?

– Ами, този човек – Хуан Жинага – изчезнал. Изглежда граф Медни е разкрил предателството и го е убил.

– Не мога да повярвам, че Жинага ще стане предател. Познавам го, макар да не бяхме приятели – той беше поручик от кавалерията.

– Заловен от нас при втората битка за Камарг – усмихна се д'Аверк. – Мисля, че е от немски произход – държахме в залог семейството му.

– Изнудвали сте го!

– Изнудвали са го, аз няхах честа да участвам. Чух за този план на едно съвещание в Лондра, на което кралят бе повикал всички военачалници за да докладват за хода на кампанията ни на европейския континент.

Хоукмун го изгледа замислено.

– Да предположим, – поде той – че Жинага е успял в задачата, измъкнал се е от Камарг, но по пътя се е натъкнал на диваците на Лудия бог...

Д'Аверк поклати глава.

– Не е възможно да са стигнали чак до южна Франция. Щяхме да чуем за тях.

– Тогава, какво може да е обяснението?

– Да попитаме този джентълмен – предложи д'Аверк като потупа по рамото безумецът, чийто смях най-сетне бе секнал.

– Ако въобще чуем нещо разумно от него – промърмори със съмнение Оладан.

– Как мислите, няма ли да стане по-разговорлив, ако го заболи малко? – предложи д'Аверк.

– Едва ли – рече Хоукмун. – Тези хора не знаят що е страх. Да опитаме с нещо друго. – Той огледа с нескрито отвращение побъркания. – Я по-добре да го оставим на мира – може и да се успокои.

Тримата се качиха на палубата и дръпнаха тежкия люк на трюма. Слънцето вече се спускаше към хоризонта, а брегът на Кримия се различаваше съвсем ясно – само черни зловещи зъбери на фона на пурпурния небосклон. Морето беше съвсем спокойно, окъпано в лъчите на залязващото слънце, а попътният вятър издуваше платната.

– Ще трябва да коригирам курса – обади се д'Аверк. – Инак ще ни отнесе много на север. – Той изтича на мостика, отвърза кормилото и го завъртя на няколко румба.

Хоукмун кимна и проследи замислено с поглед французина, който насочваше с опитна ръка тежката гемия.

– Тази вечер ще е по-добре, ако хвърлим котва далеч от брега – подхвърли Оладан. – А в пристанището влезем утре заранта.

Хоукмун не отговори. В главата му се блъскаха безчислени въпроси и нито един отговор. Изпитанията от последните двадесет и четири часа бяха изтискали почти докрай силите му, а непрестанният страх за участта на Изелда заплашваше да го превърне в обезумяло животно.

Късно през тази нощ тримата отново се спуснаха в трюма и впериха погледи в лицето на побъркания, озарено от трепкащата светлина на фенера. При всяко поклатане на гемията фенерът се залюляваше и из мрачното помещение се втурваха тъмни сенки. Някъде в дъното писукаха и се боричкаха плъхове, но мъжете не им обръщаха внимание. След краткия, но пълноценен сън се чувстваха почти отпочинали.

Хоукмун коленичи до завързания и докосна лицето му. Мъжът

отвори очи, в които бе угаснало пламъчето на безумието и се огледа с тъп, уморен поглед. Имаше изненадан, дори объркан вид.

– Как ти викат? – попита го Хоукмун.

– Кориантум от Керч – а ти кой си? Къде се намирам?

– Трябва да знаеш – отвърна Оладан. – На борда на твоя кораб. Не помниш ли? Ти и твоите приятелчета, с които ни нападна. Яко се ступахме. После ви избягахме, а ти се прехвърли на кораба и се опита да ни убиеш.

– Помня, когато се отправяхме на път – произнесе малко уплашено Кориантум. – Но нищо повече. – Той понечи да стане. – Защо съм вързан?

– Защото си опасен – отвърна усмихнато д'Аверк. – Ти си побъркан.

Кориантум се засмя и в смеха му нямаше и капчица безумие.

– Да съм побъркан? Глупости!

Тримата се спогледаха изненадано. И вярно беше, че този човек по нищо не напомняше за доскорошния опасен луд.

Лицето на Хоукмун се озари от някаква мисъл.

– Кое е последното нещо, което помниш?

– Когато капитанът ни събра на палубата.

– И какво ви каза?

– Ами, че трябвало да участваме в някаква церемония – да прием от някаква особена напитка... И повече нищо. – Кориантум се намръщи. – Пихме значи...

– Опиши ми кораба – нареди му Хоукмун.

– Нашият ли? Защо?

– Имаше ли нещо по-характерно в него?

– Не, не помня. Само платното – беше от синьо сукно. Това е всичко.

– Ти наемен моряк ли си?

– Аха.

– И това е първото ти пътуване на тоя кораб?

– Аха.

– Кога се записа?

Кориантум се огледа нетърпеливо.

– Май че беше вчера вечерта – в Деня на коня, по Керчското летоброене.

– А по общоприетото?

Морякът се намръщи, опитвайки се да си събере мислите.

– Хъм... единадесетият ден на третата луна.

– Значи преди три месеца – кимна д'Аверк.

– А? – Кориантум впери изплашен поглед в лицето на французина.

– Три месеца? Какво искаш да кажеш?

– Че си бил упоен – обясни Хоукмун. – Първо са те упоили, а сетне са те принудили да участваш в пиратство и безумни оргии. Да си чувал нещо за Култа към Лудия бог?

– Съвсем малко. Зная, че привържениците му живеят някъде в южна Украйна, но напоследък излизали с кораби навътре в морето.

– А известно ли ти е, че над кораба, на който се намираме, се вее знамето на Лудия бог? Знаеш ли, че само допреди няколко часа се кискаше като побъркан, а от устата ти се стичаше кръвожадна пяна? Погледни се... – Хоукмун се наведе и разряза ремъците. – Опирай врата си.

Кориантум се надигна бавно, огледа с почуда голото си тяло, сетне вдигна ръка и опипа нашийника си.

– Нищо не разбирам. Да не сте ми скроили номер?

– Не ние, а и номерът е доста зловещ. Упоили са те до безумие, после са ти наредили да събираш колкото можеш повече плячка. Няма никакво съмнение, че капитанът е знаел от самото начало какво ще стане, както и че го няма на този кораб. Наистина ли не помниш нищо? Не ви ли дадоха някакви напътствия?

– Никакви.

– Е, явно, че има и други кораби, които държат връзка по между си, както и с пристанището, откъдето са тръгнали – заключи д'Аверк.

– Сигурно на борда има голямо количество от опиума, който са използвали – промърмори Оладан. – Вероятно моряците са се подкрепяли редовно с нови дози. Ако не бяхме завързали това приятелче и то щеше да си вземе нужното.

– Как се чувстваш? – обърна се Хоукмун към моряка.

– Отпаднал... направо изстискан.

– Съвсем обяснимо – кимна Оладан. – Опиумът накрая щеше да ти вземе и живота. Но какъв чудовищен замисъл! Набираш нищо неподозиращи моряци, натъпкваш ги с опиум, който ги превръща в безумци и унищожава всичко човешко в тях, после ги караш да грабят и убиват, а ти прибираш печалбата. Не съм чувал друг път за нещо подобно. Мислех, че Култът към Лудия бог е създаден от искрено вярващи фанатици, но изглежда, че е под контрола на нечий хладнокръвен интелект.

– Що се отнася до организацията в морето – така е – съгласи се Хоукмун. – Бих искал да се срещна с човека, който стои зад всичко това. Може би той ще знае къде е Изелда.

– Хайде първо да свалим платното – предложи д'Аверк. – Ще използваме прилива за да влезем в пристанището. Едва ли ще ни посрещнат сърдечно, ако забележат рисунката. Пък и трябва да решим какво ще правим със съкровището. Та ние сме богати!

– Ти все още си мой пленник, д'Аверк – напомни му Хоукмун. – От друга страна, прав си, че няма да е зле, ако измислим как да постъпим с тези съкровища. Може би трябва да ги предадем за съхранение при някой известен с честното си име лихвар, та да отпусна заеми или да подпомага семействата на пострадалите от Култа.

– А после? – попита Оладан.

– После отново ще излезем в морето. И там ще чакаме, докато господарят на този кораб не потърси правата си върху него.

– Но ще го направи ли? Ами ако разбере за посещението ни в Симферапол? – попита Оладан.

Хоукмун се усмихна мрачно.

– Е, няма съмнение, че след това ще ни търси с удвоено настървение.

Осма глава Слугата на Лудия бог

Веднага щом слязоха на пристанището в Симферапол, те продадоха малка част от съкровището за да закупят нови провизии и коне, а останалото предадоха на съхранение при един местен търговец, когото всички препоръчаха като човек, известен с достойнството и честността си из цяла Кримия. Не след дълго на хоризонта се появи и „Засмяното момиче“ и Хоукмун посрещна капитана, за да откупи мълчанието му относно историята на кораба с тъмните платна. След като си прибра багажа, включително и вързопа с подаръка на Ринал, той се качи на пленената гемия, където го чакаха Оладан и д'Аверк и тримата потеглиха с отлива. А все още объркания Кориантум остана да се възстановява при търговеца.

Повече от седмица черната гемия се носи оставена на волята на вълните и вятъра, докато накрая замря сред пълно безветрие. Хоукмун предполагаше, че се намират недалеч от тесния пролив, свързващ Черно с Азовско море, съвсем близо до град Керч, където е бил нает Кориантум.

Д'Аверк се излежаваше в хамака, който бе привързал между

мачтите и от време на време се покашляше многозначително, за да изрази отегчението си. Оладан се бе покатерил в лястовичето гнездо и оглеждаше морската шир със зорък поглед, докато Хоукмун бродеше по палубата и се измъчваше от мисълта, че планът му ще се провали и той така и няма да узнае каква участ е сполетяла Изелда. Вече започваше да се съмнява, дали наистина пръстенът е нейният и да си повтаря, че вероятно в Камарг са изработени поне няколко подобни украшения.

После, една сутрин, на хоризонта се появи кораб, който приближаваше от северозапад. Оладан го забеляза пръв и извика Хоукмун на палубата. Дориан дотича и втренчи поглед напред. Може би това бе корабът, който очакваха.

– Слизайте долу – извика той. – Всички да слезат долу.

Оладан се спусна пъргаво по въжената стълба, а в същото време д'Аверк събра набързо хамака и го запокити в трюма. Тримата се спотиха долу и зачакаха...

Измина близо час, преди да чуят глухия удар от сблъскването на двата корпуса, което им даде да разберат, че другият кораб се е изравнил с техния. Все още не знаеха дали не е някой пътуващ търговски кораб, доближил ги подтикван от най-обикновено любопитство.

Малко по-късно по палубата затропаха нечий обути в тежки ботуши крака, стигнаха чак до кърмата и се върнаха обратно. Настъпи тишина – човекът горе или бе влязъл в някоя кабина, или се бе изкачил на мостика.

Напрежението продължи да нараства, когато стъпките се появиха наново и този път се насочиха право към трюма.

Хоукмун забеляза някакъв силует да се надвесва над отворения люк и да се вижда в мрака долу. Човекът изчезна за миг, после се появи отново и спусна въжена стълба. Още докато слизаше, Хоукмун се прокрадна безшумно към него.

Едва новодошлият стъпи на пода и Хоукмун го сграбчи с желязна хватка за гърлото. Противникът му се оказа човек с исполински размери, имаше огромна черна брада и сплъстена коса, а под пелерината от черна коприна носеше бронзов нагръдник. Той изпъшка от изненада и се завъртя, като повлече Хоукмун със себе си. Гигантът беше неимоверно силен. Пръстите му обхванаха китките на Хоукмун и ги парализираха.

– Бързо... помогнете да го хванем – извика Хоукмун, а приятелите му се нахвърлиха върху гиганта и го повалиха на пода.

Д'Аверк измъкна сабята си. Облечен в черната кожена ризница на

гранбретански войн и със страховитата мечка маска на лицето той изглеждаше като олицетворение на ужаса, когато опря острието в гърлото на огромния мъж.

– Името? – попита д'Аверк и гласът му изкънтя зад маската.

– Капитан Шагаров. Къде е моят екипаж? – исполинът се оглеждаше, очевидно изненадан от внезапната атака. – Къде са моряците ми?

– Искаш да кажеш – безумците, които изпращаше да грабят – наме-си се Оладан. – Издавиха се всичките, с изключение на един, който ни разказа за твоя зловещ замисъл.

– Глупаци! – изруга Шагаров. – Та вие сте само трима. Нима смята-те, че ще успеете да ме задържите в плен. Само да викна и отвън ще дойдат десетки избрани бойци.

– Вече се справихме веднъж с подобна пасмина, както сам забеляз-ваш – отвърна, кискайки се, д'Аверк. – Нищо не пречи да повторим опи-та си.

За миг в очите на Шагаров блесна страх, сетне лицето му придоби непоколебим израз.

– Не ви вярвам. Хората, които плаваха с този кораб живееха за да убиват. Как сте могли...

– Е, могли сме – прекъсна го д'Аверк. Той извърна маската си към Хоукмун. – Какво ще кажеш да се качим на палубата и да свършим ос-таналата част от плана?

– Ей сегичка – Хоукмун се надвеси над Шагаров. – Искам да го раз-питам. Шагаров – твоите хора да са залавяли някакво момиче?

– Заповедта беше да не избиват момичетата, а да ги водят при мен.

– Защо?

– Не зная. Аз пък на свой ред трябваше да ги откарвам при него – Шагаров се засмя. – Дълго няма да съм в ръцете ви. Само до час ще сте мъртви и тримата. Моите хора скоро ще заподозрат нещо.

– И защо не взе никой от тях със себе си на борда? Може би защото не са безумци – и могат да се отвратят от онова, което щяха да открият?

Шагаров сви рамене.

– Викна ли – ще дойдат.

– Възможно е – съгласи се д'Аверк. – Изправи се, ако обичаш.

– Та тези момичета... – продължи Хоукмун. – На кого точно ги откарваше?

– На сушата, при моя господар – Лудия бог.

– Значи ти наистина служиш на Лудия бог. Ние мислихме, че само създаваш илюзия у хората, че последователите му са способни на

подобни пиратски действия.

– Да, служа при него, но не съм негов последовател. Получавам заплата от агентите му и срещу това скитам из морето и нападам когото срещна.

– И с каква цел?

Шагаров се ухили.

– Култът не разполага със свои моряци. На тях са им нужни пари – включително и от плячка, а аз пък печеля добре и се забавлявам. Затова се обърнах към мен. – Той се изправи на крака и се надвеси над тях. – Да вървим. Интересно ми е какво ще направите.

Д'Аверк кимна на другите и се скри в мрака, откъдето донесе три дълги, незапалени факли, по една за всеки от тях. После французинът побутна Шагаров и му посочи въжената стълба.

Изкачиха се на палубата, като примижаваха от яркото слънце, а сетне се загледаха в красивата тримачтова фрегата, завързана за гемията.

Мъжете на борда на фрегатата веднага осъзнаха, че нещо не е наред и понечиха да скочат на по-ниската палуба, но Хоукмун предугади намеренията им, извади сабята си и я опря в ребрата на Шагаров.

– Никакво движение, – викна им той – инак ще пронижа любимия ви капитан.

– Убий ме – и те ще те убият – изръмжа Шагаров. – Кой ще спечели?

– Тихо – рече му Хоукмун. – Оладан, пали факлите.

Оладан приближи огнивото до първата факла. Удари с кремъка и тя мигновено пламна. Запали и останалите и ги подаде на другарите си.

– Така – рече Хоукмун. – Този кораб е намазан със смола. Допра ли факлата до борда и той ще бъде обхванат в пламъци за миг, както и вашият. Затова ви съветвам да не предприемате нищо, за да спасите своя капитан.

– И какво като изгорим – мърмореше Шагаров. – И ти си луд като другите.

Хоукмун поклати глава.

– Оладан, пригответи лодката.

Оладан изтича на кърмата, вдигна люка към задната част на трюма и после се спусна долу, стиснал в ръка дебело и здраво въже.

Хоукмун забеляза, че мъжете на другия кораб се размърдаха и приближи факлата до намазания с възпламеняваща се смола борд. От топлината на пламъка лицето му бе зачервено, а в очите му трепкаха

зловещи отблясъци.

Междувременно Оладан се появи отново, прикачи въжето на предварително приготвения скрипец и се зае да го притегля, като от време на време го омотаваше около кръста си. През отворения люк се показва някакъв едър, масивен предмет, който почти изпълваше отвъстрието.

Шагаров ахна, когато видя, че това е голям скиф, в който бяха завързани три коня, с настръхнали от уплаха уши. Оладан вдигна лодката и завъртя скрипеца така, че тя се люшна над морето. В този момент дребосъкът започна да я спуска, като пъшкеше от усилие и внимаваше да не доближи до пода факлата, която стискаше в другата си ръка.

Шагаров сбърчи вежди.

– Добре измислен план – кимна той. – Но вие сте само трима. Какво ще правите сега?

– Ще те обесим – заяви Хоукмун. – Пред очите на твоите хора. Две неща ме накараха да подготвя тази клопка за теб. Първо – нуждаех се от информация. И второ – исках да си получиш заслуженото.

– Какво съм заслужил? – извика Шагаров с облепени от ужас очи. – Защо се бъркате в чужди работи? Ние не сме ви сторили нищо. Чие е това правосъдие?

– На Дориан Хоукмун – произнесе със страшен глад дукът на Кьолн. Окъпан в лъчите на яркото слънце, камъкът в челото му сякаш се бе пробудил за живот.

– Моряци! – изпищя Шагаров. – Спасете ме! Нападайте!

– Само да мръднете, – предупреди ги д'Аверк, първо ще го убием, а сетне ще запалим и кораба ви. Нищо няма да постигнете. Ако искате да спасите себе си и кораба, махайте се от тук. Имаме сметки за уреждане само с Шагаров.

Както и предполагаша, моряците не бяха кой знае колко привързани към своя капитан и когато почувстваха, че са заплашени, изгубиха всякакво желание да му се притекат на помощ. Въпреки това не бързаха да се отдалечат, а гледаха какво ще предприемат тримата смелчаци.

Хоукмун метна свободния край на предварително приготвеното въже с примка през най-ниската мачта, изчака да се върне при него и го завърза здраво за борда.

В настъпилата гробна тишина Шагаров за първи път осъзна, че е изоставен от хората си.

На кърмата скифът, натоварен с коне и провизии, се полюшваше все по-близо до вълните. Факлите пламтяха ярко, озарявайки лицата на тримата другари.

Шагаров изкрещя уплашено и понечи да се отскубне, но в същия миг бе подпрян от готови да го проният остриета.

– Нямате право... – поде той, но млъкна веднага щом видя решимостта, изписана по лицата на тримата.

Оладан посегна със сабята си, придърпа полюшващата се над водата примка и я сграбчи с ръка. Д'Аверк побутна Шагаров напред, а Хоукмун взе примката и я разшири така, че да мине свободно през широкия врат на капитана. Тъкмо когато я пристягаше на врата му Шагаров извика и замахна с юмрук към дребният планинец, който едва пазеше равновесие на перилата. Оладан се подхлъзна и полетя към водата. Хоукмун се хвърли към борда, за да види как ще се справи неговият другар. В това време Шагаров се извърна към д'Аверк и ритна пламтящата факла в ръката му, но французинът отстъпи грациозно и размаха острието на сабята си под носа му.

Капитанът на пиратите се изплю в лицето на своя противник, поктери се на перилата, ритна Хоукмун, който се опитваше да го спре и скочи зад борда.

Примката на шията му се стегна, мачтата изскърца заплашително и тялото на капитан Шагаров се люшна дивашки напред-назад. Само след миг той бе мъртъв, с прекършен врат.

Д'Аверк понечи да вдигне съборената факла, но подът под краката му вече пламтеше и огънят се разпространяваше с неимоверна бързина. Французинът се опитваше да го спре като го стъпкваше с подкованите си ботуши.

Междувременно Хоукмун бе хвърлил спасително въже на Оладан и дребосъкът вече се катереше по ниския борд на гемията.

От близката фрегата се носеше недоволен ропот и Хоукмун се зачуди какво задържа все още моряците тук.

– Махайте се! – извика им той, докато помагаше на Оладан да прехвърли перилата. – Вече не можете да помогнете на капитана! Скоро и вие ще пламнете!

Но моряците сякаш не го чуваха.

– Не виждате ли, че горим, глупаци такива! – кресна им Оладан и посочи д'Аверк, който отстъпваше пред високите човешки бой пламъци, чийто огнени езици вече облизваха долния край на мачтите.

Д'Аверк се засмя.

– Май е време да се прехвърлим на нашата малка уютна лодчица.

Хоукмун запрати ненужната вече факла в огъня и извика:

– Но защо не си тръгват?

– Съкровището – обясни д'Аверк докато спускаха лодката във водата, а подплашените коне изпълваха въздуха с възбудено сумтене. – Сигурно мислят, че на кораба има съкровище.

В мига, когато дъното на скифа удари водата, тримата скочиха вътре и прерязаха свързващите ги с кораба въжета. Черната гемия вече беше обхваната в пламъци и гъст задушлив пушек. Тялото на Шагаров продължаваше да се люлее, озарено от пожара, като се въртеше непрестанно, сякаш се опитваше да избегне непоносимата топлина.

Вдигнаха малкото платно на скифа и бризът моментално го изпъна, а лодката се понесе бясно по вълните. Недалеч зад тях пиратската фрегата продължаваше да стои прилепена в борда на пламтящата гемия и първите огнени езици вече се вдигаха по страничните ѝ въжета. Една част от моряците се заеха да гасят прехвърлилия се на техния борд огън, докато другите с неохота режиха абордажните въжета. Всеки миг фрегатата можеше да се озове в прегръдките на пожара.

Не след дълго малката лодка бе толкова далеч, че вече не можеха да различат, дали и фрегатата е обхваната от пламъци. Далеч пред носа на скифа сивееше брега на Кримия, а зад него се намираше тайнствената страна Украйна.

И някъде в тази Украйна трябваше да открият Лудия бог, с неговите верни последователи и – може би – Изелда...

КНИГА ВТОРА

Докато Дориан Хоукмун и неговите другари се носеха към скалистите брегове на Кримия, войските на Тъмната империя стоварваха удар след удар върху малката държава Камарг, а всемогщият Хуон, кралят-император на Гранбретан бе издал заповед да бъдат избити до крак, изгорени и потъпкани всички онези, които дръзват така упорито да се съпротивляват на неговата империя. Безчислените орди на Тъмната империя – с маски на свине и вълци, лешояди и кучета, богомолки и жаби, с брони от странни непознати сплави и причудливи украски и с оръжия изковани от благородни метали, пълпеха по Сребърния мост, който прехвърля морето на тридесет мили, за да опре в насрещния бряг. А крал-император Хуон, свит като ембрион в своя изпълнен с млечновата течност тронен глобус, гореше от неистова злоба към Хоукмун, граф Медни и всички останали, които отказваха да му се подчиняват така безропотно, както се подчиняваше целия свят. Сякаш някаква невидима и тайнствена сила все още ги подкрепяше – може би дори ги направляваше така, както би желал той да ги направлява – и тази мисъл всеяваше още повече краля-император...

И не малко, а твърде много зависеше от онези неколцина смелчаци, които се намираха далеч отвъд пределите на императорското въздействие, тези свободни духове – Хоукмун, Оладан, може би също и д'Аверк, тайнственият Рицар в Мрамор и Злато, Изелда, граф Медни и още шепа герои. Защото чрез тях Руническият жезъл се готвеше да осъществи онова, което бе предназначено...

Из „Преданието за Руническия жезъл“

Първа глава Чакащият рицар

Когато приближиха черните чукари, с които бе опасан брегът, Хоукмун погледна към д'Аверк. Отметнал назад своята мечка маска французинът оглеждаше морската шир, а на устните му трептеше едва забележима усмивка. Изглежда д'Аверк почувства, че Хоукмун го наблюдава, защото се обърна към него.

– Имаш озадачен вид, благородни ми Дориан – рече той. – Не си ли доволен от успешно изпълнения план?

– Доволен съм – кимна Хоукмун. – Но сега си мислех за теб,

д'Аверк. Ти се присъедини съвсем спонтанно към нашето пътешествие, въпреки че не виждам каква полза би могъл да извлечеш от него. Не се и съмнявам, че въпросът със справедливото наказание на Шагаров не те е вълнувал особено, нито път ти е присърце съдбата на моята възлюбена Изелда. На всичко отгоре, досега не направи нито един опит да избягаш.

Усмивката на д'Аверк стана още по-широка.

– Че защо да бягам? Нима заплашваш живота ми? Всъщност, на няколко пъти дори го спаси. Изглежда, че на този етап съдбата ми е далеч по-тясно свързана с твоята, отколкото с тази на Тъмната империя.

– Но не си верен нито на мен, нито на моята кауза.

– Както вече имах възможността да обясня, прелюбезни Дориан, аз съм верен на онази кауза, която е в състояние да изпълни най-съкровениите ми желания. Трябва да призная, че в последно време промених възгледите си относно безнадеждността на тази твоя кауза – по всичко изглежда, че ти си надарен с такова изобилие от късмет, та на моменти дори ми се струва, че може и да победиш в двубоя с Тъмната империя. А щом е така, защо да не се присъединя към борбата ти, при това с огромно желание.

– Надявам се, че не ме залъгваш с голи приказки, само докато ти се отдаде подходяща възможност да промениш позициите и да ме предадеш в ръцете на твоите господари?

– Каквото и да кажа, не ще те убедя – усмихна се д'Аверк – така че не смятам да ти възразявам.

Този загадъчен отговор накара Хоукмун да се намръщи отново.

Сякаш за да смени темата на разговора д'Аверк внезапно се сгърчи в пристъп на остра кашлица и се свлече на дъното на лодката.

Оладан извика от носа:

– Дук Дориан! Виж – на брега!

Хоукмун вдигна глава. Под стръмния скалист бряг се виждаше тесен чакълест плаж. Там, на самия край, където се разбиваха вълните, стоеше изправен конник, загледан към тях, сякаш ги очакваше, за да ми предаде някакво послание.

Не след дълго острият кил на скифа се вряза в крайбрежните камъни. Хоукмун скочи на плажа и в същия миг позна конникът, който ги очакваше в сянката на скалите.

Когато го доближи, конникът завъртя глава към него.

– Знаеше ли, че ще се появя тук? – попита го Хоукмун.

– Мястото изглеждаше подходящо, за да се появиш наблизко – отвърна Рицаря в Мрамор и Злато. – Затова се навъртах наоколо.

– Разбирам – Хоукмун го огледа внимателно. Не знаеше как да продължи разговора. – Така значи...

Зад него се изправиха д'Аверк и Оладан.

– Познаваш ли този благородник? – попита с вежлив тон д'Аверк.

– Стари приятели – отвърна Хоукмун.

– Вие трябва да сте със Хюлам д'Аверк – рече тържествено Рицаря в Мрамор и Злато. – Виждам, че все още носите гранбретански одежди.

– И напълно задоволяват вкуса ми – каза д'Аверк. – Но не чух вашето име.

Ала Рицаря в Мрамор и Злато не му обърна внимание, а вдигна тежката си ръкавица и посочи Хоукмун.

– С теб исках да разговарям. Зная, че търсиш своята годеница – Изелда и че си намислил да се срещнеш с Лудия бог.

– Да не би Изелда да е пленница на Лудия бог?

– В известен смисъл. Но ти трябва да откриеш Лудия бог и по друга причина.

– Жива ли е Изелда? Това ме интересува. – Хоукмун втренчи настойчив поглед в него. – Искам да знам дали е жива.

– Жива е – при тези думи Рицаря в Мрамор и Злато се намести в седлото. – Но ще трябва да унищожис Лудия бог, преди тя отново да бъде твоя. И не само да го унищожис, но и да откъснеш Червения амулет от шията му. Защото Червения амулет ти принадлежи по право. Две неща е откраднал Лудия бог и двете са твои – момичето и амулетът.

– Вярно, Изелда е моя, но за този амулет не знам нищо. Никога не съм притежавал подобна вещ.

– Тази вещ, както казах, е Червения амулет и той ти принадлежи. Лудия бог няма никакво право да го носи, пък и именно на него дължи безумието си.

Хоукмун се засмя.

– Ако това качество е присъщо на всички, които носят Червения амулет, тогава нека го задържи.

– Това не е шега, дук Дориан. Лудия бог наистина обезумя след като открадна Червения амулет, защото амулетът принадлежи на един служител на Руническия жезъл. Ала ако този служител си възвърне откраднатото, не само че няма да обезумее, но и ще придобие могъща сила, която се предава от Руническия жезъл с помощта на амулета. Единствено онзи, който има право да носи Червения амулет се сдобива с тази сила, а лишените от това право губят разсъдъка си. Ето защо аз не мога да му го отнема. Само един човек има право да го стори и той е дук

Дориан Хоукмун фон Кьолн – служител на Руническият жезъл.

– Ето че пак ме наричаш служител на Руническият жезъл, а аз не знам да съм поемал подобно задължение, нито пък мога да съм сигурен, дали всичко това не е рожба на въображението ти, или дори плод на един изгубил здрава почва ум.

– Мисли каквото си искаш. Но едно няма съмнение и ти не ще го отречеш – че най-голямото ти желание сега е да откриеш Лудия бог.

– Защото Изелда е негова пленница...

– И така да е. Е, поне не се налага да те убеждавам какво трябва да направиш.

Хоукмун се намръщи.

– Вярно е, че откакто тръгнах на път от Хамадан се случиха цял низ от странни съвпадения. Понякога дори невероятни.

– Няма никакви съвпадения и не може да има, когато става дума за намеса на Руническият жезъл. Понякога предначертаното прозира през мъглата, друг път се изгубва от погледа. – Рицаря в Мрамор и Злато обърна коня и посочи виещата се през скалите тясна пътека. – От там ще се качим на брега. Като стигнем горе ще направим лагер и ще починем. А утре от рано ще тръгнем на път към замъка на Лудия бог.

– Знаеш ли къде е? – запита обнадеждено Хоукмун, забравил доско-рошните си съмнения.

– Зная.

В този миг Хоукмун бе завладян от нова мисъл.

– А сигурен ли си... че не си организирал отвличането на Изелда собственоръчно? Само за да ме накараш да търся Лудия бог?

– Изелда беше отвличена от един предател в бащината ѝ армия на име Хуан Жинага и той възнамеряваше да я отведе в Гранбретан. Но стана така, че други войници на Тъмната империя го нападناха, с намерение да получат сами наградата за момичето. По време на боя Изелда успяла да избяга, а сетне се скрила в един керван поел към Италия. На брега на Адриатическо море взела кораб, който първоначално смятала, че се отправя към Прованс. Но оказало се, че това е кораб с роби за Арабия, който пък в Сидраския залив бил атакуван от пиратска фрегата от Карпатия.

– Историята не изглежда много достоверна. А после?

– После пиратите решили да поискат откуп за главата ѝ, но не знаели, че Камарг е обсаден, нито пък имали представа, че и друг би платил за момичето. Така или иначе, решили да я откарат в Истанбул и там да я продадат. Но когато навлезли в залива, оказало се, че той гъмжи от

кораби на Тъмната империя. Уплашени, продължили към Черно море, а там пък на свой ред били атакувани от фрегатата, която вие подпалихте...

– Останалото го зная. Ръката с пръстена, която открих, вероятно е принадлежала на пирата, заловил Изелда. Само че всичко това ми се струва направо невероятно. Толкова много съвпадения...

– Вече ти казах – не може да има съвпадения, когато става дума за намеса на Руническия жезъл. Всичко върви по предназначения път.

Хоукмун въздъхна.

– С нея всичко ли е наред?

– Горедолу.

– Какво искаш да кажеш?

– Почакай докато стигнем замъка на Лудия бог.

Хоукмун се опита да разпита по-подробно своя събеседник, но Рицаря в Мрамор и Злато не промълви нито дума повече. Той остана да чака замислен на коня си, докато Оладан и д'Аверк разтоварваха конете от лодката и прехвърляха провизиите на седлата. Хоукмун откри с почуда, че все още пази своето старо и доста изтъркано седло и се зачуди как не го е изгубил сред толкова много приключения.

Когато привършиха с подготовката Рицаря в Мрамор и Злато насочи коня си към тясната клисура, от която започваше пътеката.

Тримата другари обаче срещнаха доста трудности, докато го следваха нагоре по скалите. На няколко пъти се наложи да слизат от конете и да пренасят на ръка вързопите с провизии, случваше се конете да се препъват и да политат към бездната. Най-сетне достигнаха върха на скалистия хълм и пред тях се ширна затревена степ, която сякаш се простираше до безкрая.

Рицаря в Мрамор и Злато посочи на запад.

– Утре ще поемем в тази посока, към Пулсиращия мост. Отвъд него започва страната Украйна, в сърцето на която, на много дни път от тук, се намира замъкът на Лудия бог. Но, отваряйте си очите, защото дори тук се срещат отряди на Тъмната империя. Той погледна към тримата другари, които стъкмяваха лагер, за да прекарат нощта.

– Няма ли да се присъедините към нас? – покани го любезно д'Аверк.

Ала покритата с огромен шлем глава се склони бавно и както рицарят, така и неговият кон останаха неподвижни през цялата нощ – като статуя застинала на своя пост.

Излегнат пред малката палатка Хоукмун разглеждаше силуета на

Рицаря в Мрамор и Злато и се питаше човешко същество ли се крие под дебелия броня и ако е така, дали интересът му към Хоукмун е движен от благородни, или от злонамерени мотиви. Той въздъхна. Най-много от всичко искаше да открие Изелда, да я спаси и да я отведе обратно в Камарг, а после да помогне за освобождаването на тази малка провинция. Ала животът му се бе усложнил неимоверно от загадъчната намеса на Руническия жезъл и от пътищата, които бе принуден въпреки волята си да следва, за да изпълни „предначертанията“ на жезъла. Но как би могъл да следва нещо, предначертано от някакъв предмет? Или може би Руническия жезъл не бе само предмет, може би притежаваше разум? Във всеки случай, той бе олицетворение на най-голямата сила, когато трябваше да се закълнеш в нещо. Хората наистина вярваха, че жезълът е в състояние да управлява съдбите им. Защо тогава му бяха необходими някакви „служители“, когато всъщност всички човещи му служеха?

А може би не всички. Може би от време на време се появяваха и други сили – като Тъмната империя например – които се противопоставяха на предначертанията на Руническия жезъл? И тогава жезълът се нуждаеше от верни служители.

Мислите на Хоукмун ставаха все по-объркани. Не беше привикнал към подобни проникновени разсъждения, нито пък го биваше кой знае колко във философията. И ето, че не след дълго Дориан се унесе в сън.

Втора глава

Замъкът на Лудия бог

След два дни усилена езда конниците доближиха Пулсирация мост, който свързваше скалистите брегове на материка, разделени на това място от широк няколко мили залив.

Изумителна гледка представляваше Пулсирация мост, защото не беше построен от каквито и да било солидни материали, а по-скоро от кръстосани и преплетени разноцветни светлинни лъчи – златисти, алени червени, зелени и трептящо жълти. И целият този мост пулсираше, сякаш бе някакъв жив орган, а далеч под него вълните се разбиваха с пяна върху острите камъни.

– Какво е това? – обърна се Хоукмун към Рицаря в Мрамор и Злато. – Трябва да е дело на някаква свръхестествена сила.

– Антично произведение – отвърна рицарят. – Рожба на отдавна забравени научни познания и на една също отдавна забравена раса,

която е населявала тези земи някъде във времената между падането на Смъртоносния дъжд и появата на първите кралства. Кои са били тези хора, откъде са дошли и къде са изчезнали – днес никой не знае.

– Ха, не знаете значи – намеси се д'Аверк. – Вие ме разочаровате. А аз ви мислех за всезнаещ.

Рицаря в Мрамор и Злато не отговори. Светлината на Пулсиращия мост трептеше по лицата и доспехите им и ги покриваше с разноцветни багри. Конете видимо започнаха да нервничат и колкото повече доближаваха моста, толкова по-неохотно се подчиняваха.

Конят на Хоукмун внезапно спря и се вдигна на задните крака. Дориан дръпна рязко юздите и заби шпори в хълбоците му. Едва когато предните копита докоснаха трепкащата светлина на моста и животното осъзна, че под краката му има солидна почва, то се успокои и продължи напред.

Рицаря в Мрамор и Злато вече се носеше по моста и тялото му изглеждаше като озарено в пъстроцветен ореол и когато се огледа, Хоукмун откри, че и той, както и конят му са окъпани в подобно причудливо сияние. А като се извърна назад той видя, че д'Аверк и Оладан светят като същества от звездите, докато препускаха по моста от пулсираща светлина.

Далеч под тях, едва забележимо между плътно кръстосаните лъчи, сивееше бурното море и стърчащите от него назъбени скали, заобиколенни с венци от белезникава пяна. Хоукмун долови слаб ритмичен шум, който напомняше музика и беше особено приятен за слуха и най-странното бе, че беше синхронизиран с пулсациите на моста.

Не след дълго пресякоха моста и почти веднага Хоукмун почувства странна лекота в тялото си, сякаш бе почивал дни наред. Той сподели усещанията си с Рицаря в Мрамор и Злато и странният спътник отвърна лаконично:

– Да, чувал съм и за тази особеност на Пулсиращия мост.

А след това се понесоха през степта, към леговището на Лудия бог.

На третия ден от пътя заваля съвсем ситен дъжд, но достатъчно продължителен и студен, за да ги измокри до кости и да понижи духа им. Конете им препускаха вяло през размякнатата украинска степ, която сякаш нямаше край и се простираше из целия мрачен и сив свят.

На шестия ден откакто бяха напуснали брега Рицаря в Мрамор и Злато неочаквано вдигна поглед, после спря коня си и даде знак на другите да последват примера му. После завъртя глава, сякаш се ослушваше.

Не след дълго и Хоукмун долови някакъв шум – тропот от приближаващи се коне. Малко по-късно на възвишението в ляво от тях се появи неголяма група конници, облечени в кожени дрехи и с кожени шапки на главите, въоръжени с дълги копия и привързани на гърбовете саби.

Конниците изглеждаха обхванати от паника, защото не забелязаха четиримата ездачи, а се понесоха край тях с безумна скорост, като шибаха неистово окъпаните в кървава пяна животни.

– Какво има? – извика им Хоукмун. – От какво бягате?

Един от ездачите се завъртя на седлото, колкото да отвърне:

– От войските на Тъмната империя!

После конниците се изгубиха от погледите им.

Хоукмун ги проследи с навъсен поглед.

– Ще продължаваме ли в същата посока? – запита той рицаря. – Или да потърсим по-безопасен път?

– Няма безопасен път – отвърна Рицаря в Мрамор и Злато. – Така че най-добре да продължим по вече избрания.

След около половин час забелязаха в далечината пред тях дим. Гъсти плътни пушеци се носеха ниско по земята, придружени от ужасно неприятна миризма. Хоукмун почти веднага се досети за източника на тази миризма, но не каза нищо. Малко по-късно навлязоха в малък град, който бе изгорен до основи, а на площада в центъра бе струпана огромна пирамида от голи човешки тела – мъже, жени, деца и дори животни – всички нахвърляни в безпорядък един върху друг, а след това подпалени.

Именно тази огромна клада от човешка и животинска плът бе източникът на черния пушек и тежката миризма. Хоукмун познаваше само една нация, която би могла да извърши подобен чудовищен акт. Конниците бяха прави. Войниците на Тъмната империя бяха някъде наблизо. Ако се съдеше по картината на разрушенията и пепелищата наоколо, от тук бе минал поне един батальон с гранбретанци.

Заобиколиха града, в който нямаше никакъв смисъл да влизат и продължиха, обхванати от мрачно настроение, но същевременно се оглеждаха бдително за войски на Тъмната империя.

От всички, най-потресен бе Оладан, който почти не познаваше жестокостите, към които бе склонна Империята.

– Струва ми се, – мърмореше объркано той – че нормални човешки същества не биха могли да... да извършат подобно...

– Те не се смятат за нормални човешки същества – прекъсна го д'Аверк. – Имат се за полубогове, а управниците им направо се

обожествяват.

– И това оневинява каквито и да било действия спрямо простосмъртните – продължи с обясненията Хоукмун. – Освен това, в самата им природа е заложена мисълта за насилието, убийствата, мъченията и ужасите. Също както при някои животни, като вълчаците например, желанието за убийства е по-силно дори от волята за живот, така е и при поданиците на Тъмната империя. Техният остров се е превърнал в люлка на безумци, чийто мисли и действия се непонятни и чужди за всички, които не са имали честа да бъдат родени като гранбретанци.

Дъждът продължаваше да се сипе неуморно, а далеч зад тях пушеците се виеха около изгорения град.

– Близо сме вече до замъка на Лудия бог – обяви Рицаря в Мрамор и Злато.

На другата сутрин навлязоха в широка и плитка долина, в единия край на която имаше неголямо езеро, покрито с воала на сивкава мъгла. Отвъд езерото се издигаше някакви черна, мрачна сграда, построена от грубо дялани камъни.

Някъде по средата между мястото, където бяха спрели и замъка, на самия бряг на езерото, имаше малко селце от прогнили и схлупени колиби, с дървен пристан и изкорубени лодки, разхвърляни по пясъка. По навесите висяха прокъсани мрежи, но никъде не се виждаха моряците, които са ги използвали за да си намират прехрана.

Денят бе мрачен, студен и тъжен и над езерото, рибарското селце и замъка тегнеше някаква зловеща атмосфера. Тримата другари почти неохотно последваха Рицаря в Мрамор и Злато, който вече заобикаляше по брега, насочил коня си към замъка.

– Какъв е този Култ към Лудия бог? – прошепна Оладан. – Колко са последователите му? И дали всички се бият така настървено и злобно, както пиратите на кораба? Този рицар, който ни води, дали не надценява способностите ни?

Хоукмун сви рамене, замислен за съдбата на Изелда. Той вдигна глава и огледа мрачните стени на замъка, питайки се дали ще намери своята възлюбена в него.

Едва когато доближиха рибарското селце разбраха защо е така смълчано. Всички обитатели бяха избити и насечени безмилостно със саби и брадви. Някои от оръжията все още стърчаха от труповете на жертвите.

– Отново войници на Тъмната империя! – извика Хоукмун.

Но Рицаря в Мрамор и Злато поклати глава.

– Това не е тяхна работа. Нито оръжията са техни, нито начинът.

– Тогава... кой? – прошепна с треперещ глас Оладан. – Култът?

Рицарят не отговори. Вместо това спря коня, скочи от седлото и се наведе над най-близкия труп. Останалите го последваха, като се озъртаха. Мъглата се спускаше все по-плътнo и всички имаха усещането, че зад непрогледната ѝ пелена се е спотаила някаква зла сила.

Рицарят посочи трупа.

– Всички са бивши членове на култа. Едни са работили неуморно, за да снабдяват замъка с храна. Други са живели в замъка.

– Значи са се били по между си? – попита д'Аверк.

– Може би, в известен смисъл – отвърна рицарят.

– Какво значи, в известен смисъл...? – поде Хоукмун, но подскочи стреснат от пронизителния писък, долетял иззад колибите. Четиримата извадиха оръжията си и застанаха в кръг, готови да отбият нападение от всички страни.

Ала когато очакваното нападение започна, видът на атакуващите бе толкова странен, та Хоукмун неволно сведе сабя.

Те връхлетяха между колибите, размахвайки саби и бойни секири. Облечени бяха в кожени ризници, с метални нагръдници, в очите им бляскаха свирепи пламъчета, зъбите им лъщяха злобно, а от устните им капеше пяна.

Но не това бе поразило Хоукмун и неговите другари. Онова, което ги изненада бе, че крещящите като обезумели войни, до една бяха жени и всичките – надарени с необичайна красота.

Докато заемаше отново отбранителна позиция Хоукмун откри, че търси сред лицата на нападателките познатият и любим лик – на Изелда. Но не го намери.

– Затова значи Лудия бог е искал да му карат момичета – изсумтя д'Аверк. – Но какво се крие зад всичко това?

– Нищо – той е само един първерзен бог – отвърна Рицаря в Мрамор и Злато докато отбиваше устрема на първата нападателка.

Макар че се защитаваеше отчаяно срещу ударите на подивелите жени, Хоукмун откри, че е невъзможно да премине в контраатака. Неведнъж му се отдаваше случай да пониже смъртоносно някоя от нападателките, но всеки път неволно задържаше удара си. Изглежда същата пречка срещаша и неговите приятели. В миг на кратък отдых той се огледа и внезапно му хрумна една мисъл.

– Ще отстъпваме бавно – извика той на другите. – Следвайте ме. Намислих как да ги победим – без да проливаме кръв.

Четиримата бавно отстъпиха назад, докато опряха в сушилните, на които бяха разпънати рибарските мрежи. Хоукмун заобиколи единия край и хвана с ръка мрежата, като не спираше да отбива атаките. Оладан се досети какво е намислил, дръпна другия край на мрежата, в този миг Хоукмун извика „Давай!“ и двамата захлупиха рибарската мрежа върху бясно удрящото женско войнство.

Мрежата ги покри плътно започна да се стяга, но някои от жените съумяха да я разсекат и отново се нахвърлиха върху тях.

Ала междувременно д'Аверк и Рицаря в Мрамор и Злато дотичаха с нова мрежа и я хвърлиха върху малкото успели да се измъкнат от първата. Хоукмун и Оладан запратиха трета мрежа върху втората и накрая жените-нападателки се оказаха здраво овързани, докато противниците им имаха възможност да ги обезоръжат, без да се излагат на особена опасност.

Хоукмун вдигна задъхан цял наръч от саби и ги запрати в езерото.

– Вече започвам да се съмнявам, че този Луд бог е изгубил разсъдъка си. Трябва да призная, че добре подготвени и обучени, жените-войни разполагат с известни преимущества в двубоя с мъже. Обзалагам се, че всичко това е само част от някакъв по-голям замисъл...

– Да не искаш да кажеш, че с парите от пиратството Лудия бог възнамерява да създаде голяма завоевателна армия от жени? – попита Оладан.

– Така изглежда – присъедини се към тях д'Аверк. – Но защо ли жените са избили жителите на селото?

– Ще узнаем, когато стигнем замъка – рече Рицаря в Мрамор и Злато. – А сега... – той млъкна, защото в този миг част от мрежата се скъса и една от жените се втурна към тях, вдигнала закривени нокти пред себе си. Д'Аверк я сграбчи и я вдигна във въздуха, докато жената продължаваше да рита и да се съпротивлява. Оладан скочи до него, замахна с дръжката на сабята и я халоса по тила.

– Тази гледка е в състояние да потресе един истински кавалер – заяви д'Аверк докато полагаше отпуснатото тяло на момичета на земята. – От друга страна, скъпи приятелю Оладан, мисля, че ти откри най-безболезнения начин да се справим с тази малка неприятност – при тези думи д'Аверк приближи купчината овързани момичета и се зае систематически да ги удря по главите. – Поне не се налага да ги убием – както несъмнено щяха да постъпят те с нас. Какво изключително благородство, нали?

– Чудя се, дали са само тези – рече замислено Хоукмун.

– Мислиш за Изелда? – подхвърли Оладан.

– Да, точно за Изелда. Хайде – Хоукмун скочи на седлото. – Да тръгваме за замъка на Лудия бог. – Той пришпори коня по пясъчливия бряг към черната скалиста грамада. Другите наскочаха и го последваха. Първи препускаше Оладан, след него Рицаря в Мрамор и Злато, а най-отзад идеше Хюлам д'Аверк с такъв безгрижен вид, сякаш бе излязъл на утринна разходка.

Когато приближиха замъка, Хоукмун поуспокои лудия бяг на коня, а пред подвижния мост дръпна рязко юздите.

Вътре в замъка цареше тишина. Кулите все още бяха обвити в мъгла. Подвижният мост бе спуснат и покрит с трупове на стражи.

Някъде от върха на кулите изграка зловещо гарван, а после се спусна към блестящата повърхност на езерото.

Нито един слънчев лъч не пронизваше ниските сиви облаци. Сякаш този ден слънцето се бе скрило някъде другаде. Сякаш бяха напуснали света, който познаваха и бяха попаднали в друг, тъжен и мрачен свят, където от край време и до вечността царуват само смъртта и отчаянието.

Тъмният вход на замъка зееше като разтворена паст пред Хоукмун.

Мъглата твореше странни очертания, а тишината бе по-подтискаща от всичко. Хоукмун пое с пълни гърди от студения, влажен въздух, оголи сабя, ритна коня в хълбоците и се втурна по моста, като прескачаше труповете – право в леговището на Лудия бог.

Трета глава Изборът на Хоукмун

Дворът бе гъсто покрит с тела. Някои от тях бяха на жени-войни, други носеха познатите нашийници. Сред камъните на паважа се виждаха ручейчета засъхнала кръв.

Конят на Хоукмун изцвили уплашен от мириса на разлагаща се плът, но рицарят го пришпори, жадуващ час по-скоро да узнае каква участ е сполетяла Изелда.

Докато препускаше, той се вглеждаше в лицата на избитите жени.

След него в двора връхлетя Рицаря в Мрамор и Злато, следван от Оладан и д'Аверк.

– Няма я тук – извика рицарят. – Тя е жива – вътре е.

Хоукмун скочи от коня и стисна юздите с разтреперана ръка.

– Какво... какво са сторили с нея, Рицарю?

– Сам ще узнаеш, дук Дориан. – Рицаря в Мрамор и Злато посочи с ръка портала на замъка. – Зад тази врата е тронната зала, където те очаква Лудия бог...

– Нима знае за мен?

– Знае само, че един ден ще се появи законният владетел на Червения амулет, за да му потърси сметка...

– Не ме интересува амулетът, а Изелда. Къде е тя, Рицарю?

– Вътре е. Вътре ще я намериш. Върви и поискай това, което ти принадлежи – жената и амулета. И двете имат важна роля в замисъла на Руническия жезъл.

Хоукмун се обърна, блъсна тежката порта и потъна в замъка.

Вътре беше невероятно студено. От покрива се стичаше ледена вода, а стените бяха покрити с мъх. Стиснал сабята в ръка, Хоукмун се прокрадваше през тунела, очакващ всеки миг да бъде нападат.

Но никой не излезе на среща. Не след дълго стигна още една висока дървена порта и спря пред нея.

Зад вратата се чуваше странен тропот и някакъв дълбок, басов глас отекваше в помещението отвъд. Хоукмун лекичко побутна портата и тя подаде. Той надникна през отвора и стана свидетел на странна и необичайна сцена.

Тронната зала сякаш бе дело на умопобъркан архитект. На места таванът се спускаше ниско, на други пък достигаше петдесет стъпки височина. Прозорци нямаше и единствената светлина идеше от трепкащите тук-там по стените факли.

В центъра на залата, сред проснатите тела на избити войници се издигаше масивен трон от тъмно дърво, обкован с тежки медни плочи. В пространството пред трона, закачена на ниския на това място таван, се полюшваше голяма желязна клетка, която приличаше на птича, само дето обитателят ѝ бе значително по-едър. Доколкото можеше да различи Хоукмун, вътре в клетката имаше сгушена човешка фигура.

Ако се изключи обитателят на клетката, тронната зала бе съвсем безлюдна и Хоукмун продължи бавно напред.

Едва сега си даде сметка, че мърморенето иде именно откъм клетката, макар че звукът бе необичайно силен. Хоукмун реши, че това се дължи на акустиката на залата.

Вече стоеше съвсем близо до клетката, но все още не можеше да различи ясно фигурата вътре, тъй като в залата цареше сумрак.

– Кой си ти? – извика Хоукмун. – Пленник на Лудия бог ли?

Хленченето утихна и фигурата бавно се надигна. После от клетката

се разнесе дълбок, меланхоличен глас, който отекна в залата.

– Да – прав си. Аз съм най-нещастният пленник на този свят.

Едва сега Хоукмун успя да разгледа по-внимателно съществото от клетката. Имаше дълъг, тъничък врат и ужасно измършавяло тяло. Главата му беше покрита със сплъстени кичури сивкава коса, а също така сплъстената сива брада стърчеше надолу чак до гърдите. Имаше голям и относително прав нос, а в очите му се четеше безкрайна тъга.

– Мога ли да ти помогна? – попита Хоукмун. – Да се опитам ли да разтворя решетките?

Пленникът вдигна рамене.

– Вратата на клетката не е заключена. Не решетките са моят затвор. Заловен съм в капана на моя собствен многострадален череп. О, горкият аз!

– Но кой си ти?

– На времето носех името Сталников – да, аз бях член на великото семейство Сталникови.

– И Лудия бог те отвлече?

– Да, точно така. – Пленникът в незаключената клетка втренчи унилите си очи в Хоукмун. – А ти кой си?

– Аз съм Дориан Хоукмун, дук на Кьолн.

– Германец?

– Да, на времето Кьолн е била немска провинция.

– Страх ме е от германците – при тези думи Сталников се отдръпна в далечния край на клетката.

– Не трябва да се боиш от мен.

– Не трябва ли? – изкиска се Сталников и в очите му блесна безумие. – Не трябвало, значи! – Той зарови ръка под кожения си кафтан и извади нещо, привързано с шнур за врата му. Странният предмет озари всичко наоколо с приятна червена светлина. На пръв поглед приличаше на рубин, но като се вгледа по-внимателно Хоукмун забеляза, че камъкът носи знака на Руническия жезъл. – Не трябва, а? Значи ти не си онзи германец, който един ден ще дойде, за да ми отнеме могъществото?

Хоукмун едва сдържа възклицанието си.

– Червения амулет! Откъде го имаш?

– Откъде ли? – отвърна Сталников, надигна се и се ухили на Хоукмун. – Взех го преди тридесет години от трупа на един войн, който моите слуги бяха посекли, а сетне довякоха тук за да го огледам. – Той завъртя амулета и светлинния лъч удари право в очите на Хоукмун. – Ето това е Лудия бог! Това е източникът на моят мощ и на моето безумие!

Това е, което ме държи в плен!

– Ти си Лудия бог! Къде е моята Изелда?

– Изелда? Момичето? Новото момиче – с руси коси и нежна бяла кожа? Защо питаш?

– Защото е моя.

– Значи не искаш амулета?

– Искам Изелда.

Лудия бог се засмя и смехът му изпълни сводовете на залата и ги накара да затрептят.

– Тогава, ще я получиш, германце!

Той плесна с ръце, вплитайки дългите си закривени нокти, а цялата клетка се люшна в бесен ритъм.

– Изелда, момичето ми! Изелда, твоят господар те вика!

От една мрачна част на залата, където тавана почти докосваше пода, се появи момиче. Хоукмун зърна очертанията на тялото ѝ, но не знаеше със сигурност дали това е Изелда. Той прибра сабята в ножницата и пое насреща ѝ. Да... походката... стойката на тялото... всичко приличаше на Изелда.

На устните му затрептя усмивка на облекчение и той протегна ръце към нея.

Изведнъж в залата се разнесе пронизителен животински писък и Изелда се нахвърли върху него, вдигнала нокти пред себе си и с кръвожадно разкривено лице. Беше облечена в кожена ризница, покрита със заострени стоманени шипове, а ноктите ѝ бяха със стоманени наконечници.

– Убий го, красива Изелда – кикотеше се Лудия бог. – Убий го, цвете мое и се нахрани с мършата му.

Хоукмун вдигна ръце за да се защити от ноктите и почувства как Изелда раздира кожата му. Неволно отстъпи назад.

– Изелда, спри... – това съм аз, твоят годеник... Дориан...

Но в безумните очи нямаше и следа от разпознаване и девойката се нахвърли с още по-голямо ожесточение върху него. Хоукмун отстъпи още крачка назад и изгубил дъх, продължаваше да я моли само с поглед.

– Изелда...

Лудия бог избухна в нов порой от кикот и се затресе в клетката.

– Довърши го, мое дете. Рапори му гърлото!

Хоукмун с мъка съдържаше плача си, докато се отбраняваше от свирепите атаки на момичето.

Все пак успя да извика на Сталников.

– Каква е тази сила, на която тя се подчинява и която заглушава дори гласа на любовта?

– Това е силата на Лудия бог, на тази сила се подчинявам и аз – отвърна Сталников. – Червения амулет превръща всички в свои безгласни роби!

– Само ако е в ръцете на някое зло същество... – припомни си Хоукмун, отскочи от протегнатите ръце на Изелда и се втурна към клетката.

– Зли са всички, които го носят – извика в отговор Сталников и отново се заля в смях, като видя как Изелда дърпа настървено ръкава на Хоукмун. – Всички...

– Всички освен служителите на Руническия жезъл!

Гласът идеше от другия край на залата и принадлежеше на Рицаря в Мрамор и Злато. Беше като глас от гроба.

– Помогни ми – извика Хоукмун.

– Не мога – отвърна Рицаря в Мрамор и Злато застанал неподвижно и подпрял ръце на дръжката на меча, чието острие бе здраво забито в пода.

Хоукмун се препъна и почувства как Изелда впива нокти в гърба му. Той се завъртя, сграбчи я за китките, но изрева от болка, когато се убоде на заострените шипове. Все пак успя да я отблъсне и отново полетя към клетката, където Лудия бог се превиваше от смях.

Хоукмун влетя в клетката и ритна Сталников в лицето. Клетката се люшна и започна да се върти. Изелда тичаше около нея и протягаше нокти към Дориан.

Сталников се сви в другия край на клетката с пламтящи от ужас и омраза очи, а Хоукмун затръшна вратата зад себе си и се приближи до него. Отвън се разнесе яростният вик на обезумялата девойка, а от светлината на амулета очите ѝ пламтяха в алени сияния.

С обляно в сълзи лице Хоукмун едва откъсна поглед от своята любима и се надвеси заплашително над Лудия бог.

Гласът на ужасения Сталников отекна чак в дъното на залата. Той вдигна амулета и го завъртя пред очите на Дориан.

– Назад, простосмъртни. Склони глава пред мен... и пред силата на амулета...

Хоукмун премигна и внезапно почувства слабост. Очите му бяха втренчени неподвижно в амулета, тялото му замръзна и той усети как някаква чужда сила го завладява.

– А сега... – продължи Сталников. – Сега трябва да сведеш шия

пред своя палач.

Но Хоукмун разтърси глава и отново пристъпи напред. От изненада Лудия бог зяпна с уста.

– Нарещам ти, в името на Червения амулет...

Но ето, че от вратата се разнесе гробовния глас на Рицаря в Мрамор Злато:

– Амулетът няма сила над този човек. Само над него. Защото той е законният му владетел.

Сталников потрепери и се притисна към решетките зад него, а Хоукмун го последва.

– Назад! – изкрещя Лудия бог. – Махни се от клетката!

В същото време Изелда се вкопчи в решетките и блъсна покритото си със стоманени шипове тяло в клетката, впила поглед в гърлото на Хоукмун.

– Назад! – изкрещя повторно Сталников, но този път в гласа му се долови увереност. Той протегна ръка и удари вратата на клетката.

Оголила зъби в зловеща гримаса, Изелда бавно се прокрадваше към отвора. Лудия бог стоеше с гръб към нея, насочил блясъка на Червения амулет в очите на Хоукмун.

Изелда замахна с ръка и впи нокти в тила на Сталников. Той изпищя от болка и скочи на пода. Едва сега Изелда забеляза Хоукмун и се хвърли към вратата.

Хоукмун знаеше, че е безсмислено да вразумява своята обезумяла любима. Той събра сили, втурна се покрай размаханите ѝ ръце, строполите се на пода и се претърколи, опитвайки се да си поеме дъх.

Тъкмо когато се надигаше Изелда скочи към него.

Лудия бог вече се беше покатерил на своя огромен трон и отново въртеше Червения амулет така, че да свети в очите на Хоукмун. Кръв шуртеше от раната, която Изелда бе отворила на рамото му.

Сталников зърна приближаващия се Дориан, сви се и протегна умолително ръка.

– Остави ме... моля те... няма да ти причиня нищо.

– Вече ми причини достатъчно болка – отвърна мрачно Хоукмун и оголи сабята. – Дори повече, отколкото можеш да си представиш. Толкова много, че отмъщението ще ми донесе неописуемо удоволствие...

Сталников се покатери на върха на трона и извика на момичето:

– Изелда, спри! Стани такава, каквато беше! Нарещам ти със сила на Червения амулет!

Хоукмун се извърна и забеляза, че Изелда бе спряла и се

оглеждаше объркано. Устните ѝ се сгърчиха от ужас, когато забележа окървавените си нокти и стоманените шипове по тялото си.

– Какво стана? Какво сте направили с мен?

– Стана това, че беше хипнотизирана от онова чудовище – изрева Хоукмун и посочи с острието на сабята хленчещия Сталников. – Но сега ще отмъстя за всичко, което е направил с теб!

– Не! – пищеше Сталников. – Не е честно!

Изелда избухна в сълзи.

Сталников се озърташе отчаяно.

– Къде са моите верни другари – къде са смелите ми войни?

– Избиха се по между си, за да задоволят перверзния ти вкус – рече му Хоукмун. – А малкото, които оцеляха, ние пленихме.

– Моята женска армия! Искам красотата да завладее Украйна! Върнете ми наследството на Сталников...

– Ето го твоето наследство – каза Хоукмун и вдигна сабята.

Сталников скочи от върха на трона и побягна към вратата, но спря, когато осъзна, че пътят за бягство е отрязан от Рицаря в Мрамор и Злато.

Лудия бог свърна внезапно към тъмната част на залата и се изгуби от погледите им.

Хоукмун слезе от трона и се приближи до Изелда, която лежеше на пода и тихо плачеше. Той се надвеси над нея и погали нежно окървавените ѝ пръсти.

Девојката вдигна глава.

– О, Дориан. Как ме откри? О, моя любов...

– Благодарни на Руническия жезъл – прогърмя гласът на Рицаря в Мрамор и Злато.

Хоукмун се извърна и се засмя облекчено.

– Не може да ти се отрече постоянство, Рицарю.

Но Рицаря в Мрамор и Злато не отговори, а продължи да стои неподвижно като статуя.

Хоукмун напипа ремъците, с които бе закопчан зловеция, покрит с шипове костюм на девојката и се зае да ги разкопчава.

– Открий Лудия бог – продължи Рицаря. – Не забравяй, амулетът е твой. Той ще те дари със сила.

– А може би ще ме лиши от разсъдък? – погледна го Хоукмун.

– Не, глупако, той ти принадлежи по право.

Хоукмун спря, впечатлен от гласа на Рицаря. Изелда докосна ръката му.

– Аз ще се справя – рече тя.

Хоукмун се надигна, погледна към мрака, където бе изчезнал Лудия бог и извика:

– Сталников!

Някъде от дъното на залата блесна алено сияние. Хоукмун приведе глава и продължи в ниската част на залата. Пред него се чуваше хленчене, което ставаше все по-силно.

Източникът на червеното сияние непрестанно се приближаваше, а заедно с това се усилваше и хленчът. Най-сетне светлината стана толкова ярка, че Хоукмун успя да различи Лудия бог, застанал пред грубо измазана стена, със сабя в ръка.

– От тридесет години те чакам, германецо – произнесе той с неочаквано спокоен глас. – Знаех, че някой ден ще дойдеш, за да разрушиш плановете ми, да унищожиш моите идеали, да потъпчеш всичко, за което съм работил. Но все се надявах да избегна тази опасност. И може би ще успея.

При тези думи Лудия бог изкрещя и се нахвърли срещу Хоукмун, вдигнал сабята за удар.

Хоукмун отби с лекота атаката, измъкна се от прегръдката на Лудия бог и пъргаво опря острие в сърцето му. Няколко секунди Хоукмун разглеждаше с нескрито съжаление посивелия безумец. Светлината на камъка озаряваше лицата им в червено. Сталников понечи да се помоли с дрезгав глас, после сведе отчаяно глава.

Хоукмун заби острието на сабята право в сърцето на Лудия бог. После се завъртя и си тръгна, оставяйки зад себе си трупа и неговия амулет.

Четвърта глава Силата на амулета

Хоукмун загърна треперещата Изелда в своя плащ. Момичето продължаваше да плаче, но намери сили да се изправи и се облегна на гърдите на Дориан. Близо до тях, все така неподвижен стоеше Рицаря в Мрамор и Злато.

Докато Хоукмун успокояваше Изелда Рицаря неочаквано размести огромното си тяло и закрачи към дъното на залата, където все още лежеше трупа на Сталников.

– О, Дориан, не зная дали имаш представа какви ужаси преживях

през тези няколко месеца. Първо ме заловиха някакви разбойници и ме откараха на стотици мили. Не зная дори как се наричаше това пъклено място. Не помня нищо от последните няколко дни, когато дойдох на себе си, бях протегнала ръце към теб, обладана от ужасяващото желание да те убия...

Хоукмун я притисна към гърдите си.

– Само един кошмарен съм, мила моя. Ела, да тръгваме. Ще се завърнем в Камарг, където ще сме в безопасност. Каж ми, какво стана с баща ти и другите?

Очите ѝ се разшириха.

– Не знаеш ли? Мислех, че си се върнал, преди да тръгнеш да ме търсиш.

– Не зная нищо, освен слухове. Как са Боуджентъл, фон Вилач, графът...?

Тя сведе поглед.

– Фон Вилач загина поразен от огнестрел при едно сражение на северната граница. А графът...

– Какво?

– Когато за последен път го видях баща ми лежеше болен и дори изключителните целебни умения на Боуджентъл изглежда не бяха в състояние да го изправят на крака. Каза, че Камарг скоро ще падне – смяташе, че си мъртъв, след като не се завърна на време.

Погледът на Хоукмун помътня.

– Трябва да се върна час по-скоро в Камарг – дори само за да вдъхна живот на графа. След като и ти си изчезнала, вероятно силите му съвсем привършват.

– Ако въобще е още жив – произнесе тихо тя.

– Трябва да е жив. Щом Камарг все още се държи, значи граф Медни е жив.

Откъм тунела долетя тропот на ботуши. Хоукмун скри Изелда зад себе си и извади сабята.

Вратата се отвори и вътре нахлу задъханият Оладан, следван от д'Аверк.

– Войници на Тъмната империя – рече Оладан. – Повече, отколкото бихме могли да надвием. Вероятно са дошли да огледат замъка и околностите му за нови жертви.

Д'Аверк избута встрани косматия дребосък.

– Опитах се да ги успокоя, рекох им, че по право аз трябва да ги командвам, защото рангът ми е по-голям от този на техния водач, но... –

той сви рамене. – Изглежда д'Аверк вече няма ранг в редовете на Гранбретан. Проклетият пилот на орнитоптера е живял достатъчно дълго, за да разкаже на открилите го войници за моето предателство. Сега вече и аз съм извън закона също като теб...

Хоукмун сбърчи вежди.

– Влизайте и да видим с какво можем да залостим вратата. Едва ли ще ги задържи дълго, ако рекат да ни шурмуват.

– Няма ли друг изход? – попита д'Аверк.

– Мисля, че не – рече Хоукмун. – Всъщност, после ще му мислим.

От мрачните сенки изплува фигурата на Рицаря в Мрамор и Злато. Червения амулет се полюшваше в ръката му. Шнурът бе окървавен.

Рицаря в Мрамор и Злато застана пред Хоукмун и подаде амулета, като внимаваше да не го докосва. Зад тях Оладан и д'Аверк трупаха каквото намерят до вратата.

– Вземи – рече Рицаря. – Твой е.

Хоукмун отстъпи назад.

– Не го искам – няма да го взема. В това нещо се крие зла сила. То е причинило толкова много смърт и безумие – дори нещастният Сталников се превърна в негова жертва. Задръж го. Намери друг глупак да го носи!

– Ти си този, който трябва да го носи – разнесе се могъщият глас зад шлема. – Само ти можеш.

– Не желая! – Хоукмун посочи с ръка Изелда. – Този камък превърна моята любима в жадуващо да убива изчадие. Всички избити, които срещнахме по пътя, са жертви на неговата тайна сила. Всички – дори труповете в селото и нещастниците в двора на замъка. Нито един от онези, които ни нападнаха, не бе успял да запази разсъдъка си. – Той бутна назад полюшващия се амулет. – Няма да го приема. Не искам да имам нищо общо с него, пък дори и да е дело на Руническия жезъл!

– Може би си прав. Но това, което виждаш, е дело на хората – те са изопачили силата, скрита в камъка, използвайки я за да задоволят своите страсти. А твой дълг е да приемеш този дар – защото Руническия жезъл те е избрал за свой служител. Червения амулет няма да ти навреди. От него ще получиш само сила.

– Сила да унищожавам и да превръщам другите в безумци!

– Сила да вършиш добро – сила да се биеш с ордите на Тъмната империя!

Хоукмун се усмихна презрително. В този момент вратата се разтърси из основи и той разбра, че войниците на Гранбретан са пристигнали в

замъка.

– Повече са от нас – рече Хоукмун. – Ще ми даде ли Червения амулет онази исполинска сила, която сега е необходима за да се измъкнем през единствения изход – където ни чака врагът?

– Амулетът ще ти помогне – произнесе уверено Рицаря в Мрамор и Злато и протегна ръка.

Вратата изскърца под ударите, които се сипеха върху нея отвън.

– Щом този амулет владее подобно могъщество, – попита Хоукмун – защо не го носиш ти?

– Защото не ми принадлежи. С мен ще направи същото, каквото стана с нещастника Сталников. Хайде, вземи го – Рицаря пристъпи напред. – Заради него дойде тук.

– Дойдох заради Изелда – за да я спася. И вече го направих.

– Тя бе тук заради камъка.

– Значи сте я използвали за да ме примамите...

– Не. Сам каза, че си дошъл, за да я спасиш, а отказваш единственото средство, което ще ти помогне да се измъкнеш от замъка. Падне ли вратата тук ще нахлуят свирепите орди на Тъмната империя и ще избият всички. Нищо чудно съдбата на Изелда да е дори по-страшна от твоята...

Вратата пропука. Оладан и д'Аверк отстъпиха назад с вдигнати саби. На лицата им се четеше отчаяние.

– Още миг и ще бъдат тук – обяви д'Аверк. – Сбогом, Оладан, сбогом и на теб – Хоукмун. Двамата не бяхте толкова досадни другари, колкото някои...

Хоукмун не откъсваше поглед от амулета.

– Зная ли...

– Довери ми се – рече Рицаря в Мрамор и Злато. – И преди съм ти помагал в трудни моменти. Нима сега ще извърша нещо, което да ти донесе гибел?

– Гибел – не. Но ще ме постави в услуга на тъмни и зли сили. Откъде да знам, че наистина си посланик на Руническия жезъл? Имам само твоята дума. Как да съм сигурен, че не служиш на някоя страшна сила?

– Вратата всеки миг ще падне! – извика Оладан. – Дук Дориан, имаме нужда от помощта ти! Нека рицарят да избяга с Изелда, ако има друг път!

– Побързай! – извика Рицаря в Мрамор и Злато и протегна амулета. – Вземи го и спаси любимата си.

Хоукмун се поколеба за миг, после пое камъка. Той се сгуши в

дланта му като куче в скута на своя господар – но куче, надарено с могъща сила. Сиянието му се усили неимоверно и озари залата до последното затънтено кътче. Хоукмун почувства как се изпълва със сила. Усещаше тялото си по-здрово и могъщо от когато и да било. Движенията му станаха светкавични. Умът му вече не беше замъглен от премеждията през последните дни. Той се усмихна, постави окървавения шнур на шията си, приведе се над Изелда, целуна я нежно по челото, сетне се обърна към вратата, стиснал оголената сабя в ръка и зачака тъмната орда отвън да я разбие на трески.

Не след дълго масивната порта се стовари с грохот и на прага застанаха задъханите кучета на Гранбретан, със свирепи тигрови маски, обсипани със сапфири и с насочени остриета към смелчагите, които ги очакваха в залата.

Водачът на гранбретанците пристъпи напред.

– Толкова усилия за толкова малко противници. Братя, редно е да ги накараме да си платят за похабеното време.

И сечта започна.

Пета глава Кървавата баня в тронната зала

– В името на Руническия жезъл! – извика пресипнало Хоукмун. – Нека силата бъде с мен!

С този вик той се хвърли напред, замахна със сабята и разсече металния пръстен, който обгръщаше шията на водача на тигрите, а пестника на лявата си ръка стовари право в лицето на изправения до него противник, който полетя назад и се връза в бронираните редици.

Изведнъж залата се изпълни с кръв и блясък на метал. Заревото на амулета трептеше по стоманените брони на войниците, които се отдръпнаха смутени при вида на атакуващите ги шепа смелчаци.

Но червените отблясъци ги заслепиха и те вдигнаха ръце, за да прикрият очите си, а оръжията им не можеха да насмогнат на бързината, с която Хоукмун, Оладан и д'Аверк въртяха сабите си. Като огромен косач вършееше зад тримата Рицаря в Мрамор и Злато, помитайки всичко на пътя си със своя тежък меч.

Сред свирепи викове и дрънчене на желязо, четиримата приятели, следвани от Изелда, си пробиваха път през гъстите редици на гранбретанците.

Хоукмун бе нападнат едновременно от шестима войни със секири, които се опитаха да го притиснат и да спрат размаха на смъртоносната му сабя, но дукът на Кьолн ритна първия, втория удари с лакът в слабите, а третия посече право през тигровата маска, така че всичко наоколо в миг бе окъпано с кръв и мозък. Сетне сабята му се завъртя с такава скорост, че по-скоро напомняше движението на брадва, която сече дърва, отколкото на нещо друго. Когато ръката му отмалееше, той прехвърляше сабята в другата, но не спираше дори за миг. А след като измъкна още една сабя от поредния противник, той размаха и двете – с едната пронизваше, а с другата сечеше.

– Ах – прошепна в един миг Хоукмун. – Този амулет си заслужава цената. – Камъкът се полюшваше на шията му, превръщайки изпотеното му, мрачно лице в червена маска на демон.

И ето че малка група войници се опитаха да побягнат към изхода, но Рицаря в Мрамор и Злато пресече пътя им и двамата с д'Аверк ги довършиха.

Хоукмун се озърна и спря поглед на Изелда. Девоjkата бе заровила лицето си в шепи, отказвайки да следи развоя на кървавата сеч.

– О, колко е сладко да избиваш тази мърша – провикна се Хоукмун. – Не крий лицето си, Изелда – това е нашият триумф!

Но момичето не вдигна глава.

Навсякъде по пода на залата се търкаляха трупове на посечени и пронизани войници. Хоукмун се оглеждаше задъхан, търсещ нови жертви, но не бе останал нито един жив тигър. Той захвърли спечелената в боя сабя, прибра своята в ножницата и почувства, как постепенно го напуска бойната възбуда. После сведе навъсен поглед към Червения амулет, вдигна го, за да го огледа по-внимателно и се спря на руническото изображение, което бе изрязано в него.

– И така, – прошепна той – първото, с което ми помогна, бе да убивам. Благодарен съм ти, но все пак се питам – дали силата в теб е зла, или добра... – Камъкът блесна за последен път и започна да избледнява. Хоукмун вдигна глава към Рицаря в Мрамор и Злато. – Амулетът потъмня – какво означава това?

– Нищо – вдигна рамене рицарят. – Той извлича силата си от огромно разстояние и не може да я поддържа продължително време. Не след дълго отново ще върне яркостта си. – Рицарят млъкна и посочи с ръка входа. – Чувам стъпки – сигурно идват още войници.

– Тогава, да ги посрещнем – каза д'Аверк като се поклонил галантно и направи път на Хоукмун. – След вас, скъпи приятелю. Виждам, че сте

създаден да ни водите.

– Не – поклати глава Рицаря. – Аз ще отида. Амулетът е изгубил силата си за известно време. Елате.

Като пристъпваха внимателно, те пресякоха разбитата врата, а Хоукмун и Изелда вървяха най-отзад. Едва сега девойката вдигна очи към него.

– Радвам се, че ги убихте – произнесе с треперещ глас тя, – макар че мразех всеки миг от тази безмилостна сеч.

– Тези хора не знаеха що е милост – отвърна Хоукмун – и не заслужаваха да я получат. За тях няма друг начин да служат на Тъмната империя. Отвън ни чакат още. Бъди храбра, моя любов, защото ни предстои най-голямата опасност.

А междуременно Рицаря в Мрамор и Злато посрещна първите свежи подкрепления на противника, размахал огромното острие на меча си. Той се вряза в редиците им, като ги разблъскваше с масивната си броня. Идващите отзад войни на Тъмната империя ревяха с пълни гърла, опитвайки се да си вдъхнат кураж и малко смутени от факта, че една доста многобройна част от тях е била разбита от толкова малочислен противник. Страшни изглеждаха четиримата войни, когато се появиха на дневна светлина, защото доспехите им бяха опръскани от горе до долу с тъмна кръв.

Сивият дъжд продължаваше да се сипе от мрачното небе, въздухът бе все така студен, но Хоукмун и приятелите му се почувстваха ободрени, когато напуснаха застоялата атмосфера на замъка, а мисълта за победата, която бяха спечелили срещу превъзходящия ги многократно противник ги караше да се мислят за неуязвими. Хоукмун, Оладан и д'Аверк се нахвърлиха със зловещи усмивки срещу своите врагове и видът им бе толкова ужасяващ, че гранбретанците спряха смутени, макар срещу тях да бяха само четирима войни. Рицаря в Мрамор и Злато вдигна масивната си ръкавица и посочи моста.

– Вървете си, – нареди им той с нисък, басов глас, – инак ще ви унищожим, както унищожихме вашите другари.

Хоукмун се зачуди на самоувереността, която прозвуча в думите на рицаря, защото си даваше сметка, че без силата на Червения амулет шансовете им са нищожни.

Но междуременно по моста изтрополиха нова група войни, надаващи безумни крясъци и размахващи бясно оръжията, които бяха изтръгнали от ръцете на убитите.

Жените-войни на Лудия бог най-сетне се бяха освободили от

мрежите.

– Покажи им амулета – прошепна Рицаря в Мрамор и Злато. – На него са свикнали да се подчиняват, а не на Лудия бог.

– Но светлината му избледня – вдигна вежди Хоукмун.

– Няма значение. Покажи им го.

Хоукмун дръпна амулета от шията си и го размаха към крещящите жени.

– Спрете. В името на Червения амулет, нареждам ви да нападнете тези хора... – и той посочи с ръка войниците на Тъмната империя. – Напред... аз ще ви вода!

При тези думи Хоукмун се хвърли, размахвайки меча и посече най-близкия войник преди още нещастника да е вдигнал оръжие, за да се защити.

Жените значително надвишаваха по своя брой гранбретанците, а и се справяха така добре със задачата, че не след дълго д'Аверк извика:

– Оставете те да ги довършат – време е да изчезваме.

Хоукмун вдигна рамене.

– И така да е, но не забравяй, че наблизо ще има и други войници на Тъмната империя. Знаеш, че се движат на големи групи.

– Последвайте ме, – рече Рицаря в Мрамор и Злато. – време е да पुзем на свобода чудовищата на Лудия бог...

Шеста глава

Чудовищата на Лудия бог

Рицаря в Мрамор и Злато ги отведе в далечния край на двора, където в стената беше зазидана тежка метална врата. Наложиха се да поразчистят трупове наоколо, преди да се захванат за масивните резета, с които беше залостена вратата. Металната врата се отвори със зловещо скърцане, разкривайки тесен и тъмен тунел, който водеше надолу.

От тунела полъхна някаква тягостна и странно позната миризма, която накара Хоукмун да спре, защото беше уверен, че тази миризма вещаеше нови опасности.

– Не се страхувай – успокои го рицарят. – Продължавай. Тук е единственото средство за нашето спасение.

Хоукмун започна да се спуска предпазливо надолу, следван от останалите.

Неусетно излязоха в продълговата подземна галерия, осветена само

от идещата зад тях светлина. В другия край се виждаше нещо, но Хоукмун не можеше да различи ясно очертанията му. Тъкмо понечи да тръгне натам, когато го спря гласът на Рицаря в Мрамор и Злато.

– Не сега. Първо чудовищата. Те са в клетките.

Хоукмун едва сега забеляза, че по двете страни на дългата галерия са подредени тесни клетки, от които се носеше ужасна воня на животни, чуваше се злобно сумтене, а решетките отпред от време на време се разтърсваха от ударите на масивните туловища.

– Не са коне – произнесе озадачено зад него Оладан. – Не са и биволи. Да ти призная, дук Дориан, миришат ми на котки.

– Да, така е – кимна Хоукмун, като опипваше нервно дръжката на сабята си. – Котки – ето на какво мирише. Но с какво ще помогнат тези котки за да се измъкнем?

В това време д'Аверк дръпна една факла от стената и я запали с огнивото. Едва след като факлата се разгоря Хоукмун откри, че предметът в другия край на подземната галерия е голяма колесница, способна да побере всички присъстващи. Двойните теглича бяха предназначени за впрягане едновременно на четири животни.

– Отворете клетките – рече Рицаря в Мрамор и Злато – и впрегнете котките в оките.

Хоукмун го погледна изумен.

– Да впрегнем котките в колесницата? Това може да е прищявка на Лудия бог, но ние сме хора със здрав разум. Освен това, доколкото мога да преценя по звуците, тези котки са диви. Отворим ли вратите и те ще се нахвърлят върху нас.

Сякаш в потвърждение на думите му зад решетките се разнесе оглушителен рев, който бе подет от останалите животни и скоро стените на галерията се разтърсиха.

Когато най-сетне шумът утихна, Хоукмун вдигна рамене и се обърна към изхода.

– Най-добре да намерим коне, за да ги впрегнем в колесницата.

– Все още ли не си разбрал, че трябва да ми се доверяваш? – учуди се рицарят. – Не казах ли истината за Червения амулет?

– Тази истина все още подлежи на проверка.

– А жените-войни – та не се ли подчиниха на амулета?

– Вярно е – съгласи се Хоукмун.

– Чудовищата на Лудия бог също са обучени да се подчиняват на онзи, който носи Червения амулет. Помисли, Дориан, какво ще спечеля, ако те излъжа?

Хоукмун вдигна рамене.

– Май съм станал прекалено подозрителен, откакто гостувах на благородниците от Тъмната империя. Не зная какво би могъл да спечелиш. Пък и вече се изморих да търся път за спасение – защо да не опитам това, което ми предлагаш... – при тези думи той доближи една от клетките.

Още щом дръпна резето и огромна космата лапа отмести вратата навътре. В отвора се показва глава – по-голяма от биволска, по-свирепа от тигрова, глава на озъбена котка, с лъскави жълти очи и жълтеникави зъби. Докато пристъпваше в коридора, от гърдите ѝ се надигна заплашително ръмжене, а жълтите очи ги оглеждаха бдително. Гръбнакът на котката бе покрит с редица от остри шипове, жълти също като зъбите ѝ, които се спускаха чак до опашката, завършваща накрая с остър като нож рог.

– Една легенда се превръща в реалност – произнесе смутено д'Аверк, изгубил обичайното си самообладание. – Това са ягуари-мутанти, били са използвани в Последната война от Азиакомуниста. Виждал съм ги само на картинка, смята се, че са изчезнали преди хиляда години, защото не можели да се размножават...

– Така е – кимна Рицаря в Мрамор и Злато. – Но затова пък живеят вечно.

Огромната глава се доближи до Хоукмун, опашката се надигна заплашително, а жълтите очи се втренчиха в амулета.

– Кажй ѝ да легне – рече рицарят.

– Легни долу! – нареди Хоукмун и животното незабавно изпълни заповедта му, като затвори уста и дори склопи зловещите си очи.

Хоукмун се усмихна.

– Моите извинения, Рицарю. Добре, а сега да освободим и другите три. Оладан, д'Аверк...

Другарите му изтичаха да дръпнат резетата, а Хоукмун обгърна с ръка раменете на Изелда.

– Тази колесница, моя любов, – рече ѝ той – ще ни откара у дома. – Сетне си спомни нещо. – Рицарю, забравих за моето старо седло – трябва все още да е на коня, ако онези крадливи псета не са го отмъкнали!

– Почакай тук – отвърна Рицаря в Мрамор и Злато, обърна се и изчезна нагоре в тунела. – Ще го донеса.

– Остави на мен – вдигна ръка Хоукмун. – Аз знам къде е...

– Не – поклати глава рицарят. – Аз ще отида.

Хоукмун го погледна с подозрение.

– Защо?

– Защото от всички ни, само ти, благодарение на амулета, имаш власт над чудовищата на Лудия бог. Напуснеш ли галерията те ще се нахвърлят върху другите и ще ги разкъсат.

Хоукмун се подчини неохотно, а Рицаря в Мрамор и Злато изкачи тунела и се изгуби навън.

От съседните клетки излязоха още три котки, досущ като първата. Оладан ги оглеждаше, а на лицето му бе изписано нескрито напрежение.

– Дали пак да не им напомниш кой се разпорежда тук? – предложи той на Хоукмун.

– Долу! – нареди им Дориан и чудовищата се подчиниха. Той доближи първото, положи ръка на врата му и почувства яките мускули под плътната, мека козина. На ръст чудовищата бяха колкото едри коне, но със значително по-здрави мускули и неимоверно по-опасни. В едно нямаше съмнение – чудовищата не бяха предназначени да теглят колесницата, а да убиват и то безпощадно.

– Докарайте колесницата, – предложи Хоукмун – и да опитаме да ги впрегнем.

Д'Аверк и Оладан изтеглиха напред тежката колесница. Корпусът ѝ беше обкован с черни платинени плочи, инкрустирани със злато и от него лъхаше на древност. Само кожените ремъци на поводите бяха относително по-нови. Поставиха ги на главите на чудовищата, които и сега не помръднаха, ако се изключи лекото прибиране на ушите, когато мъжете пристягаха твърде силно катарамите на поводите.

След като приключиха Хоукмун даде знак на Изелда да се качи в колесницата.

– Ще изчакаме рицаря да се върне, – каза той – и тогава тръгваме.

– Ами той къде е? – попита д'Аверк.

– Отиде да прибере седлото и багажа – обясни Хоукмун.

Д'Аверк вдигна рамене и нагласи шлема на лицето си.

– Нещо много се забави. Лично аз ще се почувствам истински щастлив, когато напуснем това мрачно място. Мирише ми на смърт и зли сили.

Оладан посочи с ръка пред себе си и същевременно измъкна сабята.

– На това ли ти мирише, д'Аверк?

В горния край на тунела се бяха изправили шестима войни на Тъмната империя, принадлежащи към Ордена на невестулката, ако се съдеше по зурлестите им маски. Ръцете им бяха положени върху дръжките на мечовете, а очите им горяха от желание да убиват.

– В колесницата, бързо! – нареди им Хоукмун, а междуременно невестулките заслизаха към тях.

В предния край на колесницата имаше издигната платформа, на която да се изправи кочияшът и там стърчеше дръжката на дълъг камшик. Хоукмун скочи на платформата, размаха камшика и изплюща с него над главите на чудовищата.

– Станете, чудовища! Станете! – Котките се изправиха на меките си лапи. – Тръгвайте – напред!

Могъщите животни се втурнаха като едно и колесницата подскочи от внезапното движение. Маскираните войни закрепяха като обезумели, когато забелязаха препускащите към тях космати чудовища. Някои побягнаха назад, останалите бяха повалени от котките и смазани под тежките железни колела.

А чудната колесница изскочи навън, в сивия дъждовен ден, врязвайки се в редиците на войните-невестулки, които се бяха отправили към входа на тунела, за да узнаят причината за тази шумотевица.

– Къде е рицарят? – извика Хоукмун сред настъпилата в двора врява. – Къде ми е седлото?

Ала Рицаря в Мрамор и Злато не се виждаше никъде, нямаше го и конят на Хоукмун, с неговото старо седло.

Неколцина гранбретанци се опитаха да спрат с ръце и оръжия колесницата, но Хоукмун ги разпръсна с камшика, докато отзад д'Аверк и Оладан отбиваха атаките им със саби.

– Карай към вратата! – извика д'Аверк. – Побързай – всеки миг ще ни спрат!

– Къде е рицарят? – Хоукмун се озърташе като обезумял.

– Сигурно ни чака отвън! – извика отчаяно д'Аверк. – Карай, Дориан, иначе сме обречени!

Изведнъж Хоукмун зърна коня си над главите на шурмуващите ги противници. Ала седлото бе изчезнало и той не знаеше в чии ръце може да е попаднало.

– Къде е Рицаря в Мрамор и Злато? – извика Хоукмун, завладян от паника. – Трябва да го намеря. Онова, което носех в джобовете на седлото бе жизнено важно за оцеляването на Камарг!

Оладан го сграбчи за рамото и отвърна:

– Но ако не се измъкнем незабавно, ще загинем всички – включително и Изелда!

В объркването си Хоукмун почти бе изгубил способността си да взема решения, но веднага щом думите на Оладан проникнаха в

замъгленото му съзнание той извика на чудовищата, размаха камшика и ги подкара към спуснатия мост, зад който блестеше спокойната повърхност на езерото, а войските на гранбретанците останаха зад тях.

Със скорост, далеч по-голяма от тази на обикновените коне, огромните котки теглеха колесницата по брега на забуленото в мъгла езеро, а после свърнаха по калния път, който водеше към далечните хълмове. Почвата под тях беше мека и податлива, но чудовищата се носеха с лекота, сякаш нищо не можеше да ги спре.

– Бих искал да отбележа, – поде д'Аверк, който изглежда бе повзвърнал самообладанието си, – че се движим прекалено бързо.

Оладан се опита да се усмихне, но лицето му бе твърде опънато. Той бе приклеknал в далечния край на колесницата и притискаше до себе си Изелда, опитвайки се да я запази от ударите.

Хоукмун не отговори. Стиснал здраво поводите, той продължаваше да пришпорва животните. Лицето му бе побледняло, очите му горяха гневно и той непрестанно си повтаряше, че е бил измамен от човека, който твърдеше, че е негов главен съюзник в борбата срещу Тъмната империя – измамен и изоставен от на пръв поглед непоковарения Рицар в Мрамор и Злато.

Седма глава

Среща в хана

– Хоукмун, в името на Руническия жезъл, спри! Спри, човече! Ти си обладан от зъл дух! – крещеше д'Аверк с изплашено изражение и дърпаше Дориан за ръкава, докато той плющеше с бича над задъханите чудовища. Вече часове препускаха с колесницата, оставили бяха зад себе си две реки и сега, късно през нощта – се носеха през някаква гора. Всеки миг можеха да се ударят в изпречило се на пътя им дърво и да загинат. Дори могъщите котки показваха явни признаци на умора, но Хоукмун продължаваше да върти бича над тях.

– Хоукмун! Ти си полудял!

– Предадох ме! – отвърна Хоукмун. – Измамен! В джобовите на седлото бях скрил спасението на Камарг, а Рицаря в Мрамор и Злато ми го отне. Той ме измами. Подхвърли ми някакво камъче със съмнителна стойност в замяна на една машина, чиято мощ бе неограничена! Напред, чудовища, напред!

– Дориан, послушай го – намеси се Изелда. – Ще ни убиеш всички!

И тогава как ще помогнеш на граф Медни и Камарг?

Колесницата подскочи във въздуха и се стовари на пътя с оглушителен трясък. Едва ли някое друго превозно средство би издържало на подобен удар, от който всички пътници се раздрусаха до костите.

– Дориан! Обезумя ли? Рицарят никога няма да ни предаде. Толкова пъти ни е помагал. Може би са го нападнали войници на Тъмната империя. Може би те са му отнели седлото.

– Не – подуших някакво предателство още когато предложи той да отиде за седлото. Изчезнал е – и е взел със себе си подаръка на Ринал.

Но Хоукмун очевидно се беше поуспокоил, защото престана да размахва бясно камшика.

Постепенно колесницата забави ход и уморените чудовища престанаха да обръщат внимание на техния разгневен господар.

Д'Аверк взе поводите от ръцете на Хоукмун и изтощеният дук се отпусна на пода на колесницата.

Д'Аверк накара животните да спрат и те незабавно се проснаха на земята, като дишаха шумно.

Изелда погали косата на Хоукмун.

– Дориан – Камарг очаква от теб да го спасиш. Не зная каква е била тази машина, но съм сигурна, че едва ли би могла да ни помогне. А и ти все още притежаваш Червения амулет. Той сигурно ще ни бъде от полза.

Нощта бе тиха, озарена от ярката луна. Д'Аверк и Оладан слязоха от колесницата и тръгнаха да търсят дърва за огъня, като разтъркваха схванатите си мускули.

Хоукмун вдигна глава. Лунната светлина озари лицето му, с имплантирания в челото камък. Той огледа с тъжен поглед Изелда и направи вял опит да се усмихне.

– Благодаря ти, Изелда, за вратата ти в мен, но страхувам се, че ще са нужни повече от един дук Дориан, за да спечелят тази неравна борба, а с предателството си Рицаря ме лиши от последната надежда да...

– Няма никакви доказателства, че Рицаря ни е предал.

– Така е, но инстинктивно усещам, че е действал по предварително замислен план, целящ да ни изостави и да вземе машината. Вероятно той се е досетил за подозренията ми. Сигурен съм, че сега е далеч от нас. Не зная от какви подбуди е движен, може би те са далеч по-важни от нашите, но не мога да му простя. Той ме измами. Предаде ме.

– Ако е служител на Руническия жезъл, той сигурно знае много повече от теб. Може би иска да съхрани този предмет, или пък смята, че е

твърде опасен за теб.

– Нямам доказателства дали е служител на Руническия жезъл. Всъщност, откъде да знам, дали не служи по-скоро на Тъмната империя!

– Станал си прекалено подозрителен, любов моя.

– Бях принуден от обстоятелствата – отвърна Хоукмун. – И така ще е, докато Гранбретан не бъде разгромен, или пък, докато не срещна гибелта си. – При тези думи той я притисна и положи изнурената си глава на рамото ѝ.

На сутринта слънцето трептеше ярко в студения въздух. Мрачното настроение на Хоукмун си бе отишло със съня и всички бяха с приповдигнати духове. Стомасите им стържеха от глад и дори чудовищата се оглеждаха със свирепи погледи и облизваха муцуните си с езици. Оладан успя да измайстори набързо лък и стрели и потъна в гората да търси нещо за ядене.

Д'Аверк се покашля театрално, докато лъскаше шлема си с парче плат, което бе взел от замъка.

– Този западен въздух не действа никак добре на болнавите ми дробове – поде той. – Бих предпочел отново да сме на изток, пък било то и в Азиакомуниста, за която съм чувал, че била много цивилизована страна. Нищо чудно там да оценят по достойнство моите многобройни таланти и да ме издигнат на съответния пост.

– Виждам, че си изгубил надежда да получиш някаква награда от своя крал-император? – попита го ухилено Хоукмун.

– И да получа, ще е същата, каквато е обещал на теб – отвърна натъжено д'Аверк. – Ако този проклет пилот не беше оживял... пък и вече ме видяха при битката в замъка... Не, приятелю Хоукмун, опасявам се, че ще е нереално, ако за в бъдеще свързвам амбициите си с тези на Гранбретан.

В това време се появи Оладан, приведен под тежестта на двата убити елена. Всички наскочаха да му помагат.

– Два – с два изстрела – похвали се гордо той. – При това стрелите ги направих с подръчни материали.

– И един не ще можем да изядем – рече д'Аверк.

– Ами чудовищата – отвърна му Оладан. – Те също трябва да се хранят, инак въпреки Червения амулет, току виж си похапнали от нас.

Разрязаха по-големия елен и го хвърлиха на котките-мутанти, които набързо разкъсаха и погълнаха месото, а сетне замъркаха доволно. А междувременно стъкмиха огън за да изпекат месото.

Когато приключиха с яденето Хоукмун въздъхна и се усмихна.

– Казват, че добрата храна прогонвала всички грижи, – рече той – но досега не го вярвах. Чувствам се нов човек. Това е първото свястно ядене от месеци насам. Прясно изпечено дивечово месо – о, какво неопишуемо удоволствие!

Д'Аверк, който си облизваше крадешком пръстите и незабелязано за останалите бе погълнал няколко огромни къса, отвърна:

– Дориан, завиждам на здравето и апетита ти. Да си призная, мечтая да си похапвам така добре като теб.

– Аз пък завиждам на твоя апетит – ухили се Оладан. – Изяде храна за цяла седмица.

Д'Аверк го погледна укорително.

Загърнната в плаща на Хоукмун, Изелда потрепери и остави пред себе си кълката, която огризваше.

– Чудя се, – каза тя – дали да не потърсим някое градче наблизко. Имам нужда от някои неща...

Хоукмун я погледна засрамен.

– Разбира се, Изелда, скъпа моя. Макар че ще срещнем трудности... Ако по тези места се срещат войски на Тъмната империя най-добре да продължим право на запад, към Камарг. Може би ще намерим подходящ град в Карпатия. Трябва да сме близо до границата.

Д'Аверк посочи с пръст колесницата и чудовищата.

– Едва ли ще ни посрещнат добре където и да било, когато се появим с това нещо. Дали някой от нас да не отиде сам до близкото селце?... Всъщност, нямаме и пари.

– Аз имам Червения амулет – сети се Хоукмун. – Можем да го продадем.

– Глупак – втренчи ядосан поглед в него д'Аверк. – Този амулет е твоят живот – той е единствената ни защита. Благодарение на него командваме тези чудовища. Струва ми се, че ти не мразиш толкова амулета, колкото отговорността, която стоварва на плещите ти.

Хоукмун сви рамене.

– Може би си прав. Може би предложението ми е глупаво. Но този камък хич не ми се нрави. Защото видях нещо, на което вие не станяхте свидетели – видях какво е направил от един човек, който го е носил трийсет години.

Оладан го прекъсна.

– Няма смисъл да спорим, приятели мой, защото предчувствайки, че подобна нужда ще възникне, аз поразтършувах из залата на Лудия бог и изтъргнах колкото намерих очи от войниците на Тъмната

империя...

– Очи ли! – възкликна отвратно Хоукмун, но се успокои, когато видя, че Оладан е протегнал шепа, пълна със скъпоценни камъни, с каквито бяха покрити маските на гранбретанците.

– Чудесно – кимна д'Аверк. – Нуждаем се от провизии и от дрехи за лейди Изелда. Кой от нас ще рискува да влезе в първия град, когато стигнем Карпатия?

– Защо да не си ти? – погледна го насмешливо Хоукмун. – Достатъчно ще е сър Хюлам да съблече така познатите на всички одежди. Мен веднага ще ме разпознаят по камъка в челото ми, а пък Оладан по косматото лице. Но ти си все още мой пленник...

– Вашите думи ме огорчават, любезни Дориан. Мислех, че вече сме съюзници – обединени срещу общия враг, свързани с кръв, помагали си в беда...

– Май все аз ти помагах.

– И така да е. Все пак...

– Пък и не ми се ще да те пусна с цяла шепа скъпоценни камъни. Днес нещо не съм в доверчиво настроение.

– Имаш думата ми, дук Дориан – отвърна безгрижно д'Аверк, но очите му гледаха някак навъсено.

Хоукмун също сбърчи вежди.

– В няколко поредни битки той доказа, че е наш приятел – намеси се Оладан.

Хоукмун въздъхна.

– Прости ми, д'Аверк. Добре тогава, като стигнем Карпатия ти ще закупиш каквото е необходимо.

Д'Аверк отново се закашля.

– Този проклет въздух ще ме довърши.

Отново подкараха чудовищата-мутанти, но с по-бавен ход и въпреки това се носеха със скорост, каквато конете не биха могли да постигнат. По обед излязоха от гората, а привечер на хоризонта се показаха планините на Карпатия. Ала Изелда посочи на север, откъдето се приближаваше група конници.

– Видели са ни – каза Оладан – и изглежда смятат да ни пресекат пътя.

Хоукмун замахна с камшика и извика на чудовищата:

– По-бързо!

Колесницата се понесе с бясна скорост.

Не след дълго д'Аверк извика над тропота на колелата.

– Това са войници на Тъмната империя. Ако не се лъжа, от Ордена на моржа.

– Кралят-император вероятно сериозно се е заел със завладяването на Украйна – отбеляза Хоукмун. – Инак какво ще търсят толкова много войници на Тъмната империя по тези места. Това означава, че сега посоката на техния главен удар е на запад и на юг.

– Като изключим Камарг, надявам се – каза Изелда.

Надпреварата продължаваше, а конниците идваха все по-близо, тъй като се движеха косо спрямо тяхната посока.

Хоукмун се усмихна мрачно. Нарочно бе оставил на преследвачите да ги доближат.

– Пригответи лъка, Оладан – нареди той. – Ще имаш възможност да се упражняваш в точна стрелба.

Когато конниците с гротескните маски на моржове ги доближиха съвсем Оладан постави първата стрела на тетивата и се прицели. Най-близкият от ездачите падна пронизан, а останалите се отдръпнаха назад с охладен ентузиазъм. Още трима членове на Ордена на моржа загинаха, преди ягуарите да стигнат хълмовете на Карпатия, където с лекота оставиха преследвачите назад.

След два часа съвсем се смрачи и те решиха, че мястото е достатъчно безопасно, за да прекарат нощта.

Изминаха още три дни, преди да се закатерят по скалистото било на планината. Съвсем скоро стана ясно, че ще трябва да изоставят чудовищата и колесницата, ако искат да пресекат планинската верига. Из планината можеха да се предвиждат само пеш, друга възможност нямаше.

Теренът ставаше все по-непроходим за мутантите-ягуари, нито пък беше възможно да теглят тежката колесница из стръмнините. Изгубиха два дни да търсят проход, накрая се отказаха.

Всички си даваха ясна сметка, че преследвачите са по петите им. Нямаше съмнение, че при последната среща бяха познали Хоукмун, когото кралят-император Хуон се бе заклел да погуби в страшни мъки. Тъкмо по тази причина нямаше войник на Тъмната империя, който не би го преследвал до сетен дъх, за да изпълни тази върховна заръка.

И така, изоставиха колесницата, като разпрегнаха чудовищата и продължиха нагоре из планината.

Когато след известно време стигнаха билото и се огледаха, търсейки някакъв по-лек път, те изведнъж чуха дрънчене на оръжия и малко по-късно зърнаха войните с моржови маски – същите, които ги преследваха в равнината – да се приближават на коне към тях.

– Скоро ще бъдем в обсега на дротичите им – заяви с мрачен изглед д'Аверк. – А няма къде да се скрием.

В отговор Хоукмун се подсмихна хитро.

– Имаме все още една възможност – рече той. – Към тях, чудовища мои – извика той – убийте ги, мои верни котенца! Подчинете ми се, в името на амулета!

Ягуарите извърнаха глави към приближаващите се гранбретанци, които бяха така опиянени от близостта на търсения противник, та не бяха забелязали чудовищата. Водачът им вдигна своя дротик.

И тогава котките се нахвърлиха върху него.

Изелда закри лице, докато планината се огласяше от ужасени писъци и кръвожодно ръмжене.

На другия ден прехвърлиха планината и се спуснаха в зелена долина, сред която зърнаха китно и на пръв поглед мирно планинско селце.

Д'Аверк огледа селцето, протегна ръка към Оладан и каза:

– Камъните, ако обичаш, приятелю Оладан. В името на Руническия жезъл, чувствам се като дрипав просяк в тези дрехи! – Той взе камъните, премери теглото им на дланта си, намигна закачливо на Хоукмун и пое надолу към селцето.

Останалите налягаха във високата трева и го изпроводиха с погледи, докато французинът се изгуби из близките улици като си подсвиркваше безгрижно.

Чакаха четири часа. Хоукмун придобиваше все по-мрачно изражение, на няколко пъти той хвърляше гневни погледи на Оладан, който халеше устни и сумтеше.

И ето, че д'Аверк се появи отново, но придружен от някакви непознати. Хоукмун установи изненадан, че са войници на Тъмната империя, при това от страховития Орден на вълка, към който принадлежеше и самият барон Мелиадус. Дали не бяха разпознали и пленили д'Аверк? Но не – той се държеше съвсем приятелски с тях. Накрая помахаше с ръка, завъртя се и пое право към мястото, където се бяха скрили Хоукмун и другарите му, метнал огромен вързоп на рамо. Още по-изненадан беше Хоукмун, когато видя, че вълчите маски се връщат обратно в селото, оставяйки д'Аверк на свобода.

– Ама и тоя д'Аверк си го бива да омайва хората – захили се Оладан. – Сигурно ги е убедил, че е случайно минаващ пътник. Както виждам, по тези места войниците на Тъмната империя все още се държат хрисимо.

– Може и така да е – отвърна Хоукмун, но не изглеждаше напълно

убеден.

Оказа се, че вързопът е натъпкан с чисти ризи, наметала, бричове и значително количество хранителни припаси – сирене, хляб, сланина, сушено месо. На всичко отгоре д'Аверк върна почти всички камъни на Оладан.

– Пазарувах доста евтино – каза той, но изведнъж забеляза изражението на Хоукмун. – Какво има, дук Дориан? Не си ли доволен? Съжалявам, не намерих подходяща рокля за лейди Изелда, но бричовете и ризата ще свършат работа.

– А тези войници на Тъмната империя – рече Хоукмун и посочи с палец към селото. – Изглеждаше доста близък с тях.

– Отначало наистина се притеснявах малко – призна си д'Аверк. – Но по тези места гранбретанците са доста кротки – наредили са им да се съдържат, за да покажат на местните какви предимства има животът под управлението на Тъмната империя. По всичко изглежда, че са решили да подкупят Карпатския крал. Обичайния метод – първо със злато, после с меч. Зададох ми няколко въпроса, но изглежда не пробудих подозренията им. Казаха също, че воюват в Чехия и почти са покорили тамошния народ, ако се изключат един-два разбунтувани града.

– А ти нищо ли не спомена за нас? – попита Хоукмун.

– Разбира се, че не.

Хоукмун се успокои, но не напълно.

Д'Аверк подритна с крак вързоп.

– Вижте – четири наметала с качулки, каквито носят светите хора по тези места. Така ще скрием лицата си. Научих, че на един ден път на юг има по-голям град, където се събирали търговците на коне. Утре можем да сме там и да си купим отпочинали животни. Харесва ли ви моята идея?

Хоукмун кимна замислено.

– Да. От коне имаме нужда.

Градът се наричаше Зорванем и буквално гъмжеше от пъстро облечени селяни, дошли да купуват, или продават коне. Тържището бе на единия край на града, близо до мегдана и бе изпълнено докрай с най-различни впрегатни животни – от малки неукрепнали кобилки, до тежки товарни коне.

Когато пристигнаха вече се свечеряваше и пазарът бе пред закриване, та се наложи да се настанят в един хан в покрайнините, близо до тържището, така че още рано на следващата сутрин да купят каквото им е необходимо. От време на време срещаха патрули от гранбретанци, но

войниците не обръщаха внимание на загърнатите в наметала монаси, които бързо се смесваха с тълпата – пък и наблизо имаше няколко манастира, та видът на божи служители по улиците се смяташе за нещо обичайно.

В голямата одая на хана поръчаха греяно вино и сушено месо, а после се заеха да изучават картата, която бяха купили, като тихичко обсъждаха помежду си най-прекия маршрут до южна Франция.

Малко по-късно вратата на хана се разтвори широко и отвън нахлу хладния ношен въздух. Над глъчката от разговори и смях внезапно се разнесе хрипливият нетърпящ възражение глас на някакъв мъжага, който нареди да донесат вино за него и приятелите му и предложи на ханджията да му потърси момичета, за да ги забавляват.

Хоукмун вдигна глава и веднага позна мъжа – както той, така и другарите му принадлежаха към Ордена на мечката – орденът, от който доскоро беше и д'Аверк. Благодарение на набитите си, мускулести тела и тежките шлемове с мечи муцуни те приличаха досущ на животното, което бяха избрали за свой символ.

Ханджията се озърташе уплашено, покашляше нервно и накрая събрал смелост, попита какво вино ще искат войниците.

– Каквото и да е – но да е силно и много – извика водачът. – Същото се отнася и за жените. Къде са момичетата, които поръчах? Дано да са по-красиви от тукашните коне. Хайде, човече, побързай. Цял ден сме били на тържището – нали трябва да помогнем на това забутано градче та и то да процъфти. Време е да си получим заслуженото.

Изглежда войниците са били изпратени тук за да закупват коне за армията на Тъмната империя – вероятно за поредната кампания срещу Чехия, чиято граница бе съвсем наблизо.

Хоукмун, Изелда, Оладан и д'Аверк се загърнаха по-плътено в наметалата си и продължиха да отпиват от виното, без да поглеждат настрана.

Три млади жени помагаха на ханджията в поднасянето, както и двама мъже. Когато една от жените мина покрай водача на мечките той внезапно я сграбчи и притисна мечата маска към лицето ѝ.

– Хайде, момиченце, дай целувка на старата свиня – изрева той.

Девојката се гърчеше в лапите му, опитвайки се да се освободи, но войникът я държеше здраво. В хана се възцари напрегната тишина.

– Защо не дойдеш с мен навън? – продължи водачът. – Нещо съм се разгонил напоследък.

– О, не, моля ви, пуснете ме – хлипаше момичето. – Другата

седмица ще се омъжвам.

– Ще се омъжваш, а? – захили се войникът. – Чакай тогава да те науча на някои неща, които една вярна съпруга трябва да знае.

Момичето изпищя и се задърпа с удвоени усилия. Никой в хана не помръдваше.

– Хайде де – рече пресипнало гранбретанецът. – Да излезем навън...

– Не искам – заплака момичето. – Не искам, преди да се омъжа.

– Ама това ли било? – ухили се маскираният войн. – Добре, тогава първо ще се оженим, а после каквото ти обещах. – Той се завъртя и неочаквано впи поглед в четиримата приятели, настанили се в най-тъмния ъгъл на хана. – Ей, вие не сте ли монаси? Един от вас трябва да ни ожени. – И преди Хоукмун да успее да реагира, гранбретанецът скочи от масата и дръпна Изелда за ръкава. – Хайде, отче, да ни оже... в името на Руническия жезъл! Що за монах си ти?

Качулката на Изелда се бе смъкнала назад, разкривайки красивите ѝ руси коси.

Хоукмун скочи на крака. Нямаше друг изход – трябваше да се бият. Оладан и д'Аверк го последваха.

Тримата другари измъкнаха като един сабите, които бяха скрили под наметалата си и се нахвърлиха срещу бронираните войни, като викаха на момичетата да се пазят.

Първото им преимущество бе изненадата, второто – че мечите войни бяха пияни. Острието на Хоукмуновата сабя се плъзна по гръдната пластина на водача и го прониза право в сърцето, още преди той да е извадил оръжието си. Оладан посече един от войниците в крака, докато д'Аверк с ловко движение обезоръжи своя противник и елегантно го довърши.

Битката се разгоря с пълна сила, а посетителите наскочаха и се изпокриха – едни се долепиха до стените, а други налягаха под масите и скамейките. Но всички останаха, за да се любуват на зрелището.

Оладан реши, че в хана не си заслужава да демонстрира рицарски бой и вместо това скочи на гърдите на най-едрия от гранбретанците, измъкна закривения си кинжал и го забодя в очните отвърстия на маската, докато мечият войн се опитваше да се отскубне от своя дребен и пъргав противник.

Д'Аверк най-сетне бе попаднал на противник със значителен фехтовачески опит и бавно отстъпваше назад, към стълбата, докато Хоукмун се защитаваше отчаяно срещу въоръжения с бойна секира гранбретанец,

който я размахваше като побеснял, все не улучваше когото трябва, а сечеше подпорите на хана и посипваше всичко наоколо с трески.

Хоукмун се опитваше да се освободи от омоталото се в краката му наметало и същевременно да отбива ударите на секирата. Ето че пристъпи встрани, препъна се в наметалото и падна. Войнът със секирата се изправи над него, изрева победоносно и замахна, готов да нанесе последния удар.

Хоукмун се претърколи на пода и в същия миг острието на секирата изсвистя във въздуха и се заби в дюшемето, приковавайки плаща му. Хоукмун използва мига, когато противникът изкубваше забитата секира, завъртя се и го посече във врата. Гранбретанецът изстена и се стовари тежко на колене. Хоукмун го ритна в лицето, маската отлетя встрани, а отдолу се показва изкривено от болка червендалесто лице, после замахна със сабята и я заби дълбоко в разтворената уста на мечия войн, а подът под краката му се покри с шурналата кръв.

Хоукмун се озърна. Съвсем наблизко Оладан очевидно беше изпаднал в беда. Едрият мъжага го бе сграбчил за шията и го въртеше заплашително около себе си. Хоукмун се хвърли към него и го промуши в корема, стиснал дръжката с две ръце, а острието премина през кожената ризница и плътта под нея като през масло. Мъжът изпищя, строполи се на пода и започна да се гърчи в предсмъртни болки.

В това време Оладан и Хоукмун нападнаха отзад противника на д'Аверк, сабите им блеснаха за миг и той също като предишните бе покосен.

Не оставаше нищо, освен да довършат ранените.

Хоукмун огледа задъхан кървавата баня, която неволно бяха устроили в хана.

– Добра работа свършихме, за група странстващи монаси – рече той.

Д'Аверк го погледна замислено.

– Може би – отвърна тихо той. – Но дали да не сменим дрехите, които използвахме за прикритие?

– Какво искаш да кажеш?

– По пода са разхвърляни достатъчно части от мечи доспехи, та да се преоблечем и четиримата, пък и аз все още пазя моите собствени. освен това владее тайния език на ордена. Ако имаме късмет ще можем да пътуваме безпрепятствено дегизирани като онези, от които доскоро се бояхме най-много – войните на Тъмната империя. Нали се чудехме как да пресечем тези земи, в които имперското войнство е разположена най-

гъсто – ето това е начинът.

Хоукмун се замисли. Макар и налудничаво на пръв поглед, предложението на д'Аверк не беше лишено от смисъл, още повече, че французинът добре познаваше нравите и езика на противника.

– Добре – кимна Хоукмун. – Може би си прав, д'Аверк. Така ще можем да се движим по оживените пътища – където най-често се срещат войници на Тъмната империя, но пък същевременно ще пристигнем далеч по-бързо в Камарг.

Не оставаше нищо друго, освен да навлекат разхвърляните доспехи.

– Уверен съм, че присъстващите ще запазят в тайна случилото се – промърмори д'Аверк. – Инак току виж са ги наказали за убийството на шестима гранбретанци.

Докато се обличаха, Оладан потъркваше навехнатата си в боя ръка.

– Жалко – каза той. – Можехме да се прочуем за този подвиг.

Осма глава

Станът на гранбретанците

– Проклети да са планинските гиганти! Няма да минем една миля и ще се задуша в това нещо! – разнесе се приглушеният глас на Оладан, докато дребосъкът се опитваше да се освободи от притискащата го тежка метална маска. Четиримата седяха в стаята над голямата одая на хана и мереха пленените доспехи.

Хоукмун също намираше маската за крайно неприятна. Не стига, че не му беше по мярка, но и го задушаваше. Беше носил подобен шлем, когато бе облякъл дрехите на барон Мелиадус, но мечите доспехи се оказаха далеч по-тежки и не така удобни. За Изелда новата премяна бе истинско изтезание. От всички само д'Аверк бе привикнал, а и разполагаше със собствените си доспехи, така че не му оставаше нищо друго, освен да се забавлява, докато гледаше недоволните им физиономии.

– Сега разбирам защо непрестанно се оплакваше, че си болен – заяде се с него Хоукмун. – Тия доспехи ще разболеят всеки. Почти съм готов да зарежа целия план.

– С времето ще привикнеш с тях – успокои го д'Аверк. – Малко ще покашляш и ще те стягат тук-там, но пък като ги свалиш ще се чувстваш като гол охлюв.

– Предпочитам да съм гол – ядосваше се Оладан докато пристягаше ремъците на мечата маска. Внезапно я изпусна и тя изтрака на пода.

– По-внимателно – предупреди го д'Аверк. – Да не я счупиш.

В отговор Оладан ритна презрително шлема.

Яздиха един ден и една нощ, докато стигнат границата с Чехия. Нямаше никакво съмнение, че Тъмната империя бе завладяла напълно тази малка провинция, защото преминаваха само през опожарени градове, а пътят бе осяян с разкъсани от лешоядите трупове, чийто гъсти ята кръжаха ниско над главите им и от време на време се спускаха, за да си устроят поредното пиршество. Нощта бе толкова светла, сякаш слънцето бе останало да грее, но всъщност се озаряваше от пожарищата на градовете, селата и махалите, които димяха наоколо. А черните орди на островната империя на Гранбретан се носеха с диви кръсъци из полето – като демони от пъкъла – размахващи факли и мечове.

Малцината оцелели се криеха където намерят, а при вида на четиримата приятели, облечени в доспехи на гранбретанци, мирните жители се разбягваха ужасени. Взимаха ги за поредната, макар и малобройна дружина на подпалвачи и убийци и нито приятелите, нито враговете им се досещаха кой се крие под маските.

Настъпи поредното утро, забулено в черни пушеци, озарено от заревото на кладите, утро на покрити с пепел ниви и изтъпкана реколта, на прекършени цветя и окървавени трупове или с други думи – утро, каквото настъпваше във всички земи, които бяха смазани от тежкия ботуш на Тъмната империя.

По прашния път срещу тях се зададе конен разезд – ездачите бяха загърнати в дълги черни плащове, които покриваха дори шлемовете им. Препускаха на мощни врани коне, но се бяха прегърбили в седлата като да идваха от далечен път.

Когато наближиха Хоукмун промърмори разтревожено:

– Това са гранбретанци и очевидно нещо е събудило интереса им към нас...

Водачът им пръв отметна назад качулката си и отдолу се показва лъскава мечка маска, покрита с красиви орнаменти също като тази на д'Аверк. Той дръпна юздите на черния си жребец и даде знак на останалите да спрат.

– Тишина и тримата – нареди им д'Аверк и ги поведе към очакващите ги войни.

– Аз ще говоря.

Междувременно иззад шлема на водача се разнесоха странни и причудливи звуци примесени с протяжен хленч и тихичко ръмжене, та измина доста време, преди Хоукмун да се досети, че това ще е тайният

език на Ордена на мечката.

Още по-изненадан беше, когато от гърлото на д'Аверк бликнаха подобни звукосъчетания. Разговорът продължи известно време, накрая д'Аверк посочи с палец пътя зад тях, а водачът на мечките кимна с глава в противоположната посока. После водачът пришпори коня си, заобиколи четиримата приятели и продължи, следван от останалите ездачи.

– Какво искаше? – попита Хоукмун.

– Попита дали сме виждали стада с добитък. Изглежда това беше авангард на някаква по-голяма част, изпратен да търси провизии за стана.

– И що за стан е това?

– Доста голям, ако се съди по думите на водача и се намира само на четири мили от тук. Готвят се за шумр срещу последния незавзет град – Брадичла. Бил съм там – градчето е с чудесна архитектура.

– Това е съвсем близо до Австрия – допълни Изелда. – А зад Австрия е Италия и после... Прованс и нашите земи.

– Вярно – ухили се д'Аверк. – Нямах грешка в познанията по география. Но все още не сме у дома и ни предстои да изменим най-опасната част от пътя.

– А какво ще правим с този стан? – попита Оладан. – Ще го заобиколим ли, или ще опитаме да минем през него?

– Доста е обширен – каза д'Аверк. – Най-добре ще е ако минем през него, дори може и да останем за една нощ, за да научим как се развива поредната кампания на Тъмната империя. А също и дали знаят, че сме наблизко.

Хоукмун се обади с приглушен глас зад шлема.

– Струва ми се, че ще е прекалено опасно. Но пък ако се опитаме да заобиколим стана, може да пробудим нечий подозрения. Добре, да минем през него.

– Нали няма да сваляме маските си, Дориан? – попита Изелда.

– Не се бой – успокои я д'Аверк. – За един истински гранбретанец е нещо нормално дори да спи с маската си, а това, което ненавижда е да разкрива лицето си.

За Хоукмун не остана скрита умората в гласа на Изелда и той си даде сметка, че искат или не, ще трябва да останат в стана на гранбретанците, за да си отдъхнат.

Знаеха, че станът ще е голям, но дори не предполагаха, че ще бъде с подобни размери. В далечния му край, който стигаше почти до хоризонта, се виждаха белите крепостни стени на Брадичла, а зад тях кулите и

фасадите на по-високите сгради.

– Колко е красив – въздъхна д'Аверк, оглеждайки града. – Жалко, че утре ще падне. Глупаци са, че се съпротивляват на подобна сила.

– Толкова много войски – чудеше се Оладан. – Не са ли излишни подобни усилия заради едно малко градче?

– Тъмната империя иска да приключи бързо тази война – обясни Хоукмун. – Виждал съм и по-големи от тази армия да нападат далеч по-малочислени селища. Все пак, в толкова обширен лагер организацията едва ли е на нужното ниво. Мисля, че можем спокойно да се скрием в него.

Навсякъде се виждаха палатки, големи навеси, дори шатри, пламтяха буйни огньове и клади, на които се приготвяха най-различни храни, имаше и купища сено за конете, мулетата и товарния добитък. Безброй роби тикаха тежките обсадни машини из калта около лагера, ръководени от войни от Ордена на мравката. Знамена плющяха на вятъра, а пред по-големите палатки бяха забити пилони с гербовете на съответните войсковы подразделения. Отдалеч всичко това приличаше на някакво неимоверно животинско стълпотворение – виждаха се групи от вълци, богомолки присядаха край огъня за да побъбрят с къртиците (от инженерния Орден), докато на други места кръжаха пчели или се блъскаха кучета, плъхове, лисици, тигри, мечки, мухи, хрътки, волове, вълчици и какво ли не още.

Хоукмун дори успя да разпознае няколко знамена – на Адаз Промп, дебелият Гранд констебъл на Ордена на хрътката, пламтящия флаг на Бренал Фарну, гранбретански барон и главнокомандуващ Ордена на плъха, тук беше и Шенегар Трот, граф на Съсекс. Вероятно това бе последният град от приключващата военна кампания и затова тук се бе струпала цялата армия, а военачалниците бяха дошли за да се попъчат с доспехите си. Не след дълго се появи и самият Шенегар Трот, излегнал се в носилка, закрепена на два коня и облечен в брокат и скъпоценности, а на лицето си носеше сребърна маска, пародираща тъжно човешко изражение.

Шенегар Трот имаше вид на мекушав и тъповат аристократ, съспан от гуляйджийския живот, но Хоукмун го бе виждал по време на битката за Вейцнанската крепост край Рейн, когато Трот скочи с коня си в реката, пресече я по дъното без да се показва над водата и се появи зад гърба на противника – за всеобща изненада. Но това бе типично за всички велможи на Тъмната империя. На пръв поглед изглеждаха отпуснати, дори мързеливи, отдадени на удоволствията, ала в действителност бяха

силни като животните, на които подражаваха, а не им липсваше и храброст – дори в излишък. Същият този Шенегар Трот веднъж отсече ръчичката на малко дете и я погълна лакомо пред очите на собствената му майка – принудена на сила да присъства на това ужасяващо пиршество.

– Да тръгваме – предложи Хоукмун и въздъхна дълбоко. – Ще спрем на другия край на лагера, а утре отрано ще опитаме да се измъкнем незабелязано.

Четиримата поеха бавно през лагера. От време на време срещаша по някой воин с мечка маска, който поздравяваше бодро д'Аверк и получаваше отговор на същия тайнствен език. Когато приближиха другия край на лагера спряха и слязоха от конете. Не се тревожеха, че ще ги разпознаят, защото все още носеха доспехите и маските, които бяха взели от войниците в хана. Докато вдигаха палатката д'Аверк се навърташе наоколо и наглеждаше работата им. Обясни им, че за рицар с неговия ранг било недопустимо да помага на хората си.

След известно време покрай тях премина група инженери от Ордена на язовеца, които тикаха количка, натъпкана с резервни остриета за секири, дръжки на саби, накрайници за стрели, върхове на копия и прочие. Имаха и точиларска машина.

– С нещо можем ли да ви помогнем, мечи братя? – попитаха те, като спряха край малкия лагер.

Хоукмун измъкна нащърбената си сабя.

– Ей това нещо се нуждае от заостряне.

– Аз пък си изгубих кочана със стрелите – приближи се Оладан и огледа нахвърляните на дъното разнообразни стрели.

– А приятелчето ви? – попита един от язовците. – Та той няма дори сабя.

Посочил бе към Изелда.

– Ами дай му, щом няма, глупако – излая с началнически тон д'Аверк и язовците се втурнаха да изпълнят нареждането му.

Докато попълваха екипировката си и заостряха сабите Хоукмун почувства, че увереността му се възвръща. За първи път си помисли, че планът може да се окаже успешен.

Само Изелда изглеждаше подтисната. Тя опипваше нервно дръжката на огромната сабя, която бе принудена да запаше.

– Ужасно тежи – оплакваше се тя. – Всеки миг ще падна.

– По-добре се скрий в палатката – посъветва я Хоукмун. – Там ще можеш да свалиш част от броните.

Докато Хоукмун и Оладан стъкмяваха огъня д'Аверк се

разхождаше неспокойно наоколо.

– Какво те мъчи, д'Аверк? – викна му Хоукмун. – Седни при нас. Вечерята скоро ще е готова.

– Подушвам нещо нередно – промърмори д'Аверк. – Хич не обичам да живея изложен на рискове.

– На какво те тревожи? Да не смяташ, че язовците са заподозрели нещо?

– Ни най-малко – д'Аверк огледа стана. Небето се смрачаваше и войниците постепенно се разполагаха около огньовете, или се прибираха в палатките. По стените на далечния град се виждаха защитниците, изпълнени с решимост да се бият срещу един всемогъщ противник, на който досега не бе устоявала нито една сила – ако се изключи малката провинция Камарг. – Ни най-малко... – повтори замислено д'Аверк, по-скоро на себе си – но щях да съм далеч по-спокоен, ако...

– Ако какво?

– Най-добре ще е да се поразходя из стана и да чуя какви слухове се носят.

– Не е ли опасно? Пък и ако се появят наблизко войници от Ордена на мечката няма да можем да разговаряме с тях.

– Няма да се бавя. А вие се приберете в палатката.

Хоукмун гореше от желание да спре д'Аверк, но се опасяваше, че в спора ще привлече нежелано внимание. оставаше само да го проследи с поглед, докато той се отдалечаваше.

И тъкмо в този миг зад него се разнесе нечий глас:

– Виждам, че сте си приготвили вкусна вечеря, побратими.

Хоукмун се извърна. Пред него стоеше рицар с маска от Ордена на вълците.

– Ами да – побърза да отговори Оладан. – Ъ-ъ-ъ, искаш ли едно парче... побратиме? – при тези думи дребосъкът отрязва едър къс месо и го подаде на вълчия войн. Рицарят им обърна гръб, вдигна маската, изгълта на няколко хапки месото, спусна маската и отново се обърна към тях.

– Благодаря – изсумтя той. – От няколко дни не съм хапвал нищо. Препускахме ден и нощ – нашият военачалник искаше да стигнем навреме за битката. Трябва да сме се носили дори по-бързо от Летящия французин – той се засмя. – Идваме направо от Прованс.

– От Прованс ли? – възкликна неволно Хоукмун.

– Да. Били ли сте там?

– И неведнъж. Сразихме ли най-сетне Камарг?

– Почти. Нашият военачалник смята, че е въпрос на дни. Онези са останали без пълководец, нямат и провизии. Вярно, че стотици хиляди от нашите загинаха от проклетите им оръжия, но сега вече няма да издържат дълго!

– А какво стана с техния предводител – граф Медни?

– Мъртъв – доколкото чух. Или почти. С всеки изминат ден бойният им дух се топи. Обзалагам се, че докато се върнем всичко ще е приключило. И по-добре. Прекарах няколко месеца в онези тресавища. Хубаво, че ни преместиха тук, та да сменим климата. Благодаря за почерпката, побратими. Успешно клане утре!

Хоукмун изпрати с поглед отдалечаващия се войн, който не след дълго се изгуби сред блясъка на стотиците огньовете. После въздъхна и се прибра в палатката.

– Чу ли? – попита той Изелда.

– Чух – отвърна тя, свали шлема и разпусна косите си. – Изглежда баща ми още е жив. – Гласът ѝ трепереше и въпреки мрака в палатката Хоукмун видя, че очите ѝ са пълни със сълзи.

Той взе ръцете ѝ в своите.

– Не се бой, Изелда. Само след няколко дни ще бъдем при него.

– Ако изкара толкова...

– Той ни чака. И дотогава ще живее.

По-късно същата вечер Хоукмун излезе навън. Оладан седеше край загасващия огън, обгърнал коленете си с ръце.

– Д'Аверк много се бави – каза той.

– Така е – кимна Хоукмун, загледан в мъждукащите светлини на далечния град. – Чудя се дали не е изпаднал в беда.

– Или пък ни и зарязал... – Оладан млъкна внезапно, зърнал изплувалите от мрака фигури.

Хоукмун също ги видя и дъхът му секна, защото носеха мечи маски.

– Влизай бързо в палатката – нареди той на Оладан.

Но беше късно. Един от рицарите заговори Хоукмун, обръщайки се към него с тайния гърлест език на Ордена на мечките. Хоукмун вдигна ръка за поздрав, надявайки се с това да се отърве, но тонът на другия стана още по-настойчив. Хоукмун понечи да се скрие в палатката, но една тежка ръка легна на рамото му.

Мечият войн отново го заговори. Хоукмун се изкашля и посочи с ръка гърлото си. Изведнъж мечият войн продължи на нормален език:

– Попитах те, братко мой, дали ще пийнеш с нас. А сега си свали

маската!

Хоукмун знаеше, че нито един член на Ордена не би посмял да нареди на свой брат да си свали маската – освен, ако не го подозираше в измама. Той отстъпи назад и извади сабята.

– Съжалявам, че трябва да ти го кажа, братко, но няма да пия с теб. Обаче с радост ще кръстосам сабята си с твоята.

Оладан скочи до него, измъкнал своето оръжие.

– Кой си ти? – изръмжа мечият воин. – И защо носиш знаци на друг орден. Каква е тази работа?

Хоукмун отметна назад шлема си, разкривайки своето бледо лице, увенчано с черна перла на челото.

– Аз съм Хоукмун – рече простичко той и скочи сред изумените противници.

Петима от мечите войни издъхнаха, преди шумът от битката да привлече околните. Отвсякъде наизлизаха войници, появиха се и конници. Надигна се глъчка. Хоукмун и приятелите му потънаха в развълнувано хорско море. Дориан продължаваше да се отбранява, но не след дълго бе притиснат от превъзхождащия ги многократно противник и накрая повален с тежък удар в гърба.

Замаян, отпаднал той почувства, че го изправят на крака, а после го отвеждат пред някаква едра фигура, възседнала кон. Махнаха му маската и той вдигна очи към конника.

– Ах, каква приятна среща, дук Дориан – разнесе се зад шлема нечий дълбок и музикален глас, глас изпълнен със злоба и заплаха, глас, който Хоукмун смътно разпозна.

– Значи не напразно съм бил толкова път – продължи конникът, обръщайки се към човека до него.

– Радвам се, милорд – отвърна другият. – Надявам се, че възвърнах доверието към себе си в очите на краля-император?

Хоукмун втренчи поглед в говорещия. Очите му пламнаха, когато позна покритата с орнаменти маска на д'Аверк.

– Значи ти си ни предал? – произнесе дрезгаво Хоукмун. – Още един предател! Нима съм обречен вечно да бъда изоставян? – той направи опит да се отскубне и да сграбчи д'Аверк за ръката, но го притиснаха назад.

Д'Аверк се измя.

– Колко си наивен, Дориан...

А след това се закашля отпаднало.

– Спихахте ли и останалите? – попита конникът. – Момичето и

косматия дребосък?

– Да, ваше превъзходителство – отвърна един от мъжете.

– Тогава отведете ги в моя лагер. Искам лично да ги разпитам. Днес имах много успешен ден.

Девета глава Пътят на юг

Докато водеха Хоукмун, Оладан и Изелда през лагера, сред любопитните тълпи, над главите им се разрази буря и знамето, пред което спряха, плющеше оглушително на вятъра.

Внезапно небосклона се разцепи от ослепителна светкавица, последвана от тътен. Светкавиците се сипеха една след друга – като мощен авангард на приближаващата буря, озарявайки всичко наоколо в ярка светлина. Хоукмун изпъшка, когато позна герба на знамето, опита се да заговори Изелда и Оладан, но в този момент ги въведоха в просторен павилион, където маскираният войн се бе настанил на едно покрито с дърворезба кресло, а до него стоеше д'Аверк. Мъжът в креслото носеше маската на Ордена на вълка. Ако се съдеше по знамето, той бе самият Гранд констебъл на този орден, един от най-знатните благородници на Гранбретан, Първи Военачалник на армията на Тъмната империя под предводителството на краля-император Хуон, барон фон Кройден – един човек, когото Хоукмун смяташе за мъртъв, защото го бе убил със собствената си ръка.

– Барон Мелиадус! – възкликна изненадано той. – Значи не си загинал в Хамадан!

– Не, Хоукмун, не срещнах смъртта си, макар че ти ми нанесе тежка рана тогава. Все пак успях да избягам от бойното поле.

Хоукмун намери сили да се усмихне.

– Малцина от хората ти се отърваха. Не само ви победихме – ние ви смазахме.

Мелиадус нагласи отново вълчата маска и се обърна към един поручик, изправен наблизо.

– Донесете вериги. Много вериги и да са тежки. Оковете тези псета и ги заключете с катинари, каквито никой не може да отключи. Този път ще взема всички необходими мерки, за да ги откарам в Гранбретан.

Той стана от креслото, спусна се по стъпалата и втренчи поглед в Хоукмун.

– Да знаеш само колко често сме си говорили в двореца за теб. Измислихме ти специални, от изтънчени по изтънчени мъчения, които ще бъдат осъществени под надзора лично на крал Хуон, предателю. Поне две години те делят от смъртта, но всеки миг ще бъде агония за ума и тялото ти. Колкото и да си хитър и изобретателен, Хоукмун, този път падна в капана.

Той отстъпа назад и протегна ръкавица към лицето на Изелда, на което се четеше омраза. Тя сведе глава, а в очите ѝ блеснаха гневни пламъчета.

– А що се отнася до теб – аз ти предложих с чест да станеш моя жена. Сега вече честта е забравена и аз ще ти бъда съпруг, докато се наситя на тялото ти, или пък ти умреш от изтощение. – Вълчата глава огледа бавно Оладан. – А ти, нечовешко същество, съвсем наскоро изправило се на два крака, ти ще пълзиш и ще хленчиш като куче, докато разбереш къде ти е мястото...

Оладан се изплю в обсипаната със скъпоценни камъни маска.

– Винаги мога да вземам пример от теб.

Мелиадус се извъртя рязко, разпервайки полите на пелерината си и се върна обратно в креслото.

– Ще сдържа нетърпението си, докато ви представя в тронната зала – рече той с леко треперещ глас. – Достатъчно дълго чаках, та да изтъпя още няколко дни. Утре сутринта потегляме за Гранбретан. Ще трябва да се отклоним по пътя, за да получите възможността да присъствате на падането на Камарг. От няколко месеца съм там, гледах как се срутват една след друга кулите, как се топи Камаргската армия. Малцина от тях останаха. Наредих на хората ми да отложат последния шумр докато пристигнем. Помислих си, че бихте желали да видите вашата китна страна... изнасилена. – Той се изсмя, погледна към входа на павилиона и възкликна. – А! Ето ги веригите!

А през това време вътре влязоха неколцина членове на Ордена на язовците, въоръжени с чукове, мангала, нитове и нарамили тежки вериги.

Хоукмун, Оладан и Изелда се задърпаха отчаяно, но скоро бяха притиснати към земята под тежестта на огромните вериги.

А когато зачукаха нагорещените до червено нитове Хоукмун си каза, че нито едно човешко същество не би могло да се измъкне от подобни окови.

След като работата приключи барон Мелиадус се приближи към Хоукмун.

– Ще пътуваме по суша до Камарг, а после ще отидем в Бордо, където наредих да ни чака кораб. Съжалявам, че не мога да ти предложа орнитоптер, но всичките са заети в битката при Камарг.

Хоукмун затвори очи – това бе единственият начин да изрази презрението си към своя противник.

На сутринта, без да сложат нищо в устата, тримата бяха натоварени на един открит фургон, а после барон Мелиадус даде знак за потегляне. От време на време Хоукмун зърваше своя заклет врат – баронът яздеше начело на колоната, а редом до него бе сър Хюлам д'Аверк.

Времето бе все така мрачно и навъсено, още на тръгване в лицата ги блъснаха едри капки дъжд. Хоукмун и другарите му бяха така здраво оковани, че не можеха по никакъв начин да се скрият от потопа.

Фургонът се друсаше из разорания път, а далеч зад тях армията на Тъмната империя шурмуваше стените на града.

Но Хоукмун мислеше само за това, че всички го бяха предали. Първо го бе измамил Рицаря в Мрамор и Злато, който бе изчезнал със седлото, в чийто джобове бе скрита безценната машина, а сетне д'Аверк го бе предал направо в лапите на барон Мелиадус. И Хоукмун въздъхна тежко, мислейки си, че следващият може да е Оладан, стига да му се отдаде подходяща възможност...

Неусетно го бе завладяло онова мрачно и песимистично настроение, в което бе преживял месеците в плен след предишното му залавяне от барон Мелиадус в Германия. Лицето му придоби равнодушен израз, очите му гледаха изцъклено, мислите му забавиха своя ход.

От време на време Изелда се опитваше да го заговори и Хоукмун отвърщаше с неохота, но не знаеше с какво да я утеши, защото нищо наоколо не предлагаше утешение. Друг път Оладан подхвърляше нещо весело за да ги ободри, ала никой не му отговаряше и той потъваше в мълчание. Тримата показваха някакви признаци на живот само в редките моменти, когато им подаваха храна.

Дните се сменяха с нощи, а керванът продължаваше да пъпли към границата на Камарг.

От месеци бяха очаквали с нетърпение завръщането у дома, ето че сега гледаха на него с тъга. Хоукмун непрестанно си повтаряше, че се е провалил в мисията, която му бяха доверили, излъгал бе надеждите на Камарг и за това нямаше никакво оправдание.

Един ден, малко след като навлязоха в Италия, барон Мелиадус застана пред тях.

– До два-три дни ще стигнем Камарг – рече им той. – Утре сме във

Франция!

А после се изсмя.

Десета глава Падането на Камарг

– Сложете ги да седнат, – нареди барон Мелиадус – за да виждат по-добре.

Той се наклони в седлото и погледна към фургона.

– Хайде, изправете ги – извика на хората си, които пъшкаха, докато местеха окованите в тежки вериги тела. И тримата пленници все още носеха своите железни доспехи. – Нещо не ми харесват! – добави той. – Мислех ги за по-издръжливи.

Д'Аверк също приближи фургона, покашля се и се намести в седлото.

– И ти не ми изглеждаш съвсем добре, д'Аверк – продължи Мелиадус. – Моят знахар не ти ли предписа нещо?

– Предписа ми, милорд – отвърна с отпаднал глас д'Аверк. – Но билката не ми помогна.

– Ще помогне, защото аз съм я открил – рече Мелиадус и насочи вниманието си към тримата пленници. – Та значи, спряхме на този хълм за да се полюбувате на своята родина.

Хоукмун премигна от ярката слънчева светлина, познал мочурливия пейзаж на своя любим Камарг.

Недалеч от тях се издигаха познатите отбранителни кули – тайната мощ на Камарг, защото вътре бяха струпани какви ли не причудливи и неописуеми оръжия, познати единствено на граф Медни. Ала от близката страна, като многомилионен мравуняк, бяха струпани безчислените сили на Тъмната империя.

– О! – изхлипа Изелда. – Никога няма да издържат срещу такава армия!

– Много умна преценка, скъпа моя – кимна барон Мелиадус. – И свършено вярна.

Бяха се разположили на едно възвишение недалеч от полето, в което се бяха струпали силите на Гранбретан. Хоукмун виждаше пехотни карета, кавалерия, инженерни батальони – всички подредени в стройни редици, виждаше обсадни машини с невероятни размери и огромни огнетни оръдия, а небето гъмжеше от орнитоптери, чийто крила

засенчваха дори светлината на слънцето. Всички възможни оръжия от метал бяха струпани тук, на границата с Камарг – медни и железни, бронзови и стоманени, оръжия от закалени сплави, издържащи на топлината на огнестрелите, от злато сребро, олово и платина. Лешояди маршируваха след жабите, коне, редом с къртиците, имаше вълци и мечки, рисове и диви котки, гарвани и орли, а също язовци и невестулки. Копринени знамена плющяха от влажния топъл вятър, в ярки цветове и с гербове на велможи от всички краища на Гранбретан. Цялата равнина бе изпъстрена от жълти, оранжеви, черни, червени, сини, зелени и ярко розови одежди, а слънцето се отразяваше в хилядите и хиляди сапфирени очи, които грееха с мрачен, зловещ блясък.

– Аха – засмя се барон Мелиадус. – Ето я армията, която командвам аз. Ако граф Медни не бе отказал да ни сътрудничи, сега и вие щяхте да сте наши почетни съюзници. Но вие решихте да ни се противите – и сега ще бъдете наказани. Мислихте си, че с вашите кули и с вашето непокорство ще можете да издържите срещу цялата мощ на Гранбретан. Но не е достатъчно, Дориан Хоукмун! Не е достатъчно! Виж – ето я моята армия, докарах я тук, за да изпълня клетвата си. Разбираш ли сега, какъв глупак си бил – ти, и всички останали! – Той изви глава назад и отново се изсмя гръмогласно. – Трепери, Хоукмун, трепери и ти – Изелда, също както треперят другарчетата ви в онези жалки кулички, защото знаят, че днес ще паднат, че Камарг ще се превърне в опожарено пепелище и така ще посрещне утрешния ден. Аз лично ще стъпча тази непокорна страна, дори ако трябва да изгубя цялата си армия!

При тези думи Хоукмун и Изелда наистина потрепериха, но не от страх, а от мъка за нещастията, които баронът се канеше да причини на тази невинна и мирна страна.

– Граф Медни е мъртъв – извика барон Мелиадус и пришпори коня си към очакващите го офицери. – А днес ще умре и Камарг! – Той махна с ръка. – Напред! Нека пленниците се полюбуват на кървавата сеч!

Останал при фургона, д'Аверк отново се закашля мъчително.

– Билката на барона не е никак лоша – каза той замислено. – Уверен съм, че ще излекува всички болести, от които страдат неговите хора.

И след това загадъчно изявление французинът подкара коня си, изравни се с началото на колоната и продължи редом със своя господар.

Хоукмун забеляза, че от Камаргските кули бликат странни лъчи, удрят се в първите редове на настъпващите и оставят огнени дири по земята под краката им. Видя, че Камаргската кавалерия се придвижва напред, заемайки удобна позиция за атака, но това бяха само шепи

изнурени от продължителните битки гвардейци, въоръжени с огнестрели и яхнали своите рогати коне. Малко зад тях се бе разположило нардното опълчение – мирни, необучени граждани, придошли със секири и вили, за да помогнат на кавалерията. Ала никъде не се виждаха нито граф Медни, нито фон Вилач, нито пък философът Боуджентъл. Войниците на Камарг се вдигаха на шум без своя предводител в тази последна битка.

Ето че се разнесоха първите бойни викове, заедно с ревът на животните и стенанията на ранените, последва оръдеен пукот, свистене на огнестрели, звън на желязо отекна в равнината, замириса на дим, на запотени животни и изплашени хора. Черните орди спряха за миг, когато пред тях внезапно израсна стена от огън, а над главите им орнитоптерите кръжаха срещу малобройните розови птици, възседнати от въоръжени с огнестрели ездачи.

Хоукмун жадуваше сега да е свободен, да почувства дръжката на меч в ръката си, да стисне с бедра хълбоците на своя кон и да поведе войните на Камарг, които дори в този тежък момент, лишени от водач, продължаваха да упорстват срещу многократно превишаващите ги сили на Тъмната империя. Той напрягаше мишци срещу оковите и сипеше яростни проклетия.

Свечери се, а битката продължаваше. Хоукмун забеляза как една от древните черни кули пламва, подпалена от огъня на десет оръдия, видя я как се люшва, накланя се и накрая се срива с грохот на земята, превръщайки се купчина натрошен камък. А от редовете на черните орди се надигна победен възглас.

Дойде и нощта, а битката не утихваше. Бойната възбуда достигна дори до тримата оковани пленници във фургона и на челата им изби пот. Наоколо стражите с вълчи маски разговаряха оживено и се смееха, уверени в близката победа. Господарят им бе изчезнал във вихъра на боя, жадуващ да ръководи лично последния шум, а те извадиха мях с вино и го набучиха със сламки, за да пият през тесните цепки на маските си. С напредването на нощта гласовете им постепенно затихваха и накрая, колкото и странно да бе, стражите потънаха в дълбок сън.

Оладан пръв го забеляза.

– Уж са бдителни, тези вълци, а гледай как захъркаха. Трябва да са уверени, че всичко ще свърши добре.

Хоукмун въздъхна.

– Така е, но въпреки това сме безсилни. Тези проклетни вериги са занитени така здраво, че няма никаква надежда да се измъкнем.

– Какво чувам? – разнесе се неочаквано гласът на д'Аверк. – Къде е неизменният ти оптимизъм, Хоукмун? Направо не мога да повярвам!

– Махай се, д'Аверк – извика Хоукмун на французина, който бе изплувал от тъмнината и стоеше до фургона. – Върви да лижеш ботушите на твоя господар.

– Донесох тук едно нещо, – продължи д'Аверк насмешливо, сякаш въобще не го чуваше – за да видя дали ще свърши работа. – При тези думи той измъкна някакъв продълговат предмет от джоба си. – А, забравих да ти кажа, че приспах стражите с моето лекарство.

Хоукмун присви очи.

– Какво е това в ръката ти?

– Дребна, но скъпоценна вещ, която намерих на бойното поле. Вероятно е принадлежала на някой военачалник. В наши дни подобни неща се срещат твърде рядко. По същество това е огнестрел, но съвсем миниатюрен, така че да бъде носен в джоба.

– Чувал съм за тях – кимна Хоукмун. – Но за какво ми е? Не виждаш ли, че съм окован?

– Ах, да, забелязах това. Ако се съ согласиш на малък риск може би ще успее да те освободя.

– Това ли е поредната клопка, д'Аверк, която замислихте с барон Мелиадус?

– Наскърбяваш ме, Хоукмун. Защо мислиш така?

– Защото ти ни предаде в ръцете на Мелиадус. Ти си подготвил клопката, още когато разговаря с онези войни от вашия орден, които срещнахме в Карпатия. Ти си ги изпратил да предупредят в лагера, че скоро ще пристигнем, за да могат да ни заловят по-лесно.

– Напълно възможно – съгласи се д'Аверк. – Но има и друго обяснение – например, че вълчите войни са ме познали, проследили са ни, а сетне са уведомили господарите си. Докато се разхождах из лагера научих, че барон Мелиадус бил дошъл, за да ви залови и реших да му се представя и да се опитам да го убедя, че аз нарочно съм ви вкарал в тази клопка. Така поне един от нас щеше да остане на свобода – д'Аверк направи театрална пауза. – Как ти звучи това?

– Като нагла лъжа.

– Добре, нека бъде нагла лъжа. Но нямаме много време. Да опитам ли да разрежа веригите, или предпочиташ да си седиш на топлото местенце, от страх да не пропуснеш последното действие на представлението?

– Гори тези проклети вериги – каза Хоукмун – така поне ръцете ми

ще бъдат свободни и ще мога да те удуша – ако ме лъжеш!

Д'Аверк приближи миниатюрния огнестрел до оковите на Хоукмун и се прицели внимателно. После натисна едно малко лостче и от дулото бликна ослепително ярък лъч. Болката от топлината бързо стана нетърпима, Хоукмун отвори уста за да изкрещи и в този момент една от скобите изтрака на пода на фургона. Дясната му ръка бе свободна. Той я потърка и подскочи, когато докосна нагорещения метал.

– Побързай – прошепна д'Аверк. – Дръж високо веригата. Този път ще е по-лесно.

Не след дълго Хоукмун бе напълно свободен и двамата се заеха с Изелда и Оладан. Д'Аверк ставаше все по-неспокоен.

– Донесъл съм сабите ви – рече той – и нови маски, както и коне. Следвайте ме. И побързайте, преди Мелиадус да се е върнал. Да ви призная, очаквах го по-рано.

Промъкнаха се в тъмнината към мястото, където бяха завързани конете, а междуременно нагласиха маските и запасаха сабите. После се метнаха в седлата.

Изведнъж до ушите им достигна шум от тропот на коне, последван от гръмогласни проклетия, които можеха да принадлежат само на барон Мелиадус.

– Бързо – изсъска д'Аверк. – Препускайте – към Камарг!

Четиримата пришпориха конете и се понесоха надолу по склона на хълма, право към бойното поле.

– Сторете път! – крещеше д'Аверк. – Път, път сторете! Подкрепления за предната линия!

Уплашени войници се разбягваха пред копитата на конете им, докато препускаха из лагера, а зад тях се сипеха проклетия.

Ала все по-наблизо се чуваше и тропотът на копитата – барон Мелиадус и хората му ги настигаха.

– Сторете път! – закрещя още по-силно д'Аверк. Път за барон Мелиадус!

Прескочиха някакви налягали войници, заобиколиха затънали в калта обсадни машини, връхлетяха в подпалена тръстика, а кулите на Камарг бяха все по-близо – както и зловещите закани на настигащия ги Мелиадус.

Конете вече препускаха върху трупове на избити гранбретанци и изведнъж бойната линия остана зад тях.

– Свалете си маските – предупреди ги д'Аверк. – Ако камаргците не познаят Хоукмун и Изелда, ще ни изгорят на място...

Изведнъж мракът бе разцепен от ослепителен лъч, който се размина на милиметри с д'Аверк. Нови подобни светкавици блеснаха зад тях – несъмнено от редовете на хората на Мелиадус. Хоукмун сграбчи ремъка на маската си, дръпна го рязко и я запрати назад.

– Спрете! – долетя до тях гласът на барон Мелиадус. – Ще загинете от огъня на вашите! Спрете, глупаци!

От камаргска страна долетяха нови изстрели и нощта се озари в рублинено сияние. Конете се препъваха в трупове на убитите. Д'Аверк се прикри зад главата на коня, Оладан и Изелда последваха примера му, но Хоукмун извади сабята си и извика с мощен глас:

– Войни на Камарг! Това съм аз – Хоукмун! Хоукмун се завърна!

Огнестрелите не прекратиха стрелбата, но четиримата бегълци бяха вече съвсем близо до една от кулите. Д'Аверк се изправи в седлото.

– Ей, камаргци! Водя ви Дориан Хоукмун, който ще... Изведнъж доспехите му пламнаха. Д'Аверк разпери ръце, извика от болка и увисва на стрemenата. Хоукмун приближи коня си до неговия и огледа отпуснатото тяло. Бронята бе нагорещена до червено, на места дори разтопена, но д'Аверк изглежда все още дишаше. От изпърхналите му устни долетя пресипнал смях.

– Дали пък не сбърках, Хоукмун, като свързах съдбата си с твоята...

Останалите бегълци спряха конете. Преследвачите, начело с барон Мелиадус, вече бяха съвсем близо.

– Вземи юздите на коня му, Оладан – нареди Хоукмун. – Аз ще го прикрепя в седлото, докато стигнем кулата.

Блесна нова светкавица от огнестрел, този път от гранбританска страна.

– Хоукмун, спри!

Без да обръща внимание на предупреждението Хоукмун продължи напред, през разкаляната земя, опитвайки се да задържи отпуснатото тяло на д'Аверк.

Последва нов ярък лъч от кулата и Хоукмун извика с пълни гърди:

– Хора на Камарг! Това съм аз – Хоукмун и Изелда – дъщерята на граф Медни!

Светлината угасна. Хората на Мелиадус бяха по петите им. Изелда също се люшкаше в седлото, останала на края на силите си. Хоукмун се приготви за бой с Мелиадус.

Ала изведнъж ги обкръжиха конници на белезникави рогати коне – камаргски гвардейци, излезли на разузнаване.

Един от гвардейците втренчи поглед в лицето на Хоукмун и извика радостно:

– Това е нашият господар Хоукмун! И Изелда! Ах – ето че съдбата отново е на наша страна!

Недалеч зад тях Мелиадус и хората му спряха, щом видяха камаргците. После обърнаха конете и потънаха в мрака.

Призори, когато първите слънчеви лъчи заблестяха по водната повърхност на лагуните и белите биволи излязоха на паша, Хоукмун и приятелите му стигнаха в Медния замък. Вятърът браздеше тръстиките и ги люшкаше като морски вълни, а хълмовете около града бяха отрупани с грозде и други плодове. На върха на най-високия хълм се издигаше Медния замък, непокатим и стар, на пръв поглед незасегнат от войните, които се блъскаха в границите на малката страна.

Насочиха конете по извития път към замъка, пресякоха двора, където насреща им изтичаха радостни коняри, после влязоха в гостната, по чийто стени висяха безчислените ловни трофеи на граф Медни. Тук бе прохладно, цареше странна тишина, а край голямата камина ги очакваше самотна фигура. И макар, че посрещачът се усмихваше, очите му бяха изпълнени със страх, а лицето му се бе състарило неимоверно, откак-то Хоукмун го бе виждал за последен път – мъдрият сър Боуджентъл, поетът-философ.

Боуджентъл прегърна Изелда, после сграбчи ръката на Хоукмун.

– Как е граф Медни? – попита Хоукмун.

– Физически запазен, но е изгубил воля за живот – отвърна Боуджентъл и същевременно даде знак на прислужниците да се погрижат за д'Аверк. – Отведете го в северната кула – в лазарета. Ще се заема с него веднага щом се освободя. Елате – обърна се той към другите. – Вижте сами...

Оладан остана да наглежда ранения д'Аверк, а Хоукмун и Изелда последваха Боуджентъл по стълбите към горния етаж, където бяха покоите на граф Медни. Боуджентъл пръв отвори вратата на спалнята.

В средата бе поставено скромно войнишко легло, покрито със снежнобели чаршафи и с твърда възглавница. А на възглавницата бе положена състарена и посивяла глава, която сякаш бе излята от метал. В червеникавата коса се виждаха далеч повече сивкави кичури, меднокожото лице изглеждаше неестествено бледо, само червените мустаци си бяха същите. И масивните вежди, надвиснали като скални козирки над хлътналите кафяви очи – те също бяха непроменени. Очите бяха вторачени немигащо в тавана, а устните не помръдваха, събрани в тънка,

измъчена линия.

– Граф Медни – прошепна Боуджентъл. – Погледни.

Очите не се отместиха. Хоукмун пристъпи напред, надвеси се и надърна в лицето на графа. Изелда застана до него.

– Граф Медни, дъщеря ти, Изелда, се завърна. Завърна се и Дориан Хоукмун.

Едва сега устните се раздвижиха.

– Пак видения. А мислих, че треската ми е преминала, Боуджентъл.

– И наистина премина, милорд – това не са призраци.

Графът премести тежкия си поглед върху тях.

– Мъртъв ли съм, деца мои, та отново сме заедно?

– Графе, ти си на Земята! – отвърна Хоукмун.

Изелда се наведе и го целуна с безкрайна нежност по челото.

– Ето, татко, една съвсем земна целувка.

Едва сега чертите на бронзовото лице започнаха да омекват, докато накрая на устните на граф Медни разцъфна щастлива усмивка. Сетне тялото му се раздвижи под чаршафите и неочаквано графът се изправи.

– Ах! Истина е! А бях изгубил надежда! Какъв глупак съм бил, да се предам така лесно!

И неочаквано графът се засмя с жизнен, гръмлив глас.

Боуджентъл го погледна изумен.

– Графе... а аз мислех, че вече чукаш на небесните врати!

– И аз също, Боуджентъл – но сега скочих направо тук. Да, доста дълъг скок. Как е обсадата, Хоукмун?

– От зле по-зле, графе, но след като и тримата сме отново заедно, мисля, че ще се справим!

– Така. Боуджентъл, да ми донесат доспехите. И къде ми е сабятя?

– Графе... още си много слаб...

– Тогава донесете храна – много храна – ще ям в движение. – При тези думи граф Медни скочи от леглото и прегърна дъщеря си и нейния годеник.

Седнаха да се хранят в гостната и Хоукмун разказа на графа за всички прекеждия, през които бе преминал, откакто напусна замъка преди много месеци. Граф Медни от своя страна описа подробно изпитанията, на които ги бяха подложили могъщите сили на Тъмната империя. Разказа за последния бой на фон Вилач, за неговата храбра смърт, за огромните загуби на противника, за това как самият той е бил ранен, за изчезването на Изелда и за болестта, която го налегнала след това.

Влезе Оладан и Хоукмун побърза да го представи. Дребосъкът им

съобщи, че д'Аверк е доста тежко ранен, но според Боуджентъл щял да се оправя.

С други думи, в гостната постепенно се възцари празнична атмосфера, ала никои от присъстващите не забравяше дори за миг, че недалеч от тях, по границите на малката страна, войските на Камарг водеха битка на живот и смърт, битка, която почти нямаха шанс да спечелят.

Граф Медни вече си бе поставил тежката броня и бе препасал своята огромна сабя. Той се изправи неочаквано и заяви с решителен глас:

– Хоукмун, сър Оладан, време е да тръгваме. Трябва да се присъединим към битката и да поведем хората ни на победен шурм!

Боуджентъл въздъхна.

– Преди два часа те мислех за мъртъв, а сега искаш да предвождаш войската. Няма да ти стигнат силите, графе.

– Болестта ми бе на духа, а не на тялото и вече съм излекуван! Ко-не! – викна граф Медни. – Кажи им да приготвят конете, Боуджентъл.

Макар да бе уморен от пътуването, Хоукмун почувства, как се изпълва с енергия, докато крачеше след графа. Той изпрати въздушна целувка на Изелда, спусна се в двора и възседна коня, който вече го очакваше, за да го отведе на бойното поле.

Тримата препуснаха без да щадят конете, насочиха към една тайна пътека в мочурището, край тях се носеха стада от диви коне, а над главите им пърхаха ята необяздени фламинга. Графът махна с облечената си в ръкавица ръка.

– Тази земя заслужава да бъде защитавана. Красотата ѝ трябва да бъде ценена.

Ето, че не след дълго до слуха им достигна шумът от битката. Още малко и полето се ширна пред тях. Графът спря коня и прошепна изумен:

– Невъзможно. Това е краят.

Но беше вярно. Кулите бяха повалени и се бяха превърнали в димящи купчини от разтрошен камък. Малцината оцелели отстъпваха назад, но продължаваха да се бият храбро.

– С Камарг е свършено – произнесе граф Медни с глас на старец.

Единадесета глава Завръщането на Рицаря

Един гвардейски поручик ги забеляза и препусна към тях.

Ризницата му бе разкъсана, острието на сабята – пречупено, но лицето му грееше от радост.

– Граф Медни! Най-сетне! Елате, сър, време е да поведем хората срещу псетата от Тъмната империя!

Хоукмун видя, че графът се усмихва под мустак, той оголи огромната си сабя и отвърна:

– Добре, поручик. Намерете някой, който да възвести новината, че граф Медни се е завърнал.

Още щом зърнаха графа и язедия до него Хоукмун войниците нададоха победен възглас и не само не отстъпиха повече нито крачка, но дори и отблъснаха следващия щурм на противника. Графът, следван от Хоукмун и Оладан се втурна в най-горещото място на сражението и размаха сабя, неуязвим за каквито и да било оръжия.

– Отдръпнете се, момчета! – извика той. – Дайте ми възможност да приближа врага!

Пътем графът дръпна от знаменосеца изпокъсаното знаме с неговия герб, развя го високо и пришпори коня си срещу гранбретанците.

Хоукмун се изравни с него и двамата се превърнаха в някаква чудовищна, свръхестествена двойка, единият, със своите пламтящи като огън доспехи, а другият с лъщящата на челото перла, сеещи смърт сред имперската пехота. А когато към тях се присъедини още един войн, нисък и мускулист и с козина по лицето, който раздаваше отсечени удари наляво-надясно, сякаш удряше със светкавица, те заприличаха на митична тройка юнаци и при вида им маскираните гранбретански войни се отдръпваха назад. Хоукмун трескаво диреше с поглед барон Мелиадус и се кълнеше, че този път ще го довърши, но баронът бе изчезнал в дън земя.

Няколко чифта ръце се вкопчиха в седлото му, опитвайки се да го повалят, но той обсипа шлемовете с тежки удари, прониза няколко очни отвърстия и накрая се освободи.

Денят си отиваше, а битката продължаваше с неотслабваща сила. Хоукмун се полюшваше в седлото, изтощен от боя, губещ сили от дузината малки рани и одрасквания, от които се стичаше кръв. Конят му бе убит, но той бе така плътно притиснат под тежестта на обкръжаващите го противници и приятели, та измина близо половин час, преди да осъзнае, че животното е мъртво. Едва тогава скочи от седлото и продължи боя на крак.

През цялото време си даваше сметка, че няма кой знае какво значение колко противници е избил той и другите, защото ги превъзхождаха

многократно, а и камаргците бяха зле въоръжени. Постепенно и неумолимо малката армия бе изтласквана все по-назад.

– Ах, – прошепна възбудено Хоукмун – да имах само неколкостотин свежи бойци и щях да спечеля битката. Трябва ни помощ, в името на Руническия жезъл!

Внезапно по тялото му сякаш премина електрически ток и той изстена, осъзнал, че неволно бе призовал Руническия жезъл. Червения амулет, който висеше на шията му, се изпълни с рубинено сияние, удари с ослепителни лъчи противника и започна да прехвърля енергия и сила в тялото му. Хоукмун се изсмя и се зае да сече с удесеторена сила, като въртеше сабята в кръг около себе си. Острието се пречупи, но Хоукмун дръпна алебардата на близкия конник, когото смъкна и запрати на земята, замахна с острието като с меч, скочи на лишения от ездач кон и продължи атаката.

– Хоукмун! Хоукмун! – извика той древния боен възглас на своите деди. – Напред – Оладан – граф Медни! – И той си прокара път през плътно обкръжилата ги маса, за да доближи приятелите си. Графът продължаваше да стиска знамето си.

– Тъпчете ги! – закрещя Хоукмун. – Да ги гоним чак до границата!

А после сякаш Хоукмун бе навсякъде и където минеше, сееше само смърт. Той се връзваше в редиците на гранбретанците, а зад него полето се покриваше с трупове. Вопли на ужас се разнесоха сред имперските войски и те неусетно започнаха да отстъпват.

Не след дълго всички части обърнаха гръб на малочислената камаргска армия, а някои дори побягнаха панически назад. Едва сега отнякъде изникна едрата фигура на барон Мелиадус, който закрещя на хората си да спрат и да приемат боя.

– Напред! – викаше им той. – Нима ви е страх от шепа хора?

Ала вълната бегълци бе поела назад и помете и него, отнасяйки го далеч в тила.

Всички бяха ужасени от рицаря с бледо лице, чиято сабя удряше навсякъде, на челото му лъщеше черна перла, а на шията му се полюшваше амулет, сипещ рубинен огън, докато конят му скачаше високо над главите на другите. Бояха се от него, защото той крещеше високо името на един мъртвец – защото той самият бе този мъртвец, Дориан Хоукмун, човекът, който се бе изправил срещу тях още в Кьолн и дори там бе на косъм от победата, човекът, надсмял се над самия крал-император, човекът надвил в двубой барон Мелиадус. Хоукмун! Това бе име, от което Тъмната империя трепереше!

– Хоукмун! Хоукмун! – Конникът отново изправи на задните крака своето подивяло животно. – Хоукмун!

Обладан от силата на Червения амулет, Хоукмун гонеше отстъпващата армия, а от устата му кънтеше триумфален смях. Зад него препускаше граф Медни, страховит в своята златисто-червена броня, от острието му се стичаха ручей кръв, идеше и Оладан, със захилено косматото лице, бляскави очи и пъргава сабя, а по петите им се носеше тържествувашката армия на Камарг, шепа храбреци, които засипваха с подигравки уж всесилната, но отстъпваща гранбретанска мощ.

Но ето, че силата на амулета започна да отслабва и Хоукмун отново почувства предишните си болки, тялото му бе съкрушено от страшната умора, но сега вече това нямаше значение, защото границата, обозначена от съборените кули, бе съвсем близо и нищо не можеше да спре уплашения бяг на противника.

– Днес е велик ден, Хоукмун – извика радостно Оладан.

Граф Медни сбърчи вежди.

– Да – но ще можем ли да удържим победата дълго? Трябва да отстъпим, да се прегрупираме и да намерим подходящо място, защото в открито поле нямаме никакви шансове.

– Прав си – кимна Хоукмун. – Кулите вече ги няма, ще трябва да открием друго подходящо място, където да се укрепим, и мисля че знам къде... – той погледна графа.

– Да, – кимна граф Медни. – Замъкът. – Ще изпратя вест до всички селца и градчета на Камарг да потеглят с колкото могат да носят провизии към Еж-Мортес, където да се скрият зад градските стени...

– Ще можем ли да поберем всички, при подобна продължителна обсада? – попита Хоукмун.

– Ще видим – отвърна графът, докато следеше своята малка армия, която вече бе започнала да се прегрупира. – Но поне ще имат някаква защита, когато войските на Тъмната империя залеят Камарг.

Сълзи блестяха в очите му, когато насочи коня си назад, към замъка.

От своя балкон, в източната част на замъка, Хоукмун наблюдаваше стичащите се към Еж-Мортес тълпи от бежанци, които караха със себе си безчислени глави добитък. Повечето от тях се настаняваха по скамейките на огромния амфитеатър в единия край на града. Войниците също караха провизии, или помагаша на гражданите. Привечер почти цялото население се бе събрало зад градските стени, а къщите бяха претъпкани с обитатели. Хоукмун се молеше да не ги споходи чума, или някоя

друга болест, защото тогава щяха да изгубят всякакъв контрол.

Оладан застана до него и посочи с пръст на север.

– Виж – рече той. – Летящи машини.

Хоукмун вдигна глава и зърна на хоризонта огромните орнитоптери на Тъмната империя – сигурен белег, че армията приближаваше насам.

През нощта огньовете на първите пристигнали отреди пламнаха край града.

– Утре – каза Хоукмун, – ще бъде нашата последна битка.

Двамата слязоха в гостната, където Боуджентъл и граф Медни разговаряха оживено. Масата бе отрупана с ястия. Разговарящите вдигнаха глави, за да посрещнат Хоукмун и Оладан.

– Как е д'Аверк? – попита Хоукмун.

– Възвръща си силите – отвърна Боуджентъл. – Има прекрасна физика и каза, че утре би искал да похапне нещо. Разреших му.

В гостната се появи и Изелда.

– Говорих с жените – каза тя. – Всички са се прибрали зад стените. Имаме достатъчно провизии да издържим цяла година, ако започне да колим добитъка...

Граф Медни се усмихна тъжно.

– Битката ще реши всичко далеч преди да е изтекла една година. Как е бойният дух в града?

– Добре – отвърна момичето. – След като научиха за победата ви днес, всички искат да живеят.

– Не е лошо – отвърна граф Медни. – Като се има пред вид, че утре може би всички ще умрем. Ако не утре, то вдруги ден. Не можем да издържим срещу подобна сила, мила моя. Повечето от нашите бойни птици бяха избити, така че не разполагаме със защита от въздуха. Гвардейците също дадоха значителни жертви, а оцелелите войници нямат кой знае какъв опит.

Боуджентъл въздъхна.

– А си мислехме, че Камарг никога няма да падне...

– Не е ли твърде рано да го обричат? – произнесе нечий глас от стълбите и се оказа, че на прага се е изправил д'Аверк, с бледо лице, облечен в бежова нощница, която стигаше до пода. Той закуцука към тях. – С подобен боен дух не ви остава нищо друго, освен да се предадете. Защо не опитате да поговорите за победата?

– Прав сте, сър Хюлам – съгласи се граф Медни и направи опит да си придаде бодр вид. – Да отдадем дължимото и на храната, ще ни

трябват сили за утрешната битка.

– Как си, д'Аверк? – попита Хоукмун, докато се настаняваха край масата.

– Още ме бива – ухили се французинът. – Добре ще ми дойдат малко подкрепления – при тези думи той се зае да пълни чинията си с месо.

Ядоха мълчаливо, наслаждавайки се на храната, сякаш предчувстваха, че може да им е за последен път.

Когато на следващата сутрин Хоукмун погледна през прозореца, мочурищата бяха покрити с хора. През нощта силите на Тъмната империя се бяха прокраднали в непосредствена близост до градските стени и сега се готвеха за първия шурм.

Хоукмун нахлузи набързо ризницата и се спусна в гостната, където д'Аверк вече пристягаше ремъците на своята обгорена броня, Оладан си чистеше сабята, а граф Медни обсъждаше някои въпроси от предстоящото сражение с двама от своите поручици.

В помещението цареше напрегната атмосфера и хората разговаряха с приглушени гласове.

Изелда неусетно застана на стълбите и го повика:

– Дориан...

Той се извърна и изтича на площадката, където девойката го очакваше с протегнати ръце. Хоукмун я притисна в обятията си и я целуна леко по челото.

– Дориан, – рече тя – искам да се оженим преди да...

– Да – прекъсна я той. – Да потърсим Боуджентъл.

Откриха философа в неговия кабинет, където се бе зачел дълбоко в някаква книга. Когато влязоха, той вдигна глава и се усмихна. Казаха му какво искат от него и Боуджентъл остави книгата.

– Все се надявах това да стане с величествена церемония – рече философът, – но ви разбирам.

След това ги накара да се хванат за ръце и да коленичат пред него, докато той произнасяше своята собствена композиция на брачното слово, използвана неведнъж, откакто двамата с графа бяха дошли в Медния замък.

Когато приключи, Хоукмун се изправи и отново целуна Изелда.

– Грижи се за нея, Боуджентъл – каза той и излезе от стаята, за да си присъедини към своите другари, които вече го очакваха в двора.

Тъкмо когато се качваха на конете над замъка легна огромна сянка, придружена от поскърцване и метално дрънчене, което можеше да идва само от орнитоптер на Тъмната империя. Ярък огнен стълб удари в

паважа пред копитата на Хоукмуновия кон, животното подскочи уплашено и изпръхтя през разширените си ноздри.

Граф Медни вдигна огнестрела, с който се бе въоръжил за предстоящата битка, прицели се в небето и натисна лоста. Огненочервен пламък се понесе право към летящата машина. Письъкът на пилота отекна в двора на замъка и изведнъж огромните крила замряха във въздуха. Орнитоптерът полетя право надолу, изгуби се от погледите им и откъм склона на хълма долетя оглушителен гръм.

– Ще трябва да разположим огнестрели на някои по-високи места из града – рече замислено граф Медни. – За да отбиваме атаките на орнитоптерите. Хайде, господа – чака ни битка.

Още щом излязоха от портала на замъка и поеа надолу по пътя, те видяха огромната бронирана човешка вълна, която се блъскаше в градските стени, където малочислената Камаргска армия отчаяно отбиваше първия шурм.

Над града се носеха орнитоптери, приличащи на гигантски метални птици, които заливаха улиците с огън, а въздухът бе изпълнен с крясъците на ранените, ревът на огнестрелите и звънтежа на метал. Черен дим се виеше над Еж-Мортес, от покривите на няколко подпалени къщи.

Хоукмун поведе отряда по улиците на града, като прогонваше минувачите с крясък и се насочи право към стените, за да се включи в битката. Зад него бързаха Оладан, д'Аверк и самият граф Медни, за да помогнат на защитниците на града.

Ето че част от градската стена внезапно се сринна със страхотен взрив, последван от ликуващи възгласи отвън и Хоукмун препусна към отвора, през който вече нахлуваха зловещите мечи и вълчи маски на войниците от Тъмната империя.

Ала веднага щом зърнаха Хоукмун, гранбретанците се спряха смутени, припомнили си вчерашната сеч. Макар да не притежаваше онази свръхестествена сила, той се възползва от краткото мълчание за да разцепи въздуха със своя боен вик: „Хоукмун! Хоукмун!“ и врълетя срещу врага, а сабията му се удряше в метал, плът и кости и навсякъде се забиваше до дръжката.

Сражението продължи с нестихваща сила през целия ден, защитниците продължаваха да удържат града, макар че силите им се топяха и когато настъпи нощта и армията на Тъмната империя се отдръпна, не само Хоукмун, но и всички останали знаеха, че следващият ден ще им донесе поражение.

Уморени изкачваха виещия се към замъка път героите на града, потънали в мрачни мисли за безбройните невинни, загинали през този ден и за онези, които предстоеше да загинат утре – ако имаха късмета да умрат.

Изведнъж зад тях се разнесе тропот от галопиращ кон и те се извърнаха, готови да посрещнат поредната атака, но видяха, че към замъка приближава в конник с исполински ръст. Имаше продълговат, покриващ цялото му лице шлем, а бронята му бе изкована от злато и мрамор. Хоукмун свъси вежди.

– Какво ли иска този предател и крадец? – каза той.

Рицаря в Мрамор и Злато дръпна юздите на коня и спря пред тях. Иззад шлема се разнесе познатият дълбок, басов глас.

– Моите почитания, защитници на Камарг. Виждам, че денят не е протекъл много успешно за вас. Утре барон Мелиадус ще празнува победа.

Хоукмун отри челото си с ръкав.

– Едва ли е трудно да се види онова, което знаят всички, Рицарю. Какво си дошъл да откраднеш този път?

– Нищо – рече рицарят. – По-скоро да ви донеса нещо.

Той се пресегна назад и вдигна в ръка седлото на Хоукмун.

Дориан почувства как надеждата отново го изпълва, той се вдигна ръка, пое седлото и отвори един от страничните джобове. Вътре, грижливо увит в плат, лежеше дарът на Ринал, който сякаш бе получил преди векове. Изглеждаше съвсем непокътнат. Хоукмун разви плата и видя, че кристалната машина е здрава.

– Но защо трябваше да ми го отнемаш?

– Нека влезем в замъка и ще ви обясня всичко – предложи Рицаря в Мрамор и Злато.

Настаниха се в гостната, а Рицаря се изправи пред камината и огледа смълчаните лица.

– Изоставих ви в замъка на Лудия бог, – поде той разказа си – защото не се съмнявах, че чудовищата ще ви изведат в безопасност. Но знаех също така, че по пътя ви очакват нови преमेждия и подозирах, че може да попаднете в плен. Ето защо реших да взема подаръка на Ринал и да го запазя далеч от нежелани посегателства, докато се завърнете в Камарг.

– А аз те мислех за крадец! – рече Хоукмун. – Съжалявам, Рицарю.

– Но какъв е този предмет? – попита граф Медни.

– Това е една древна машина – отвърна Рицаря, – създадена в

отминали времена, когато науката е била в своя апогей.

– Оръжие? – вдигна вежди графът.

– Не. Това е уред, който е в състояние да изкривява отделни части на пространството и времето и да ги премества в други измерения. Докато съществува тази машина, тя е в състояние да поддържа изкривяването, но ако поради грешка или нещастен случай бъде разрушена, изкривената част се връща обратно във времето и пространството, където принадлежи.

– И как се борави с нея? – попита Хоукмун, който едва сега си спомни, че не беше получил никакви инструкции.

– Трудно е да се обясни, защото термините ще ви се сторят непознати – отвърна Рицаря в Мрамор и Злато. – Ринал ми даде доста подробно описание и мисля, че ще се справя.

– Добре де, какъв е смисълът от всичко това? – намеси се д'Аверк. – Ще изпратите барон Мелиадус и неговите хрътки в забвение, та повече да не ни досаждат, така ли?

– Не – поклати глава Рицаря. – Ей сега ще ви обясня...

В този миг вратата се отвори и в гостната нахлу покрит с прах войник.

– Господарю – извика той на граф Медни. – Барон Мелиадус ви чака пред стените на града. Исква да преговаряте.

– Нямам какво да му кажа – заяви графът.

– Казва, че тази нощ щели да ни атакуват. До един час щял да срине стените на града, защото получил свежи подкрепления и не се налагало да чака повече. Каза също така, че ако му предадете дъщеря си, Хоукмун, д'Аверк и самия себе си, щял да пощади останалите.

Графът се замисли, но Хоукмун избра този миг, за да се намеси:

– Безсмислено е да участваме в подобни преговори, граф Медни. И двамата познаваме добре предателската натура на барона. Единствената му цел е да деморализира защитниците на града.

Граф Медни въздъхна.

– Но ако това, което казва е вярно, а аз съм склонен да мисля така, тогава до един час стените на града наистина ще бъдат сринати и всички ще загинем.

– Но с чест – добави д'Аверк.

– Така е – отвърна графът с тъжна усмивка. – С чест. – Той се обърна към вестителя. – Съобщи на барон Мелиадус, че не желая да разговарям с него.

Войникът се поклони.

- Ще предам думите ви, милорд.
Той напусна гостната.
- Най-добре да се върнем при стените – предложи уморено граф Медни и се надигна. В този миг Изелда влезе в гостната.
- Ах, татко, Дориан, радвам се да видя, че и двамата сте невредими. Хоукмун я прегърна.
- Но ще трябва да се връщаме – прошепна ѝ той. – Мелиадус готвел нова атака.
- Почакайте – обади се Рицаря в Мрамор и Злато. – Все още не съм ви описал моя план.

Дванадесета глава Бягство в забвение

- Барон Мелиадус се усмихна, когато чу отговора на вестителя.
- Много добре, – обърна се към офицерите си той. – Нека целият град бъде сринат със земята, а гражданите да бъдат взети в плен, та да се позабавляваме с тях, докато пируваме.
- Той се обърна и обходи с поглед строените свежи подкрепления.
- Напред! – извика им баронът и войниците се втурнаха срещу обречения град и замъка зад стените му.
- Защитниците незабавно откриха огън, но силите им бяха на изчерпване. Баронът вдигна глава към изящните линии на замъка, който толкова дълго бе защитавал този град и се засмя тържествуващо. Чувстваше се истински щастлив, защото само след час щеше да се изпълни клетвата, която бе дал преди близо две години – в онази нощ, когато напусна позорно същия този замък.
- Войските стигнаха градските стени и баронът пришпори коня, за да наблюдава битката отблизо.
- Ала изведнъж се намръщи. Нещо странно ставаше със светлината, защото неочаквано градът и замъкът потрепераха и очертанията им започнаха да се размиват.
- Барон Мелиадус свали маската и потърка невярващо очи, после погледна отново.
- Силуетът на Медния замък и градът по него бяха озарени от сияние, отпърво розово, после светло червено и накрая алено, а баронът почувства, че му се вие свят. Той облиза пресъхналите си устни и се зачуди, дали не се е побъркал.

Войниците бяха преустановили атаката и се споглеждаха изумени, а по редиците им се понесе ропот. Целият град, хълмът, на която бе разположен и замъкът бяха обхванати от синкаво зарево. Ослепителното зарево започна да избледнява и заедно с него се губеше от погледите им Медния замък и Еж-Мортес. Задуха бурен вятър и баронът се люшна в седлото.

– Стражи! – извика той. – Какво става?

– Градът... градът изчезва, милорд – долетя обърканият отговор.

– Изчезва! Невъзможно. Как може да изчезне цял един град, заедно с хълма под него? Сигурно са вдигнали някакъв оптичен екран.

Баронът препусна като подивял към мястото, където доскоро се издигаха градските стени, но нищо не се изпречваше на пътя му, а копитата на коня затъваха в мочурливата земя, която изглеждаше като прясно разорана нива.

– Измъкнаха ми се! – изрева баронът. – Но как? Каква странна наука им помогна? Коя е тази сила, която е по-голяма дори от моята мощ?

Войските отстъпваха назад. Някои тичаха уплашени. Само баронът не се предаваше, той скочи от коня и тръгна напред с протегнати ръце, опитвайки се да открие изчезналия град. Първо крещеше яростно, сетне захлипа от непосилен гняв, накрая падна на колене в калта и размаха юмрук към мястото, където се издигаше Медния замък.

– Ще те намеря, Хоукмун – теб, и твоите приятели. Ако трябва, ще призова всички учени и магьосници на Гранбретан, но ще те намеря. Готов съм дори да те последвам, където и да си сега, на Земята или отвъд нея, за да познаеш вкуса на моето отмъщение. Кълна се, в името на Руническия жезъл!

И тогава баронът се огледа, защото чу тропот на конски копита и за миг му се стори, че зърва нечия фигура, облечена в доспехи от мрамор и злато, а от въздуха долетя подигравателен смях, но само след миг конникът също изчезна.

Баронът се надигна от калта и потърси с поглед коня си.

– О, Хоукмун! – продължи той със стиснати зъби. – О, Хоукмун, кълна се, че ще те стигна!

Ето че за втори път барон Мелиадус бе свързал клетвата си с името на Руническия жезъл. И този път клетвата му доведе до нови предначертания в историята на човечеството. Тази втора клетва не само подсили заложената заложената преди две години схема, но обвърза още по-здраво съдбите на Хоукмун и Мелиадус.

Баронът яхна коня си и се върна в лагера. Още утре възнамеряваше

да потегли за Гранбретан, където се намираше лабиринтът от лаборатории на Ордена на змията. Рано или късно, но баронът не се съмняваше, че ще открие път към изчезналия Меден замък.

Изелда не откъсваше учуден поглед от прозореца, а лицето ѝ бе озарено от радост. Хоукмун се усмихна и я притисна към себе си.

Застанал зад тях, графът се покашля и рече:

– Да ви кажа право, деца мои, малко съм смутен от всичко това – от тази наука. И къде този приятел каза, че се намираме?

– В един друг Камарг, тате – рече Изелда.

Навън имаше лека мъгла. И макар че градът и хълмът отново бяха солидни, същото не можеше да се каже за всичко останало. Като през синкаво сияние се виждаха далечните блата, блестящите лагуни и полюшващите се тръстики, но цветовете на този пейзаж бяха странно променени, не само в жълто и зелено бяха оцветени горите, а във всички цветове на дъгата и за разлика от замъка изглеждаха призрачни и нематериални.

– Той каза, че можем да опознаем тази земя – рече Хоукмун. – Сигурно от близо няма да изглежда така.

Д'Аверк се покашля многозначително.

– Аз лично бих предпочел да си остана в града. А ти, Оладан, какво мислиш?

Оладан се усмихна.

– И аз така – докато привикна с всичко.

– Е, и аз съм на същото мнение – каза граф Медни и се засмя. – Но поне сме в безопасност, нали? И народът също. Трябва да сме благодарни за това.

– Мда – кимна замислено Боуджентъл. – Но не бива да подценяваме научния потенциал на Гранбретан. Ако въобще има някакъв начин да ни последват тук – те ще го намерят – бъдете сигурни в това.

Хоукмун го погледна.

– Прав си, Боуджентъл. – Той посочи машината на Ринал, която бе поставена на една празна масичка в средата на гостната и сияеше със същата синкава светлина, която бликаше през прозорците. – А това нещо трябва да пазим като зениците на очите си. Не забравяйте какво ни каза Рикаря – ако бъде унищожено, мигом ще се озовем в нашето време и място.

Боуджентъл отиде до машината и внимателно я вдигна.

– Аз ще се погрижа за нея – каза той.

След като излезе Хоукмун се обърна и отново вперил поглед през

прозореца, като опипваше замислено Червения амулет.

– Рицаря каза, че ще се върне отново – с послание и мисия за мен – заговори той. – Вече не се съмнявам, че служа на Руническия жезъл и когато Рицаря се появи, ще трябва да напусна Медния замък и нашето убежище и да се върна в предишния свят. Бъди готова за този миг, Изелда.

– Да не говорим сега за това, – каза девойката. – Време е да отпразнуваме нашата сватба.

– Да, време е – кимна усмихнато той. Но не можеше да прогони от ума си мисълта, че някъде зад бариерите на пространството, съществува истинският свят, над който е надвиснала заплахата на Тъмната империя. И макар да се радваше на отдиха и на възможността да прекара известно време с жената, която обича, той знаеше, че един ден ще се завърне в този свят и отново ще се изправи срещу армията на Гранбретан.

Но за момента беше щастлив.

КРАЙ

© 1968 Майкъл Муркок
© 1995 Юлиян Стойнов, превод от английски

Michael Moorcock
The Mad God's Amulet [=Sorcerer's Amulet], 1968

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ПЕРЛА В ЧЕРЕПА. АМУЛЕТЪТ НА ЛУДИЯ БОГ. 1995. Изд. Бард, София. Биб. Фентъзи клуб, No.7.). Романи. Превод: [от англ.] Юлиян СТОЙНОВ [The Jewel in the Skull / The Mad God's Amulet, by Michael MOORCOCK]. Формат: 20 см. Страници: 288. Цена: 95.00 лв.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/588>]